ماته سیپی

Ketabton.com

لیکواله عارفه عمرلور

کال 1383

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: ماته سيپۍ

ليکواله :: عارفه عمرلور

چاپکال :: 1383ل کال

چاپشمير :: (500) ټوکه

خپروونکي :: په خپله ليکواله

چاپځای :: دانش خپرندويه ټولنه، پيښور

کمپيوټرکار :: لطف الله جاهد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څـــپرکـــی

په بخارۍ کې د ډېرو سکرو ځلور ګردې، ګردې لوښې په سرو سکروټو بدلې شوې وې، خو د کوټې هوا لا سړه وه. که څه هم دغو سکروټو هڅه کوله، چې د کوټې هوا توده کړي، خو د کړکۍ د زړو پلاستیکونو له شلېدلو درزونو نه راننوتونکي د سړو څپو د سکروټو هڅې ورشنډولې .

هغه د بخارۍ تر څنګ ناسته وه، په خپل غېږ کې پروت ښکلي ماشوم پر تورو او نرمو وېښتو یې خپلې نرمې او سپینې ګوتې راښکلې. که څه هم دوه سترګې یې د سکرو پر سکروټو نښتې وې، خو په ذهن یې د سلطان خبرو ورو، ورو چکونه لګول.

واوره ښه په خلاصو غوړو واوره، یا به له څرکه تېرېږي او یا به له زمان سره...

دا غونډله یې له ذهنه، لکه د اور سیخ څو، څو ځله تېره شو، خو په هر ځل به نیمګړې پاتې شوه. برېښنا په ځان کې د دغې غونډلې د بشپړولو ځواک نه لیده، خو دغې نیمګړې غونډلې به هم د برېښنا په مغزو کې د اور لمبې بلې کړې. په دې منځ کې برېښنا هڅه کوله، چې د خپلې مور کیسې ته غوږ شي، هغې ته به یې د سترګو لاندې وکتل. دا دی یو کال او څو میاشتې اوښتې وې، خو د امنې په غوښین مخ او ښکلو غوښینو شونډو کې خندا سر لا نه ښکاره کاوه. د امنې وېرژلې بنې به د برېښنا پر ذهن او زړه د غم لړمان ورخوشې کړل، دا ځکه خو یې ترې سترګې واړولې او خپلو زورونکو خیالونو ته یې له ډېرې نهیلۍ پنا یووړه، امنې په دې ورځو کې برېښنا ته زښتې ډېرې اوږدې او پخوانۍ کیسې راپیلې کړې وې؛ د کوټ د متین کیسه، د ننګرهار د شاغاسي کیسه، د کنړ د غلام محمد کیسه. ښایي هغې غوښتل چې په دغو کیسو کې خپلې لور برېښنا ته ارواېي بوختیا پیدا کړي او یا یې غوښتل، په دې کیسو کې برېښنا ته یو څه ووایي. امنې د ارواپوهنې په ځانګه کې خپلې زده کړې کړې وې، ښایي یوه وجه یې هم همدا د هغې زده کړې تجربه وه، خو امنې ګومان کاوه چې برېښنا یې کیسو ته غوږ ده، ځکه خو به یې سمدواره یوه بله کیسه ورراپیله کړه. مګر له دغو ټولو او ډېرو کیسو څخه برېښنا یوه غونډله هم بشپړه نه وه اورېدلې او ان کله به یې لا دې ته هم پام نه و، چې مور یې ورته کیسه کوي .

امنې اوس هم ورته د کوټ د متین کیسه راخیستې وه، همدا چې مور یې په نرم غږ دا ناره وویله :

د متین مورې، زما تروري، نه به متین راشي، نه به ما کړي کور دننه .

برېښنا وواهه او پرته له دې چې خپلې مور ته لږ پام وکړي، په تراټ له کوټې ووته. خو همدا چې په انګړ کې د سړو سړې څپې یې پر مخ ګوزار وکړ، نو ایله یې په خپله غیږ کې ویده دوه کلن ماشوم ته پام شو، بېرته کوټې ته رادننه شوه. په خپلې خور ګلالۍ پسې یې سترګې وګرځولې. شپاړس کلنه ګلالۍ د کوټې په کونج کې راټوله ناسته وه، څه یې لوستل، دې د هغې غېږې ته ماشوم ورګوزار کړ، ګلالۍ ورته هیښ، هیښ وکتل، خو برېښنا ترې مخ واړاوه، په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه تُند حرکت ووته. یوه شېبه یې د خاورینې چوترې پړنې خاورې ته ورکتل، چې ورو، ورو یې د سلیمان خندانه بڼه، لکه برېښنا له ذهنه تېره شوه. د هغه د غني خان شعرونه زښت ډېر خوښېدل، چې چا به هر کار وکړ، نو ده به ورته د غني خان یو شعر ووایه او بیا خپله د برېښنا د ذهن پرده د غني د ابیت راونیوله

دا د پښولاندې خاورې چې گورې

دي د چا شونډې سرې، سترگې تورې

دا یرې معشوقې وې چې تلې په خندا

ورته مه کړه ژړا ورته مه کړه ژړا

د دغه شعر په رایادولو، لکه څوربدلې وي، داسې په چټکو گامونو د کوهي پر غاړه ولاړې د منې وچې ونې په لور وخوځېده او همدا چې د وچې منې پر وچې تنې یې منگوله ولگېده، نو سړنی پسرلی یې پر زړه راواورېده. سړ پسرلی دغې ونې، زښت ډېر بار ونیوه، ټولو ویل دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، د امنې سترگې به چې پر منې ولگېدې، نو سمدلاسه به یې وویل :

دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، خو هغه مهال برېښنا ته د ونې په بار کې هېڅ توپیر نه ښکاریده او ان دا ځل لاورته منې پیکه، رنگه ښکاریدې او بیا ورو، ورو هغه مهال یې پر زړه راواورېده، چې د سلیمان دوی کور ته د تگ لپاره یې یوه، یوه ورځ گڼله. دا باید د لیندۍ په میاشت، د سلیمان دوی کورته تللې وای او هغه ورځ هم راورسېده، خو دا مهال د منې ونه مخ په وچېدو وه. ټولې مېوې یې رژېدلې وې. یوه، یوه دانه پاڼه یې، لکه غرغره سوې، داسې مړاوې، مړاوې راځړېده .

که څه هم ټولو ویل چې منه له نظره شوه، سړ کال یې زښت ډېر بار نیولی و، خو برېښنا ته دا خبرې بې ارزښته وې، هغې ځان منې ته په یوه هېښونکې ډول نژدې احساساوه، ځکه خو د سلیمان دوی کور ته له تگ دمخه یې پرټولو دا دین کېښود، چې د منې ونه به نه وهي او کله چې د سلیمان دوی کور ته روانېده، نود منې ونې ته دومره په ځنډ ودرېده، چې د ټولو پرې د لېونۍ گومان راغی. دا ورځ د لیندۍ شلمه وه، ایله په دې ټول کال کې د لومړي ځل لپاره، د کابل پر ښار سپینه واوره په گړا، گړا اورېده. ایله، ایله د مارغانو له سترگو د افشارو، څلورمې کارتې، مېوند واټ، زړو مکروریانو، رحمان مېنې او د ټول کابل کنډوالې واورو پټې کړې وې، ایله په دې تیرو څو کلونو کې کابل یو رنگ موندلی و، چې برېښنا د خپلې شتمنې خسرگنۍ په بدرگه کې، د خسر کور ته ولاړه .

د برېښنا پر ذهن هغه شېبه راواورېده، چې لا خو پر ځای به سمه نه وه ناسته، چې سلما ورته په ورغوي کې

کونجې کېښوده، دې زر زیړې کونجۍ ته وکتل، په دې کې سلما وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریندارې! دا ستا خپل امانت دی، داسې مې درته سلامت ساتلی، چې د چا هغه بد نظر هم پرې نه دی لګېدلی او بیا یې پر شونډو یوه شیطاني موسکا وځغلېده. برېښنا یوه شېبه کونجۍ ته کتل، چې د تودو اوښو یې ورته اننګې ښکل کړه، کونجۍ یې په منګولو کې داسې راټېټه کړه، لکه ناستو کور بنوته د اور په ګوته کوي، چې دا کونجۍ په رښتیا هم یواځې د دې امانت دی. عقیدې مور ته یې د سترګو لاندې وکتل، هغه له بنې قهرژلې برېښېده، خو حاجي صیب سره په لوړ غږ خبرو باندې یې هڅه کوله، د نورو له سترګو قهرژلي حالت کړې.

برېښنا د هغې دا حالت ښه محسوس کړ، مګر په خوله یې څه ونه ویل، تر څنګ پر نیولي پروت، خوبولي څرک ته یې وکتل. بیا ورو له ځایه جګه شوه، پرته له دې چې ناستو کور بنوته څه ووایي، د هغوی د هېښو نظرونو په بدرګه کې له کوټې ووته .

د غټ ګردي دهلېز په ها بل پلو کې هماغه کوټه وه، کومې چې همدا اوس یې کونجۍ د برېښنا په منګولو کې پټه وه. برېښنا په اوچتو ګامونو د دهلېز د لوکس فرنیچر له کړو وړو لارو نه تېره شوه، خوهمدا چې د ښکلي ګردي مېز له څنګه تېرېده، مېز سره د ټکر له وجې د مېز پرسر ایښې بلورینه ګلدانۍ پر ځمکه راپرېوته او زرې زرې شوه. د ګلدانۍ له ماتېدو سره جوخت، برېښنا پښه ونیوله او تر شا یې وکتل، د ګلدانۍ ګلان تیت پراته وو .

ورېنداري خیر دی، د دوه روپیو ګلدانۍ وه، څه د سرې سر خو نه و !

د غږ په لور یې وکتل، سلما په موسو شونډو د ناستې کوټې په درشایي کې ولاړه وه، خو برېښنا ترې په چوپتیا مخ واړاوه .

د ګلدانۍ ماتېدو د برېښنا په ذهن کې یوعجیب شور ماشور جوړ کړی و، خو سره له دې هم د کوټې پر لور روانه شوه. کوټې ته چې ورسېده، د کوټې د وره پر کونډېې یې ګوته راوښکله. پرکونډېې دومره ګردونه پراته وو، چې د دې د ګوتو خاپ پرې اوچت پاتې شو. دا ویوهېده چې د دې له تګه وروسته چا دا دروازه نه ده پرانیستې، نو په ارامۍ یې کولپ ته کونجي ننه ایسته او په کې ویې څرخوله، له یوه نرم ټک سره کلپ پرانیستل شو. د دروازې په پرانیستلو کې زړه نا زړه وه، رښتیا دا ده، چې د دروازې له پرانیستلو ډارېده، ورو یې دروازه ټېله کړه، لکه دروازې هم هسې پلمه غوښته، د دې له ورې ډکې سره سم پرانیستل شوه. برېښنا هماغسې په درشایي کې ولاړه وه، پر دننه کوټه کې یې خپل سکین نظر وځغلاوه، بلورین قندیل هماغسې غلی او بې خوځښته ځوړند و. د کړکۍ په تاخ کې جریبن او ګلپاڼ ګلان وچ شوي وو، د سینګار مېز په سر ایښې د عاجو ناوکۍ، د لاس په پیاله کې د خوب ښکلي څراغ داسې مړوو، لکه بیا چا نه وي روښانه کړی. خو پرهر څه د دوړو نرۍ پرده ښکاریده.

څولوېشته ها خوا یې سترګې د واده پر پلاز ولګېدې، د پلاز پر سر خورې سرپلازۍ نه، داسې ښکارېدل، چې له هغې ورځې نه بیا تر دې دمه چا ګوتې نه دې وروړې او لا خو د سلیمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پڼۍ نقش پرې داسې اوچت ښکارېده، لکه همدا نن ګهيځ ترې سليمان پاڅېدلی وي .

ورمنده يې کړه، پر پلاز پرمخې پرېوته، په های های يې وژړل، ډېرې شېبې پر پلاز پرته وه، له دوو ښکلو شونډو يې ورې سلګۍ، لکه ورې مرغۍ الوتې. د شېبو په تېرېدو يې سلګۍ ورو او بيا کرارې شوې. له ځايه پاڅېده، د خپل ناوېتوب پلاز ته يې بيا وکتل، داسې لکه د دغه پلاز په ننداره، چې نه مړېده، هسې يې ترې د سترګو اړولو زړه نه کاوه .

بيا يې پر کوټې ځغلنده نظر واچاوه، هر څه د يو کال پخوا په شان وو، ان د غني خان کتاب لا پرهماغه ځای پروت و، چې کله سليمان له وتو څخه دمخه ترې يو ښکلی شعر برېښنا ته واوراوه. ورو يې د کاليو د الماری پر لور وکتل، وړاندې ورغله، په الماری کې د سليمان کالي لا هماغه شان خوندي ځړېدل، هماغه شان د سليمان توره کورتۍ له نورو کاليو جلا ځړېده. پر کورتۍ يې ورو، ورو ګوتې راوښکلې، بيا يې ورو، ورو د کورتۍ جېبونو ته منګولې ورښکته کړې، داسې لکه کله به يې چې ساړه وشوه، نو نژدې به ورغله. په همدغو جېبونو کې به يې لاسونه دننه کړل او سليمان به هم تر هغې ورته ولاړ و اود دې د ښکلو تورو سترګو ننداره به يې کوله، تر څوچې دې به په خپله خوښه، د هغه له جېبونو منګولې راوښکلې، خو بيا به نووار د سليمان و، چې د دې د ورې او نرۍ پڼۍ په تودوښه د خپلو څواکمنو رګونو ساړه وشړي.

هماغه کورتۍ، دا دی په کوټېند ځړېده او دې هم د تشې کورتۍ په جېبونو کې د تودېدو په هيله لاسونه ننه ايستې وو او ورو يې کورتۍ مخې ته ورنژدې کړه. دې کورتۍ د سليمان د بدن خوږ ورږم ښه خوندي ساتلی و. د دې لپاره چې دا ورږم ډېر بوی کړي، په کورتۍ کې يې خپل مخ ښه پټ کړه، له دې سره نو نن اوښکو ښه کلک تړون کړی و، ځکه خو يې د اوښکو نيز لا څپڅپانده کېده. کورتۍ يې له کوټېند سره په غېږ کې ونيوله، خدای زده، چې هغې به څومره موده پر کورتۍ د خپلو تبجنو اوښکو باران اوراوه، چې يو مهال نوره نو پر ځان ونه پوهېده .

ښځې سمه کيسه وکړه، له کيسې نه دې ژړا ډېره ده !

د پلار له غږ سره برېښنا ښټ وواهه، ايله پر ځان وپوهېده، چې د پلار په کور کې ناسته ده.

د کوټې په لور يې ترشا وکتل، د کوټې کړکۍ تړلې وې، خو د مور او پلار شور ماشور يې ښه اوچت اورېدل کېده او په دې منځ کې يې د مور د ژړا غږونه خورا اوچت وو، چې ويل يې:

سړيه زه يې له نورو نه ډارېږم، خو چې زلمی مو ځوان وای، نو د برېښنا د ګټلو به هم څوک و، د حاجي دې به هم رانه سترګه سوځېده. ما ته خو دا خلک سيالان نه ښکاري، نه چې بل پسات ونه کي.

د سراج قهر ژلی غږ پر انګړ چوپتيا لاسبرې کړه،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې د ډار پکشې راته مه خوشې کوه، زه نر وینم چې زمونږ برېښنا ته پاس کدرې هم وګوري، مګر دا سر په دې تنې نه وي نو او بل تاسې ښځې د وېرې غول یاستئ غول.......

له دې سره جوخت د کوټې د دروازې پرانیستل کېدو او بیا بندېدو غږ راغی، ورپسې په ټول کور کې چوپيتا خوره شوه او په دې وژونکې چوپتیا کې برېښنا د وچې منې ترڅنګ، لکه بت هسې غلې ولاړه وه، خپل لاس کې د سلیمان د لاس سرو زرو ګړی ته یې وکتل، د ګړۍ طلایي ستن، د مازدیګر پرځلورو بجو ولاړه وه.

په زړه کې خوښه شوه، دا ځکه چې دا ده، دا ځلورمه ورځ هم په خیر او بې له څه خبرو تېره شوه. دا چې سبا به څه کېدل، برېښنا یې له انګېرلو هم ډارېده. لوړ یې وکتل، ژمنی لمر پریوتو و، له ډېرې خوښۍ په یخنۍ نه پوهېده، د دې ورځې تېرېدل ورته داسې ښکاره شوه، لکه چا یې چې له اوږو او زړه نه کوم دروند او لوی پېټی ښکته کړی وي، داسې په خوښۍ د وچې منې له څنګه وخوځېده .

د دو زړو پردو له منځه دسباني لمرسپینووړانګو یوه سپینه لیکه دکړکۍ نه دکوټې تر منځه داسې غزیدلې وه، چې د کوټې پرغولي د خور ټغر سورۍ ، سورۍ پړۍ یې د سترګو نندارې ته ایښې وه. بیا یې نرمه سپینه لیکه د برېښنا د شنو او پړسېدلو شونډو او اننګو له پاسه ښویېدله او بیا د څرک پر ګلابي شونډو راپرېوته. څرک د کمکیوالې رنګین خوب زنګاوه، برېښنا یې تر څنګه په ټوکلې، ټوکلې بدن او پړسېدلې مخ داسې ډوبه خوبولې پرته وه، لکه هغه مهال چې لا ناوې وه او سباني خوب به داسې کلکه په غېږ کې راونیوله، چې لمونځ او د سبا ناری به ترې پاتې شو ...

ګلالۍ ایله د انګړ له جارو کولو لاسونه مینځلې وو، چې لویه دړه په قهر څو، څو ځله وټکېده، د دروازې له ټکېدوسره برېښنا شټ وواهه، سمدلاسه له خوبه پاڅېده، زړه یې شدید ټکان وکړ، پر زړه یې لاس کېښود، خو په منډه یې د دروازې له سره قران شریف راواخیست، څو، څوځله یې ښکل کړ، بیا یې په غېږ کې کلک ونیو، چې ایله یې د زړه درزا کراره شوه، خو پر ژبه یې لا هماغه دعا ځرخېده.

_خدایه خیر کې، پاکه خدایه ته مې ببوسۍ ته وګورې، یا ربه خیر کې .

دې لا قران شریف په غېږ کې کلک نیولی و او لا له دعاګانو نه وه خلاصه، چې د سلطان غږ یې په غوږونو لکه تندر راپرېوت. سلطان په دهلېز کې ولاړ و او چیغې یې وهلې، څه یې ویل، د سراج غږ به هم کله، کله ورسره ټکر کاوه .

دې هڅه وکړه چې یو څه واوري، غوږونه یې د دهلېز پرخواوربوخ کړل، د سلطان غږ یې پر غوږو ولګېد، چې په چیغو یې ناري وهلې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدې! يوه ستركه به يې ژاړي، يو به يې خاندي. هغه شينګړه مجبوره ده، چې كورته لاړه شي او لكه مرداره هلته واوسېږي .

ورپسې د سراج چې د برېښنا پلار و، قهر ژلي غږ برېښنا ولړزوله :

ما د حاجي په كور كې نر نه دى ليدلى، ته بيا كوم ګيدړ يې، چې برېښنا له ځانه سره وړې .

اى سراجيه! له ټغر سره دې سمې پښې غزوه، داسې به يې درنه يوسم، چې له حيرانۍ دې خوله تر پښوڅيرې شي وهېدې!؟

د امنې له زاريو ډک غږ جګ شو :

زويه نور نو زما پر لور حق نه لرئ، د هغې كمبختې همدايو غم بس دى، تاسې زما د دې خوارې لور نه څه غواړئ؟

_مرګ غواړو مرګ، وپوهېدلې؟ تاسې زما د لور نه څه غواړئ؟ شينګړې لور ته دې لږه حيا ورزده كړه، چې پر ځاى كېني او در نه شي .

د برېښنا نو نور زړه كرار ونه موند، ورپسې ووته. كه ګوري چې پلار يې له سلطان سره لاس او ګرېوان دى، د سلطان په ځوانو او ځواكمنو متو كې كمزرى اونيستىې وهلى سراج داسې ښكارېده، لكه د ديو په متو كې چې كومه پريښته بنده وي. برېښنا پر خپل ځاى دربدلې پاتې شوه او په راوتلو هېښو ستركو يې د خپل پلار او سلطان د جګړې ننداره ته كتل، خو شېبه به لا نه وه تيره، چې له انګړه زلموټى زلمې او پيغلوټې ګلالۍ سوټى په لاس راپيداشول؛ دوىې دواړو په ګډه مخ پرسلطان ورمنډې كړې، خلك خو هسې په تشه نه وايي، چې په يوه نفر چې دوه شي، رڼا ورځ پرې توره شپه شي. امنې هم په سلطان ګوزارونه پيل كړه، خو سلطان د دوى له ټولو ګوزارونوسره، سره ځان خلاص كړ او مخ په دروازې يې منډه كړه. سراج همدا چې د سلطان له متو خلاص شو، د خپل عدت سره سم يې يوې خوا ته لاړې تو كړې، بيا يې خپل وزرونه وځنډل، د برېښنا پر خوا يې تر ستركو لاندې وكتل، سمدلاسه يې لويې دروازې ته مخ كړ او په چيغو، چيغو يې وويل :

ولاكه پرې ښاد شې، مګر زه نه يم دوسانو.

خو په همدې شېبه كې بيا د انګړ دروازه پرانيستل شوه، سلطان بيا راښكاره شو، خو كور ته رادننه نه شو، همالته په ولاړه يې برېښنا ته په چيغو او قهرژلې ژبه وويل:

شينګړې زه به ستا او ستا د دې ديدو پلار مذهب په لاس دركړم .

سراج ورپسې وګرځېده .

_څه، څه لاس دې څلورو خواوو ته خلاص، د حاجي زو، زه وګورم چې نر څوك دى او ښځه څوك ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ډېر مه غرتېږه، داسې کاني به دربانديې وکړم، چې له لور دې د کوڅې سپیمه ډېره قدرداره وي.

_دکوڅو سپیمه خو ستاسې په کور کې ده، هغه عقیده مور جانه دې ښیم، د کارمل ښځه .

_وایم خوله دې پرځای خوځوه، که نه زما د کړوخولو سمول ډېر ښه زده دي، د هجرا پرکتیه .

_څنګه میره دې یو وخت د کارمل او بریالې بې نکاح ښځه نه وه، د ښځو د سازمان مشره، د ښځو د حقوقو مدافع، پلار ته دې ښځه نه پیداکېده، نو ځکه د کوڅو په ټول کال سپیمې واوښت .

د سراج په دې خبرو سلطان یوه شیبه غلی شو.

خو سمه د واره یې په داسې حال کې چې غاښونه یې چیچل، وویل:

سراجیه قسم دی چې که مې د اسمان ستوري دربانديې شمار نه کړه، نو زه به رښتیا ښځه یم او ته به نر او بل ای شینګړی د تېښتې د وخت یار دې د مزو نه پس په لاره مرداره پرېښووې، مزداره شپه یې تېره کړه.

_سلطانیه زما د لور نوم په مرداره خوله مه اخله، دا ستامېره نه ده، چې په هره ناولې خوله یې نوم وګرځې .

له دې سره یې په سلطان پسې ورمنډه کړه، خو سلطان سمدلاسه پښې سپکې کړې او د سترګو په رپ کې بیا نه و .

د سلطان له تلو سره د سراج په وروکي ختین او خوار کور کې یو ځل بیا کراري او چوپتیا خوره شوه. په کوټه کې ټول غلي کېناستل، امنې به کله، کله سراج او بیا به یې بریښنا ته وکتل، بریښنا راټوله ناسته وه، سر یې ښکته نیولی و. سراج د تسبو دانې ژر، ژر اړولې، خو ګلالۍ او زلمی یو د بل تر څنګ داسې په غرور ناست وو، لکه دوی ته چې ښيي :

که مونږ دواړه نه وو، له تاسې یې کوفتې جوړولې .

_امنې په کرارۍ بریښناته مخ واړاوه لورې! شکر ځوانه یې، بې سیاله ښایسته یې، که بل واده ته زړه ښه کې، خدای به درته کال داوخت غونډۍ مونډۍ ښایسته لکه ګل زوی درکړي، له دې زویه ورته تیره شه، نه چې بل پسات دربانديې وکړي، زه خو له همدې خبرې ډارېږم، دا رنګه خلک زویه ډېر عقیدې وي، ته په دې خبرو نه پوهېږې .

خوسمدلاسه سراج پرې له قهره راغږم وهل :

داچټیات دې بس کړه، ملامته نه یې ښځه یې د ډار ګوډې.

_دا ته یې د غیرت او تورې بنګړی، ووایه څه کولی شې؟

_ای بې عقلې ښځې! د دغو بې علمه ملایانو امیر فرمان صادرکړی، چې څو په ...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_هو! بس، بس زه پوهېږم، په دې ټولو خبرو خبره یم، دا ټولې هسې د خولې دوړې دي، د بازي لور ګلمینې خسرګنو څنګه په زور یووړه، اوس یې یوه پټکي څوارلس کلن هلکي ته کېنولې ده .

_ښځې ښه واوره هغه بازی و، زه سراج یم، ودې پېژندم؟

_د وخته مې پېژندلی یې، چې شپږ خط لپاره په جېب کې یوه انه هم نه لرې .

او! بیا دواړو وخندل، سراج په خندا کې وویل :

_ځه خیر، بیا به درمعلوم شم، د تش جېب پیغور مه راکوه، زما ژوند خو تا ته معلوم دی، اوس خو خدای داسې راوستې ده، ښایي ازمویې به مو .

برېښنا ته د مور او پلار خندا هېښوونکې وه، خو څه یې ونه ویل، د سترګو لاندې یې وچې منې ته وکتل، چې سهارنې باد یې وچ ښاخونه یو بل سره غاړه غړې کول او د هېوکو د لګېدو غږ یې تر دې ځایه رسېده، خو نرۍ وچه ملا یې لا نېغه پاتې وه.

☒☒☒

له هغې ورځې چې سلطان په برېښنا پسې راغلی و، یوه اوونۍ تېره شوه، خو حاجي دوی سره او سپین نه ښکارېدل، سراج دوی هم ډېر خوښ وو، په تېره سراج ډېرخوښ ښکارېده، هغه ګومان کاوه، چې په خپل قهر یې سلطان دوی ډارولي دي، ځکه خو به یې په وار، وار وویل :

حمید بابا رښتیا وایي چې: چېرته ډب هلته ادب، کنه اوس به مو د حاجي دوی کارونه لیدلي وو. خو د امنې زړه ته داخبره نه لوېده، هغې سراج ته وویل: ګومان کوم چې مار دې مړ نه کړ، لنډی دې کړ.

برېښنا هم د خپل پلار په شان خوښه وه، هغې هم انګېرل چې حاجي دوی ډارېدلي دي، که نه هغوی د خوشې کولو خلک نه دي، د پلار او د سلطان تر منځ د جګړې اتم ګهیځ وو، برېښنا له پخوا نه په خوښۍ له خوبه راپاڅېده، زر، زر یې خپل لمونځ وکړ، هغې خو هسې هم د پلار په کور کې جارو نه کوله، داځکه چې په وار، وار یې ورته مورنۍ نیاویلې وه، چې خورلڼه (وادہ کړې نجلۍ) باید د پلار او پلرګنۍ کورونه جارو نه کړي، بیا یې پلرګنۍ نېستمنه کېږي، نو بې له جارو یې د کور نورې ټولې چارې ژر، ژر تر سره کړې، څرک یې ومینځه. هغه نو اوس نوی په خبرو راغلی و او لکه ښارو یې یوه، یوه نیمګړې خبره کوله، همداسې یې د هغه خبرو ته غوږ نیولی او ډوډۍ یې ورکوله. د څرک تورې اوږدې، اوږدې غټې سترګې، تکه سپینه بڼه، اوږده، اوږده باڼو ګان او تک تور زیږه وېښتان یې د مور په شان وو، خو ښایسته شونډې او نرې اوږده لاسونه یې د سلیمان په شان وو، خو ورې پښې یې د برېښنا غونډې وې، ټولو به همداویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرک نیم مور ده، نیم پلار .

دي خبرې ته یو نیم کال وړاندې برېښنا زښته ډېره خوښېده، دې غوښتل چې دا خبره له چا او هرې خولې نه واورې، مګر اوس پر برېښنا دا خبرې دومره بدې لګېدې، چې سمدلاسه به یې هغه ځای پرېښوده، هغې غوښتل چې ټول ووایي :

ځرک ټول مور، مور دی .

برېښنا چې به کله ځرک ته جامې وراغوستلې، نو دې خبرې ته به یې پام شو، چې رښتیا هم ځرک نیم مور و، نیم پلار. په زړه کې به یې ویل:

د خدای څه لوی ذات دی .

دا ځل یې د ډوډۍ پر مهال بیا ځرک سر تر پښو له سترګو تېرکړ، مګر د څه مجال یې په دهلېز کې د شور ماشور له وجې پیدانه کړ. سراج په منډه دهلېز ته ووت. ورپسې زلمی، بیا امنه ووتله. برېښنا په دهلېز کې خبرو ته غوږونه بوخ کړل، د خلکو په زوږ کې یې د خپل پلار غږ اوچت اورېده، چې په لوړ غږ یې ویل: ملا صیب! شکردی الحمدالله، مسلمانان یاستئ، یومسلمان د بل مسلمان کور ته داسې بې ستره نه ننوځي .

د یوه تن لوړ غږ ټول غږونه غلي کړه :

وایم چپ شه د کمونیست زویه! ته بیا له کومې مسلمان شوې، څه شوه هغه غله؟

او شېبه وروسته کوټې ته یو له ونې دنګ ځنور ښکلی سړی له ماشینګنې سره یوځای راننوت، د هغه په لیدو برېښنا پر سر ټیکری زر، زر جوړکړ، سړي وخندل:

اوس پوړونی پرسروئ اه، پخوا دې خدای نه و په یاد، دا ښه دی چې موږ یو، که نه تاسې لاچکو به بازاراونه درلودل.

خو برېښنا څه ونه ویل، همداسې یې ځرک نور هم په غېږ کې کلک کړ، هغه هېښنه وه، چې څه خبره ده؟

څو ځنور طالبان په کوټه کې د کوم څه په لټولو بوخت شول، داسې ښکارېده چې په دوه نورو کوټو کې هم همداسې پلټنه روانه ده، بېرته یې ژر ځنور سړي ته وکتل، دغه ټوپکوال سړي ورته په قهر ژلوسترګو داسې کتل، چې په سترګو کې یې کرکه له ورایه ځرګندېده. د ځنور سړي تر شا امنه په لوخ او ببر سر راننوته، سمدلاسه یې د برېښنا په لور ورمنډه کړه، هغه یې له ځرک سره په غېږ کې راونیوله، په داسې حال کې چې د برېښنا له ورې او نرۍ ملا نه یې د خپلو لاسونو کړۍ نوره هم تنګوله، ځنور طالب ته یې په ترهېدلو سترګو کتل، شونډې یې رپېدلې، لکه غوښتل یې چې څه ووایي، خو ژبه یې په خبرو نه څرخېده،خوله یې وچه وه، د ځنور وهم دومره ډېر و، چې امنې نه غوښتل، د هغې رېږدېدا ځنور ووینې، نه چې یې لور، یا دې ته څه ووایي. امنې په داسې حال کې چې ځنور دنګ ټوپکوال ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل، کله، کله به يې سترګرو لاندې دهلېز ته هم وروکتل. په دهلېز کې سراج او زلمی د ټوپکونو او خيرنو څنو په کلابندۍ کې تښتېدلي رنګونه ولاړ وو. د سراج لاسونه دوو څېرورو طالبانو تر شا کلک نيولي وو. سراج مخامخ په کوټه کې دننه کتل، خو د کتلو ټکی يې نه ښکارېده، خو زلموټي زلمي چې لا ځوارلس کاله يې له تنکي ژونده تېرشوي وو، کنځلې کولې، ګواښونه يې کول، چې کله ځوان شي، نو دوی سره به ضرور ګوري. يوه طالب ورته ښه کلکه څپېړه ورکړه، خو دې څپېړې زلمی قهر ژلی کړ:

د سپي زويه، بې غيرته، ډارنه، که نر يې لاسونه راته خلاص کړه، چې درسره معلومه يې کړم، په تړلو لاسونو مېږی هم وارکولی شي .

د زلمی پر دې خبرو ناڅاپه طالب، چې پر زلمي يې وارکړی و، تک سور واوښت، سترګې يې له قهره داسې راووتې، چې نژدې و له کاسو ولوېږي، نابېره يې خپل ټوپک خپل ملګري ته وروسپاره په لوړ غږ يې چيغه کړه:

ـ آه، مولوي صاحب! دی يې راسره معلوموي، ته دې کار پرېږده، راسه چې له ده سره يې معلومه کړم او بيا يې په قهر زلمي ته مخ کړ :

ـ چاړه دې چېرې ده؟

زلمي هېښ، هېښ وروکتل، خو طالب پرې چيغه کړه :

راسره معلوموې يې نه؟ نوولې دې د ښځو په شان رنګ ژېړ سو، وام چاړه دې چېرې ده؟

په دې منځ کې سراج نژدې و، چې کرېکه کړي، هغه په دې پوهېده، چې د کندهاريانو يو بل سره معلومول، د روسي دويل يوډول دی، چې يو د بل ورنونه تر هغو په چړو سره وهي، تر څو چې يو يې له پښو ولوېږي، بيا سهابل تن مجبوروي، چې بېهوښه تن تر روغتونه ورسوي. سراج دارنګه پېښې هغه وخت چې په هلمند کې يې دنده تر سره کوله، زښتې ډېرې ليدلې وې. ده زښت ډېر تنکي ګلالي ځوانان ليدلي وو، چې يو بل سره د معلوملو په ليونتوب کې سوري، سوري شوي وو، نو ځکه خو زلمي طالب ته په زاريو شو :

ـ ملا صيب دی خوار د معلوملو په سر بر نه پوهېږي، دی خو ماشوم دی کنه، هسې بد يې وکړه ته يې وبښه .

ـ چې سره معلومه يې نه کړو، نه يې پرېږدم، ده ما ته بې غيرته وويل، خپله شرمېږي نه خورې...

ـ ګوره زويه ده بد وکړه او ته يې هم توريالی، ما ومنلې چې ته توريالی يې، نور يې نو پرېږده .

په دې وخت کې له کوټې د دنګ مولوي غږ لوړ شو .

اه، نورکه څه له کو شنيانو سره مبنتی يې، بس يې که نو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې غږ سره طالب غلی شو، ورو یې په خپل لاس کې رااېستلې چاړه په بېره ووهله او ایله ورته د سراج هم پام شو، چې طالب چاړه هم راوېستلې وه، نو له ډاره یې اندامونه زیږه شول، خو سمدلاسه یې په زړه کې شکر وایست، چې بلا وه، برکت یې نه و. بیا یې ورو شانې کوټې ته وکتل؛ په کوټه کې دنګ ځښور طالب هڅه کوله نورو ته داسې وښیي، ګوا کې نه غواړي، چې ښځو ته وګوري، نو ځکه یې په یوه دروند نظر برېښنا ته وکتل، یوه شېبه یې د برېښنا پر مخ نظر تم شو، خو سمدلاسه یې ترې سترګې واړولې. که څه هم سر یې په ږیرې، برېتونو او وېښتو پټ و، خو بیا هم د نظر څرنګوالی یې محسوسېده، پر شونډو یې یوه ناڅرګنده موسکا راڅرګنده شوه، د برېښنا پر خوا یې یو قدم وړاندې واخیست، بیا یې په نرمۍ ترې سترګې د امنې پر لور واړولې او په ټیټ غږ یې وویل :

ــ ښه اجانۍ، نو هغه غله برېښنا همدا ده، کواره خو یې هماغه رنګ ده .

بیا یې برېښنا ته په داسې قهر ژلي نظر، چې امنه او برېښنا دواړې یې ولړزولې، وروکتل، سمدواره یې چیغه کړه :

ــ اه غنې! اه طلامامده! وایم الکو دلې راسئ.

بیا یې امنې ته په قهر ژلې ژبه وویل .

ـ اجانۍ ایله یې که نو .

خو امنه په برېښنا پسې نوره هم ونښته، دوه زلمکي طالبان، په دې وخت کې کوټې ته راننوتل، له ښځو نه لرې په درناوي ودرېدل، دنګ ځښور ښکلی طالب چې ټولو ورته مولوي ساب، ناري وهلې، د دغې ځښورې او ځواني ډلې قومندان ښکارېده. دنګ مولوي دوه زلمکیو طالبانو ته په نرمه ژبه ووېل :

ــ الوکانو دېخوا سئ او بیا یې خپله د برېښنا په لور یو بل ګام هم واخیست، په داسې حال کې برېښنا ته نژدې کېده، په امنې یې سترګې ګنډلې وې، خو کله، کله به یې برېښنا ته یو غلچکی نظر هم اچاوه .

مولوي د امنې مخامخ ودرېده، په ترخه ژبه یې ووېل :

وام اجانۍ! په خبره سر خلاص کړه او دورې سه که نه راڅه خوابدې کېږې .

لکه امنې چې څه نه وي اورېدلي، داسې یې برېښنا نوره هم غېږې ته نژدې کړه، چې دنګ مولوي پرې چیغه کړه:

اجانۍ نور مو نوپه عذابوې او له دې سره یې امنې ته لاس واچاوه؛ له متې یې ونیوله او په ځواک یې خپلې خوا ته راکش کړه، په داسې حال کې چې په هماغه ځواک یې پر دېواله وویشتله، په چیغه یې ووېل:

تاسې لاچکې بازارۍ په یوه خبره نه پوېږئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه له دېواله سره لګېدو نه وروسته پر ځمکه راولوېده، د هغې له رالوېدو سره جوخت په کور کې شور ماشور جوړشو، سراج څه ویل زلمي په کنځلو، کنځلو د ځان د خلاصون هڅه کوله، ګلالۍ کړیکې وهلې، خو برېښنا په دې منځ کې په داسې حال کې چې له څرکه یې خپلې دواړې مټې کړې، کړې وې، غلې ولاړه وه او په یوه ناڅرګند نظر یې خپلې مور ته کتل، چې مورئې له لوېدوسره جوخت په څلور شوه او د ځنور مولوي په لور یې په خاړپوسو منډې کړې.

امنه همدا چې د طالب پښو ته ورسېده، د هغه له پښو یې خپل لاسونه کړی کړه، هغې په چیغو،چغیو د خپلې لور د ګناه سپیناوی وغوښت. دا ځل دنګ طالب په نرمه ژبه وویل :

اجانۍ زما څه په وسه دي، اخر لور دې د خسر له کوره غلا کړې ده، هغه ده غلا یې هم معلومه سوه .

_زما لور غله نه ده، هغه ما په پاکو شیدو لویه کړې ده، هغه ما غله نه ده لویه کړې، ما داسې شیدې نه دي ورکړي …

طالب یوه شېبه غلی شو، داسې غلی شو، چې د ټولو ګومان پرې راغی، چې ګنې د امنې زاریو نرم کړ، خو طالب په نرمۍ د خپلو پښو خلاصولو په هڅه پیل وکه او لړ په ډېرې نرمۍ، چې د هغه د بڼې او ځنو سره نه ښایېدله وویل :

ګوره موره کې! ما ته امر سوی دی او بیا موږ په هغه څه پسې چې راغلي وو، پیداکړه، تا خپله ولیدل، زه نوڅه کولای سم؟

_زویه داچا کسداً دلته ایښې وه، کنه زمونږ په کور کې خو یوه ټنګه هم نه پیداکېږي، دا اخر کوم چال دی، ما خو دا نه وې لیدلې .

ـ اوس مې پرېږده او له دې سره مولوي په یوه شدید ټکان سره خپلې پښې خلاصې کړې، سمدلاسه یې برېښنا ته مخ کړ :

ـ ژر کوه تیاره سه، چې بېخې دې ناوخته کړ!

له دې سره امنه په کړیکو له ځایه جګه شوه او لا یې ملا کړوپه نیولې وه، چې مخ په برېښنا یې منډه کړه، یو ځل بیا یې برېښنا په غېږ کې ونیوله .

ـ د خدای لپاره بس دی، چې لور مې له نصیبه خواره ده، بس دی چې ښه ورځ یې نشته، هغه د خدای په دې دونه لویه خدایي کې څه لري، چې تاسې به یې ترې واخلئ، هېڅ به ترې وانه خلئ، لور مې هېڅ نه لري، هېڅ به ترې وانه خلئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا يې په داسې حال کې چې مورنيو تبجنو اوښکو ورته اننګي لانده کول، په قهر يې د برېښنا له غبرې نه څرک راکش کړ، ورسره يې برېښنا د طالب په لور ټېل وهله، په تنده ژبه يې وويل :

ــ درسره يو يې سئ، يو يې سئ، هسې هم زما دې خوارې لور ته خدای څه نه دي ورکړي، بس دغه يو په کې نه وو .

د امنې دا خبرې نه وې، لکه په کور کې چې د ژړا او کړيکو چاودنه وي، داسې ژړاوې او کړيکې وچاودېدې. امنې ملالۍ او زلمي په کړيکو او ژړا خولې پرانيستلې، د دوی له ژړا اوکړيکو سره د څرك، ژړا او د خپلې ولچک شوې مور خوا ته لاسونواو پښو وراولو هم ملګرتيا کوله، په دې منځ کې سراج سر ښکته او غلی ولاړ و. مګر پر مخ يې يوې، يوې اوښکې په سستۍ ځان راښکاره کاوه او برېښنا نو نور هېڅا ته نه کتل، د مور په غېږ کې يې دڅرک پر مخ، لاسونو، پښو، ګيډې، سر او سترګو د ښکلولو باران واوراوه، داسې يې غېږې ته نژدې نيولې و، چې نژدې و، د هلک سا وباسي. امنې ترې هلک واخيست، ګلالۍ ته يې وسپاره، چې چېرې يې پټ کړي. برېښنا د تلو پر مهال تر شا د منې وچې ونې ته وکتل، چې د کوهي پر غاړه، لکه د دې په شان غلې او بې غږ و غوږه ولاړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

شا و خوا یې وکتل، دغې ورې کوټې کړکی نه درلوده، چت یې ډېر لوړ و، د چت له ځیګره یو تک تور نری تار راځړېده، په تار پورې داسې څراغ ځړېده، چې د مچانو په ډېرو ګندګیو یې تک تور رنګ غوره کړی و، لکه د چا مخ یې چې په کومه ګناه تور کړی وي. بیا یې په دار ځړولی وي او د دې لپاره چې خلک ترې د عبرت درس واخلي، دا دی د ډېرې مودې لپاره یې نو په دار نندارې ته ایښی دی. د دغې دوه متره کوټې که څومره دېوالونه لوړ وو، هماغومره یې دره وره د کړکۍ په شانې وه. دا چې بریښنا یې څرنګه او پر کومه لاره دلته راوستله، هغه هېڅوک نه پوهېده، ان په دې هم نه پوهېده، چې دا کومه سیمه ده، دا ځکه چې په تورې ښیښې وال په پردو پټ موټر کې یې یوازې ډرېور، چې کله، کله به یې د موټر په هینداره کې پر دې د زړه سوي یو لنډ نظر واچاوه او ډرېور تر څنګ یو تورکی ډنګروکی زلمی هلک نه پرته نور څه نه لیدل. د ډنګروکي زلمي څېره چې دنګ مولوي ورته غني، غني نارې وهلې د دې په دوه سترګو کې یې ولاړ و، د هغه متفکر حالت د هغه پټه خوله، د هغه درانه کړه وړه عجیبه وو، که دې طالبان نه وای لیدلي، خو ها خوا دېخوا یې ورته کیسې ډېرې اوریدلې وې، ګنې قهرجن خلک دي، بېرحمه دي، د ښځو درناوی نه ساتي، له تورنو خلکو سره د سپوچلند کوي او داسې نور چې وحشیان دي، د درناوي نوم یې هم نه دی اوریدلی، دا ځکه چې ډېره کې یې پښتانه دي، خو په دغه طالب کې چې لا به یې یوڅو پسرلي لیدلي وه او لا به یې څلور ځلې روژې نیولې وې، دا هر څه نه وو. غني په موټر کې داسې غلی ناست و، چې له تیرې سونې خاته، خو له دغه په بڼه تک تور نه سونې نه خته، د بریښنا په یاد شو، چې یو ځل پرې ډرېور غږ وکړ :

_جانانه داسې نو نه کېږي، ته لا اوس راغلی یې، پر دې شیانوخوا مه بدوه، پرې اموخته به سې! د غني له خپل عمره غټ غږ لا د دې په غوږونو کې ازانګې کولې، چې د ډېور په خوّاب کې یې ویلي وو:

زه نو سپی نه یم، چې پر د امردارو کارونو اموخته سم او بیا یې ورو په هینداره کې د بریښنا په لور یو دروند نظر واچاوه. یو مهال بریښنا یې یوه غټ انګړ کې ښکته کړه او بیاد هماغه دنګ مولوي په لارښونه غني بریښنا تر دې کوټې راوستله او دلته یې کلپه کړه .

په کوټه کې پرته له غنو چې پر دېوالونو او چت هره خوا خپل جالونه غوړولي وو، د غني که څه هم واره ښکارېدل، خو د جالونو په نویو تارونو پسې یې مچان ځای، ځای داسې نښتي وو، لکه غنو چې دغه مچان په کومه کبیره ګناه نیولي او سمدواره یې غر غره کړي وي. بریښنا لاندې د کوټو غولي ته وکتل، د سګروټو فلترونو، د سګرېټو کوټیانو او د اورلګیت سوځېدلي خلیو ټوله کوټه نیولې وه، لکه چا چې کسداً دا وړه او تشه کوټه په دغو څیزونو ډکه کړې وي. د خلو فلترونو او کوټیانو په منځ کې یوه یو نیم متره کمپله هم غوړېدلې وه، د کمپلې له پاسه یوه ناولې او خیرنه نیولۍ او یوه ډېره ناولې سرویرده هم پرته وه، خو پر نیولۍ سرویردې او کمپلې ځای، ځای شنه وچ شوي نسوارو د دې ګواهي ورکوله، چې همدا نن له دې کوټې نه څوک وتلی دی. سمدلاسه بریښنا په خپلې غلطۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېده، اخر جمعه خو پرون وه او نناداري خو د جمعې په ورځ کېدې. د غازي ستېديوم خو يوازې د جمعو په ورځو کې د خلکو او مجرمانو پر مخ پرانيستل کېده، نو ضرور د دې کوټې بندي يې پرون له دې کوټې نه ايستلی و. دا چې اوس به يې ترې سرغوڅ کړی وي، که مری له دې نه نو خدای خبر دي، پر کوټې يو زړخن بوی خور و، لومړی خو دغه زړخن بوی بربېښنا زوروله، خو ورو، ورو ورسره روږدې شوه، ان تر دې چې نور يې نو د بوی احساس نه کاوه، لمړی به دزړخن بوی له وجې په پړوني به يې خپل پوز پټ کړ، مګراوس نوهغه بوی نه و. که څه هم وخت ورو، ورو تېرېده، مګر دې ورې کوټې چې يوه وړه بنديخانه وه، خپله ډارونکې څېره لا خوندي ساتله، په کوټه کې يوه ډارونکې چوپتيا هر خوا خپل وزرونه خواره کړي وو، خو په دې چوپتيا کې يوازې غنې وه، چې په خپلو منډو يې يو محسوس شور زېږاوه، پوره يوه ورځ هېڅا د دې ورې کوټې وره کړکې ډوله دره ونه ټکوله او نه يې پرانيستله. که څه هم بربېښنا ټوله ورځ ډوډی نه وه خوړلې، خو بيا هم وږې نه وه، مګر غوښتل يې چې څوک ورته راشي، څوک ترې څه وپوښتي، تر څو دا هم د خبرې په سر او بر وپوهېږي. که څه هم په کوټه کې د کړکيو د نشوالي او ټوله ورځ دخراغ د روښاوالي له وجې ورته ورځ او شپه نه ښکارېده، خو د لاس په ګړۍ کې وپوهېده، چې شپه لا د وخته بره شوې ده، په همدې ترڅ کې يې غوږونو ته د پښو ښکالو راغله او بيا ورو، ورو په لرې کېدو شوه، په داسې حال کې چې غوږونه يې دوره تر شا د بوټونو لرې کېدونکې ښکالو ته بوخ کړي، ورو يې خپل ټيکری پرڅان راهوار کړ، غوښتل يې چې وغزېږي، نوسرويېردی ته يې وکتل، پر سرويېردې دوه خرامانو سپږو چې په ناز، ناز راروانې وې، له ځايه وارغوچوله، يوه وړه کړيکه يې له خولې ووته، خو سمدواره پر ځان وقهرېده، زړه يې راډک شو، غوښتل يې چې په چيغو، چيغو وژاړي، مګر د دې پر ځای چې چيغې او کړيکې وکړي، څو مرې سرې اوښکې يې پر اننګو راوښويېدې، چې همدا شېبه دروازه هم چا پرانيستله، په دې ورې کوټې کې يې اوس نو دا دی درې څلور ورځې تېرېږي. اوس نو ورته دا سپږنه سرويېرده ناولې نه ښکارېده، اوس يې نو ټولې سپږې پېژندې، په هرې يوې يې جلا، جلا نوم ايښی و، ان کله به چې يوه يې له شمېرې لږه راووته، نو دا به انديښمنه شوه، د سرويږې ګوټ، ګوټ به يې لټاوه، نور نو ورته د سګرېټو فلترونه او کوتيان د اورلګيتو سوځېدلې ډکې او ځای، ځای وچ شوې نسوارو زړه بدوونکې نه وه، همدا څيزونه وه چې دا يې دا څو شپې او څو ورځې بوخته ساتلې وه. دې سره يې غم شريکې کړې وه، له دې سره ښه ډېر ګړېدلې وه، اوس نو غنې مچان سپږې غوماشې دا ټول يې ښه ملګرې شوې وو، خو په دې منځ کې زلمې غنې به هم کله، کله په خپلې يوې نيمې پوښتنې له دې سره خپله خواخوږې ښوده .

د ډوډۍ راوړلو او وړلو پرمهال به يې نيمه پوښتنه له دې وکړه، ورسره به يې ډاډينه هم ورکړه، خو هغه به په تلو کې ضرور ويل :

ــ وارخطا کېږه مه، طالبان بنديان ډېر په بند کې نه ساتي، ستا به هم هر څه ژر معلوم سي، نه ګورې چې ته يې له کوماندانۍ دباندې نه يې ايستلې. که څه هم بربېښنا غنې تش په نوم پېژانده، خو له ګړېدو يې پوهېده، چې غنې هلمندوال دی، د هغه په تورو سترګو کې به يې کله، کله خپلوي او کله هم پرديواله احساسوله. که څه هم غنې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب و او برېښنا تورنه وه، خو له دې ټولو سره به غني ورسره په نرمه او خوږه ژبه غږېده، په داسې خوږه ژبه، چې برېښنا به يې د خپلو پښو د ښکالو اورېدو لپاره لېواله ساتله .

اوس يې هم شا و خوا وکتل، بيا يې د پښو رانژدې کېدونکې ورو ښکالو ته غوږونه بوخ کړل، خو داخل د پښو ښکالو د يوه تن نه وه، د دو تنو وه او دا ښکالو داسې رانژدې کېده، چې په کوټه کې دننه د مچانو، مياشو او غښو شور په کې ورو، ورو سکين کېده. ژر پر ځای کېناسته، ځان يې په خپل پړوني کې ښه راونغاړه او له ډاره يې په راوتلو سترگو دروازې ته کتل، چې ور په نرمۍ پرانيستل شو، لومړی ترې هماغه تورکی غني رادننه شو، ورپسې دنگ او ښکلی مولوي ملا ټيټه کړه او کوټې ته راننوت. د مولوي په ښکلې بڼه کې د ملنډو موسکا اوچته ښکارېده، خو سترگو يې په يوه خواږه او ترې انداز برېښنا ته کتل. د هغه د دې بڼې په ليدو د غني تندی له قهره راوځړېده، په داسې حال کې چې خپله لاندېنۍ شونډه يې د غاښو په پنجو کې نيولې وه، غلی او بې خوځښته داسې چې په مولوي يې سترگې ونه لگېږي، په ډډه ودرېده، خو دنگ څښور مولوي په وړې کوټې کې ها خوا دېخوا شو، د متيازو د بوی له وجې يې پوزه مونجه کړه، يوې خوا ته يې لاړې تو کړې، بيا يې په خندانه ژبه وويل :

ــ ياني چې ښځه هم غلا کولې سي، اه، توبه، توبه دې وي، زماخدايه استغفرالله .

غني ناکراره شان شا و خوا وکتل، عجيبه وه، په دې سره ژمي کې دا کوټه د دومره حيواناتو ډکه وه، لکه سور اوړی چې وي. پر دېوالونو غنې، په هوا کې مچان او پر ځمکه مياشې نسوار او د نويو پيدا شويو مېږيانو دوې توري، تورې ليکې ښکارېدې، برېښنا ته يې وکتل، هغه پرېنولې راټوله او غلې ناسته وه، چې په دې ترڅ کې دنگ مولوي د هغې پر لور يو بل قدم واخيست. مولوي نن د سپينې پاچ لونگۍ او سپينوجامو پر ځای د کندهاريانو ښکلې توره لونگۍ او تورې جامې اغوستې وې. که څه هم مولوي کندهاری نه و، خو ټولو گومان کاوه، چې هغه به کندهاری وي، دا ځکه چې د هغه بڼه د کندهاريانو په شان وه، هېڅا هم نه ويل، چې له کومې سيمې دی. ده هڅه کوله چې د کندهاريانو پېښې وکړي. د مولوي په ليدو د هر چا په زړه کې دا خبره ضرور راگرځېده، چې هسې خو کندهاريانو خپلو کندهاريو پښتنو، ښکلو ښو لپاره تورې چاچې او تورې لونگۍ نه دي غوره کړې. هغه جامې، دغه رنگ جامې په لومړي ځل غوره کړې وې، لکه په دې چې ښه پوهېده، چې پښتنه نارينې څېره څرنگه د ښکلا عرج ته رسېدلې شي او نن دنگ مولوي همدا شان راغلی و، خو نن يې د نظر خواږه او د ژبې ترخه ډېر وو، نن يې تندی رڼ و، خوځېدنه يې نرم وه، خو خندا يې له ملنډو ډکه وه، په نرمه د برېښنا مخې ته کېناست، په داسې حال کې چې له ښکلو لاجوردي تسبو سره په تورو وېښتو، پټوسپينو لاسونو يې لوبې کولې، په نرمۍ يې وويل :

ــ قاضي صاحبان تا ته منتظر دي، الله دې وکړي چې رښتيا ووايې .

بيايې په ډېر غرور له ځايه پاڅېد، په وتوکې يې وويل :

ــ که رښتيا ونه وايې، نو زما د خولو خلاصول ډېر ښه زده دي، بيا به پښېمانه يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې برېښنا ته کتل، بیا یې په نرمۍ وویل :

ــ زه به تا ته ډېر وخت درکړم، وګورم چې ته څونې اوښیاره یې، کواره خو دې د اوښارو خلکو ده.

له دې خبرو سره د وره په لور وخوځېد، د وتو پر مهال یې پر غني غږ وکړ:

ــ الکه غني درسره بو یې څه زما دفتر ته.

غني په هېښتیا د مولوي پر لور وکتل او له ځانه سره یې وویل:

ــ دده دفتر ته نو د چیش لپاره؟

برېښنا ته یې سترګې واړولې، د هغې پر مخ اوښکو دوې نرۍ او لمدې لیکې جوړولې، د ښي لاس څټ یې په غاښونو کې کلک نیولی و، د هغې د اوښکو په لیدو غني ورسره د زړه سوي او ډېر نژدېوالي احساس وکړ؛ په زړه سوي یې ورته وویل :

ــ پر الله پاک باور ولره، هغه ذات حقیقي دی، درځه چې ځو، مولوي ساب منتظر دی.

خو بر ېښنا هماغه شان پر خپل ځای ناسته وه، سترګې یې ښکته نیولې وې او اوښکو یې ورته خوار اننګي لمدول، چې غني بیا ورته وویل :

ــ زما یوه خور ده، د ایغې نوم ام برېښنا ده، رښتیا درته وایم، د ایغې نو ام برېښنا ده، مورکه خو مې داسې وایي .

له دې سره برېښنا د غني تورو سترګو ته چې تل به په کې سرو لیکو د ده سترګو ته د نشو رنګ ورکړی و، خپلې سترګې ورجګې کړې، په دغو تکو توروسترګو کې یو زړه راښکونکی شان نژدېوالي او خوږوالي څرک واهه. غني په بڼه ښه ډېر تک تور و، ببخي تور لونګ و، مګر د خلکو خبره پوله او پټی یې دومره ښکلی و، چې دغه تورواله لا ورسره ښه ایسېده، هسې یو ناڅاپه د برېښنا په زړه کې سلیمان راوګرځېد، هغه هم له رنګه تور و، مګر د برېښنا مور به تل ویل :

هلک چې تور شي شاهزاده شي نجلۍ چې توره شي بنګړي دې خرڅوینه.

بیا یې د سلیمان خبرې پر زړه راواورېدې، چې یوه ورځ یې دې ته په ټوکو کې ویلي وو :

ــ برېښنا! کله چې یې ته راکړې، نو ستاسې خپلوانو به په زړونو کې ویل چې .

دا هلک تور دی نجلۍ سپینه لکه کارغه چې جلغوزی په خوله کې وړینه

ــخور درځه چې ځو !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غني په دې خبره برېښنا شېټ وواهه، لکه چا چې ناڅاپه له خوبه راپاڅولې وي، په ترهېدلي نظر يې شا و خوا وکتل. غني بیاوويل:

ــ درځه چې ځو، باره به ناوخته سي خور!

عجيبه وه، يوه طالب ورته خور وويل، هغه هم په يوه بنديخانه کې. دا ورته ډېره هېښېده، اخر خلکو داسې نه ويل، چې طالب به دومره نرمه ژبه ولري، دا خبره ډېره هېښنده وه، دومره هېښنده، چې برېښنا يې پر خپل ځای د ځو شېبو لپاره مېخ کړه. په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، تر څو غني د دې په ناکرارۍ ونه پوهېږي، ذهن يې له دې غونډلي ډک و :

(درځه چې ځو، باره ناوخته سي خور!، باره په ناوخته سي خور!). همدې خبرې يې ذهن داسې راډک کړ، چې هر څه ترې هېر شول، هغه په ځان نه پوهېده، چې څنګه راپاڅېده، څنګه له کوټې راووته او اوس چېرې روانه ده، خو د طالب له خولې د خور کليمه پرې دومره خوږه او درنه برېښوتې وه، چې له غني سره په ښه زړه وخوځېده، چې کله به ورته غني وويل: خور داسې ځو .

خدای پوهېږي چې برېښنا به ولې سمدلاسه همااغه خوا ته وخوځېده. له څو دهلېزونو تېره شوه، د يوه دهلېز په وروستۍ برخه کې يې يوې کوټې ته راوبلله، د کوټې د دروازې پر سر لوحې ته يې وکتل؛ پر لوحې په تورو کرښوغټ ليکل شوي وو :

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). دواړه لوڅې پښې د مولوي عتيق الله طالب دفتر ته ننوتل، خو دفتر ته په ننوتو يې سمدواره سترګې پر دنګ مولوي ولګيدې، چې کران شريف يې طلاوت کاوه، د دوی په ننوتو مولوي هېڅ له ځايه ونه خوځېد، هماغه شان د پاک کلام په طلاوت بوخت و. غني د دروازې تر څنګ برېښنا ته، چې په بورقه کې سر تر پښو پټه وه، د کېناستو وويل. برېښنا د غني په لارښوونه د دروازې په خوله کې کېناسته، بيا يې د نظر نيلی د مولوي عتيق الله طالب پر دفتر وځغلاوه، دفتر د کور د ناستې د کوټې په شان و؛ څلورو دېوالونو ته نرۍ، نرۍ نيولۍ غوړېدلې وې، د کوټې پر غولي څلور، پنځه د نسوارو اير نکونه ايښې وو، د کوټې په يوه کونج کې دنګ مولوي ته مخامخ دوه ماشينګنې ولاړې وې. پر دې دفتر خو د برېښنا د کوټې ګومان راغی، هغه هم د يوې کورنۍ د ناستې کوټې ګومان. دفتر خو ورته هېڅ نه ښکارېده، خو همداچې د نظر نيلی يې پر دنګ مولوي پرېوت، سمدلاسه يې د کوټې لوحه د ذهن له پردې تېره شوه، چې پرې ليکل شوي وو:

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). ايله اوس وپوهېده، چې دنګ مولوي عتيق الله نومېږي، همدا چې مولوي عيتق الله د قران کريم له تلاوته وزګار شو، دوی ته يې مخ راواړاوه او غني ته يې د لاس په اشاره د وتووويل. غني هم سمدلاسه له کوټې ووت، خو دباندې د وره ترڅنګ جوخت ودرېد، تر څو د مولوي عتيق الله خبرې واوري. مګر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي په دومره ټیټ غږ غږېده، چې د غني غوږونو ته لا ایله د هغه د خبرو یو، یوتوری رارسېده. دا ځل یې غوږونه د دروازې د کونجي پر سوري ورسریښ کړل، چې ایله یې دومره واورېدل :

ــ گوره لېونۍ کېږه مه، ستاپه پایدې یې وایم !

برېښنا څه وویل خو غني وانه ورېدل، چې بیا د مولوي غږ جگ شو :

ــ اوس لا سرې وخت دی، پام دې اوسه چې زه بیا هر څه کولای سم .

د برېښنا بنگی راغی، مگر غني یې په خبرو ونه پوهېده، په دې وخت کې مولوي په لږ لوړ غږ وویل :

ــ ته نو په هېڅ نه پوهېږې، سمه خره یې .

بیا یې په ښه لوړ غږ نارې کړې :

ــ اه غني، وام څه سوې راسه دا فاحشه درسره بوځه، څه چې په کېږې، کیږي به نو .

له دې خبرې سره سم غني کوټې ته ننوت، دنگ مولوي د قران کریم پر لور روان و او برېښنا داسې په دېواله پسې په پټ مخ نښتې ولاړه وه، لکه چا چې پر دېواله سریښ کړې وي، د هغې د بدن رېږدېدا له بورقې هم اوچته ښکارېده، داسې ښکارېده چې برېښنا ځان نه شي نیولای او هسې یې د دېواله په تکیه یې ځان ولاړ ساتلی دی، که نه لوېږي. غني په هېښتیا ورکتل، چې مولوي عتیق الله پرې غږ وکړ :

ــ چیش ته ولاړ یې، دا غله درسره بوځه د دې سر...

دواړه وخوځېدل، غني د سترگو لاندې برېښنا ته وکتل، هغه داسې روانه وه، لکه څوک چې یې ټېل وهي. غني غوښتل هغه وازمایي، ځکه یې ورته وویل :

ــ درځه خور چې داسې ځو !

برېښنا په پټه خوله هماغه لور ته وخوځېده، غني بیا ترې وپوښتل :

ــ مولوي ساب څه درته وویل؟

دا چې د برېښنا ستونی ژړا نیولی و، نو د غني د ځواب پر ځای یې دوه رڼې اوښکې پر مخ راوښویېدې، مگر اوښکې غني ځکه ونه لیدلې، چې د برېښنا پر مخ بورقه خوره وه. نور نو غني هم ترې څه ونه پوښتل، همداسې په پټه خوله ورسره روان شو، داسې یې سر ټیټ نیولې و، لکه تر شا روانې برېښنا نه شرمېږي، د گناهگارو په شان یې سترگې ښکته نیولې وې، بنه یې ورو، ورو اندېښمنه کېده، غني په رشتیا طالب و، لره موده کېده، چې د کوټې له یوې دیني مدرسې نه کابل ته د جهاد لپاره راغلی و، د هغه له اوږدو پراخو بارخکدارو جامو اوچت ښکارېده، چې لویدیځوال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون دی، په زغرده خبرې یې کندهاریانو ته پاتېدې، خو د خوی نرمي او خوږ والی یې د هلمندیانو و. د غني خواره او ډنګروکې پژۍ د لویدیځوالو پښتنو په پراخو جامو کې ښخې ورکېده، انجره توره لنګۍ یې نیمه پر سر او نیمه پر اوږو خوره وره پرته وه. بډوهلی پرتوګ او چوټو یې د برېښنا په ذهن کې د وروکي غازي انځور راژوندی کاوه. تور کی غني نن له پخوا نه اندېښمن ښکارېده، نن یې تنکی ذهن د برېښنا له نومه ډک و، خپله برېښنا خور یې پر زړه اورېده، له هغه مهاله چې زکوم خان برېښنا له تور ټانکه مختار ته په واده یووړه، بیا نوده ونه لیده، ان د هغې ځېره یې هم هېره شوې وه، خو یوازې به یې کله، کله مور ورته ویل :

ــ زویکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښایسته ده، داسې نازکه ده، لکه ګل. د زکوم دې خونه خرابه سي، نه یې راپرېږدي، زما او ستا به څه وس وي .

کله چې د برېښنا دوی په کورکې د غني ځوانې سترګې پر برېښنا ولګېدې، خدازده چې ولې یې خپله برېښنا خور پر زړه لکه باران راواورېده او بیا یې د مور خبرې له ذهنه تېرې شوې :

ــ زویکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښایسته ده، داسې نازکه ده لکه ګل.

له دې سره یې ناڅاپه په زړه کې دا خبره تېره شوه:

ــ ټولې برېښناوې ښایستې دي، خورا ښایستې دي .

له هماغې اولې شپې یې د برېښنا پر ګرمتیا شک درلود. که څه هم هر څه یې په خپلو سترګو لیدلي او مونډلي وو او د شک هېڅ خبره نه وه پاتې، خو بیا هم غني په دوو لارو کې پاتې و، هغه به له ځانه سره په کلکه ویل :

ــ هېڅ یوه برېښنا هم ګناهګاره نه ده، هېڅ یوه یې ګناهګاره نه ده. له دې غونډلې سره به یې خپله مور راپه زړه شوه، چې کله به د برېښنا دوی له کوره په سرو سترګو راغله او کله چې به ده د ژراسپیناوی وغوښت، هغې به بس دومره وویل :

ــ زویکه نن یې بیا وهلې وه .

بیا به یې د برېښنا د ګناه کیسه وکړه، د برېښنا ګناه به تل له خوبه ناوخت پاڅېدل وو، ځکه خو به ده یوځل بیا په کلکه له ځان سره وویل :

ــ هېڅ یوه برېښنا ګناهګاره نه ده. غني به تل د برېښنا په لیدلو د خپل خور خیالونو راچاپېراوه .

هغه د دواړو برېښناوو تر منځ یو عجیب ورته والی لیده، هغه به چې هر وخت له ځانه سره دا حکم صادرکړ، چې نه، هېڅ برېښنا ګناهګاره نه ده، نو شېټ به یې وواهه او د خیالونو له نړۍ نه به رابهر شو او دا ځل یې هم شېټ واهه، ژر یې تر شا وکتل، برېښنایې تر شا ولاړه وه، هېښ شو، په هېښتیا یې ځان او شا و خوا وکتل، که ګوري چې د دهلېز

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې دواړه ولاړ دي او د مولوي خانو له دفتره ډېر، ډېر لرې تللي دی، ځانته په غوسه شو، بېرته وګرځېد. برېښنا هم په هېښتیا ورپسې وګرځېده، د برېښنا په نظر دا پراخ دهلېز ډېر تنګ او ډېر اوږد راغی. برېښنا داسې په تیندکو روانه وه، لکه څوک چې یې په زوره ټېلوهي او یا لکه د بل چا په پښو چې روانه وي، همدا چې د دهلېز په منځ کې خیرنې دروازې ته ورسېدل، غني پرځای ودرېد، برېښنا ته یې د درېدو وویل او خپله کوټې ته ننوت، شېبه به لا نه وه تېره، چې غني له کوټې نه راووت برېښنا یې کوټې ته ورووبلله، برېښنا په لړزنده قدمونو کوټې ته ننوته،خو همدا چې کوټې ته ننوته، د یوه تن امرانه غږ ولړزوله :

له مخه چادرې لرې کړه، له مونږ دې ستر نه کېږي !

برېښنا په ناباورۍ د غږ پر لور وکتل، مګر د غږ ویونکی یې ونه پیژانده. بیا یې ورو خپل مخ لوڅ کړ، په کوټه کې یې د ډېرې روښنایۍ له وجې لومړی پر سترګو تیاره خوره شوه، خو ورو، ورو یې د سترګو توره پرده لرې شوه، چې ایله یې په کوټه کې ناست خلک ولیدل؛ درې د سپینو جامو وال مخامخ ناست وو، درې سپین کالي وال ښي لاس ته او پنځه سپینو جامو وال کیڼ لاس ته ناست وو. د دوی ټولو جامې، لونګۍ او پټوان، دا هر څه سپین وو، دوی د جامو د رنګ څه عجیب کلک ټرون درلود، د ټولو ږیرې اوږدې، اوږدې نژدې ټولو یوه بڼه غوره کړې وه، د دوی یو ډول بڼو کوټې ته ډاروونکې فضا ورکړې وه. برېښنا بیا د غږ پر لور، چې دې ته یې د چادرې پورته کولو ویلي وو، بیا وکتل، هغه تن ولاړ و، خو په لیدو یې له ډېرې وېرې د برېښنا اندامونه زیږه شول، په تېره د هغه د لاس په لیدو خو سمه لړزه پرې راغله، د هغه په لاس کې پړی شوی کېبل، لکه برېښنده توره داسې غوڅوونکی ښکارېده. برېښنا بیا د درېیو مخامخ ناستوکسانو پر لور وکتل، هغوی نو له نورو ډېر درانه ناست وو. په دوی کې برېښنا یوازې مولوي خانو وپېژانده، چې مخامخ په درېیو تنوکې منځنی و. مولوي خانو یوځل د دې لیدو ته د دې وړې بندیخانې ته ورغلی و، له دې څخه یې د دې د ژوند په اړه ډېر څه پوښتلي وو. هغه په رنګ سپین و، خو د وېښتانو او ږیرې له پلنوالي څخه اوچت ښکارېده، چې یا به اورزګانی وي او یا به کندهاری. د مولوي خانو ښي اړخ ته یو پرېړ تن ناست و، چې له غټ تندي، تنګو سترګو وړې پوزې او سرو شونډو څخه پښتون نه ښکارېده، ښايي بدخشی، یا تخاری به و. د خانو کیڼ اړخ ته یو بل ډنګر سړی چې ډېره نری او تېره پوزه یې وه، لکه د مار په شان تنګې، تنګې او اوږدې، اوږدې سترګې یې وې او نرې لکه تار برېتونه یې وو، ناست و او اوږې جګې نیولې وې. برېښنا داسې ګومان وکړ چې دی به نورستانی وي او که نه پښه یې خو ضروردی. اخر د هغه ناسته، د هغه اوږې پورته نیول او د هغه په ټیټ سر لوړ کتل بېخي د پشیانو لوښو ته پاتېدل. د دغو درېیو تنوپه لیدو، لکه چا چې د برېښنا په ستوني کې سا بنده کړې وي، داسې یې د سا بندۍ احساس وکړ، یوعجیب ډار پسې واخیسته، یو قدم تر شا راغله، لکه غوښتل یې چې وتښتي، چې چا پرې غږ وکړ :

ــ د ټولوخدای یودی، پر هغه باور ولره !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا ترشا وکتل، غني يې شا ته لږ نژدې ولاړ و، غني داسې چې خپله خبره د برېښنا غوږ ته ايله ورسوي، وويل :

ــ رښتيا وايه، په رښتيا کښې تاوان نسته .

لکه د غني خبرو چې برېښنا ته نامريي يې اروايي ځواک ورکړی وي، داسې يې له زړه ډار په تښتېدو شو او په برندو سترګو يې بيا پر ناستو ملايانو او مولويانو سترګې وګرځولې. ډېرو يې داسې د زړه له زوره سرونه ښکته نيولي وو، لکه چې نورو ته وايې: وينې ما څنګه خپل شيطان قابو کړی دی؟

په دې منځ کې يوازې مولوي خانو برېښنا ته په نرم انداز کتل او له ټولو نه لومړی هم مولوي خانو په خبرو پيل وکړ، له څه لنډو خبرو نه وروسته يې څه ورو او په پام وويل :

ــ ښه اوس نو دا ووايه چې چيش ته دې غلا کوله؟

برېښنا د دې پوښتنې په اورېدو سمدلاسه غني ته تر شا په داسې حال کې چې ستونی يې ورته ګروم بندکړی و، په هېښتيا وويل:

ــ دوی ... دوی څه وايي ما غلا... ما غلا کړې؟ غني دوی ته ووايه ما د چا غلا نه ده کړې! مولوي صيب ما خو تا ته کيسه کړې نه؟

کېبل وال ډېرور طالب، چې له ژبې اوچت ښکارېده، پښتون نه دی، پر برېښنا رابرچ وهل :

ــ غلې ... دېخوا ګوره... هغه دې شوهر دی، چې په هره خبره ورته مخ الوې .

خو برېښنا د کېبل والا خبرې وانهورېدې، بيا يې ناست مولوي ته په زاريو وويل :

ــ مولوي صيب! ما د چا... ما د چا غلا نه ده کړې... چا... چا... چا به پر ما تور لګولی وي، زه اقرار کوم چې د خسر له کوره تښتېدلې يم، د پلار کور ته راغلې يم، په دې کې ګناه نه ده، خو په خدای قسم، زما د ځرک په سر قسم، که ما د چا غلا کړې وي، که تاسې ما مره هم کئ، زه به همدا وايم چې ما د چا غلا نه ده کړې، اخر د څه لپاره بايد زه غلاوکړم، څه ضرورت دی...

او نور نو برېښنا د خبرو نه وه، په لوړ غږ يې ژړا پيل کړه، ټولو مولويانو او ملايانو سرونه ښکته اچولي وو، خو خانو هماغه شان ناست و او په کرارۍ يې د برېښنا د اوښلنو سترګو ننداره کوله. بدخشي مولوي چې ټولو ورته مولوي حسين، مولوي حيسن نارې وهلې، حق په جانبه بڼه يې ونيوه، په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، ځان سوله ييز وښيي، په نرمۍ يې خپلې مخې ته له بخملي صندوقچې څخه يوه د سرو زرو وره غاړکۍ وښکله، غاړکۍ يې د برېښنا مخې ته ونيوه او په ارامه يې مولوي عتيق الله ته وويل:

ــ مولوي صيب! دا دې چېرې پيداکړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ددوی په کور کښې، ټولو ولیدله .

بیا یې برېښنا ته مخ کړ او په روانه پښتو یې وویل :

ــ اوس هم وایې چې غلا دې نه ده کړې؟

دغاړکې په لیدو برېښنا یو ناڅاپه غلې شوه، داسې غلې شوه، چې ناستو ملایانو او مولویانو ګومان وکړ، چې خبره یې ورباندې زبات کړه، ډېرو یې چوپتیا په پټه خوله اقرار وګاڼه، خو مولوي خانو دا خبره ونه منله او په کلکه یې وویل چې: د حدود جاري کېدو لپاره اقرار بلسان یو اهمه اړتیا ده، خو د بدخشي مولوي حسین خبرې، که څه هم نرمې وې، مګر داسې په زهرو لړلې وې، چې نور یې نو د برېښنا زغم پای ته ورساوه، په لوړ قهر ژلي غږ یې چیغه کړه: مولوي صیب ته وایې زه اقرار وکړم، د څه شي اقرار؟ د دې چې د خپل مېړه د لاس امانت مې ساتلی او کور ته مې راوړی؟

مولوی حسین په نرمۍ وویل :

ــ خو که دا داسې وي، نو هغه پیسې څنګه؟

ــ کومې پیسې ؟

ــ دغه پیسې چې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې .

بیا یې د کلدارو د زرګیزو یو بنډل پیسې د برېښنا مخې ته ونیوې، په بریمنه ژبه یې وویل :

ــ دا پیسې خو دې وپېژندې؟ دا مو ستاسې په کور کې پیداکړې دي .

برېښنا د پیسو په لیدو هېښه پېښه شوه، اوس یې نو تر شا غنې ته هم نه شوکتلای، یوه شېبه یې په هېښتیا پیسو ته کتل، دوی په رښتیا هم همدا پیسې د دوی په کور کې پیدا کړې وې. د سترګو لاندې یې مولوي عتیق الله، چې د دې کینې خوا ته ناست و، وکتل. مولوي عتیق الله سر ټیټ نیولی و، یو عجیبې هېښتیا او نهیلۍ په مخه کړې وه، په داسې حال کې چې د ژبې لاندې یې اوښکو ورته هره کلیمه مالګینه کوله، وویل :

ــ زه نه پوهیږم، نوره په هېڅ نه یمه خبره، خو ما د چا غلا نه ده کړې، بس یوازې همدومره پوهېږم .

ــ په دې خو ښه خبره یې چې دا دېرش زره کلدارې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې؟

برېښنا د سر په خوځولو وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ هو! په دې ښه خبره یم، مګر ما دا پیسې له چا نه دي غلا کړې او نه مې کله هم د پلار په کور کې دونه پیسې لیدلې دي، دا ما نه دي غلا کړي. پر خپل ځای ناکراره شان وښورېده، لکه د ترورو په شان یې په کوټه کې ناستو یو، یو تن ته وکتل چې یو ناڅاپه یې چیغه کړه :

ــ ما دا پیسې نه دي غلا کړي او نه مې پلار دونه پیسې لري .

ــنو څه خبره ده؟

برېښنا لږ په کراری ـ وویل :

ــ دا راته ضرور چا چل جوړکړی دی، زه دونه پوهېږم، چې ما غلا نه ده کړې، نور چې څه، څه خبره ده، په دې نه پوهیږم .

په دې منځ کې د تېرې پوزې وال مولوي غږ ایله پورته شو :

ــ اګه تا دا پیسې نه دي غلا کړې، نو د په لار کور ته بیا ولې وتښتېدې، اګه هغه کار دې نه دی کړی، اګه دا کار دې ولې وکو.

برېښنا مولوي خانو ته چې تر دې دمه یې سوښ هم نه و ختلی او لکه سا ختلی داسې یې د برېښنا او مولوي حسین خبرو ته غوږ نیولی و، مخ کړ :

ــ مولوي صیب! زما کیسه اورئ؟

مولوي خانو چې نژدې له نیولیـ نه شوېېدلی و، پر نیولیـ نیم کېناست، په خپله ارامه ژبه یې وویل :

ــــ هو! ووایه .

مولوي حسین خپلې تنګې سترګې لا پسې تنګې کړې، د مولوي خانو غوږونو ته یې خوله ورنژدې کړه، مګر په لوړ غږ یې وویل :

ــ په دې شرط چې رښتیا ووایې .

مولوي شېرولي هماغه د تېرې پوزې وال مولوي په خندانه ژبه وویل:

ــ اګه ما چې ځونه بازاري ښځ لیدلې، رښتیا نه وایي .

خو مولوي خانو ځان له دواړو نه، چې د ده خوا ته راکاږه شوي وو، راټول کړل، په کراری ـ یې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه که رښتیا وایي، که دروا‌غ، موږ مجبور یو چې کیسه یې واورو. بیا یې برېښنا ته د کیسې ویلو ووېل. برېښنا هم خپله کیسه له سره پیل کړه، چې څنګه یې یو نیم کال وړاندې خاوند (سیلمان) د موټر په ټکر کې ووژل شو او چې یو کال وروسته د خسرکور ته ولاړه، غوښتل یې یوازېنی زوی یې (څرک) په خپل ابو نمک لوی شي، خو لا به اوونۍ نه وه تیره، چې مشر لېوره سلطان ورسره ستونزه پیل کړه .

دایې د سکه ورور کونډه ده او د سکه ورور میراث سکه ورور ته رسېږي، نو دا مجبوره ده، چې له هغه سره واده وکړي، مولوي خانو د دې لپاره چې خبره نوره هم روښانه شي،

وپوښتل :

ـ ولې دې له سلطان سره واده ونه کړ؟

ـ هغه ښځه لرله، بل پوډري او شرابي دی، پر ها بلې ښځې یې ورځ و شپه نه ده معلومه، سبا او بېګا یې ډبوي، ما ویل چې زما خو به له هغې نه هم حال بدتره وي، هغه خوار کۍ خو ورته حوصله کوي، خو زما بیا دونه حوصله نه ده زده .

ـښه بیا څه وسوه؟

ـبیا نو له دې بلا نه لا خلاصه نه وم، چې میرنۍ خواښې مې راته پایڅې بډوهلې، هغې ویل چې ما خپل لېوني زوی زماني ته کېنوی. زه خو تیاره مرۍ وم او د هغې زوی ته خو چا ښځه څه چې سپۍ هم نه ورکوله، هغه خو بېړا دی، لاړې یې پرواښکیو راروانې وي، زه یې هغه ته کېنولم، یوې خوا ته راته پړانګ و، بلې خوا ته پاڼ و، حیرانه وم چې څه وکم. یوه شپه مې راته لېوره لاس واچاوه، ښه وچې زما یو د بلې میرنۍ خواښې لور ده، سلما نومېږي، هغه وه، که نه څه نه وو راپاتې.

د دې شپې په سبا ما دا کیسه ټولو ته وکړه، ما ویل ګنې خسر به مې خبره سپینه کړي، د دغه یوه له شره خو به خلاصه شم، خو زه خبره نه وم، چې دا خبره به راته بلا جوړېږي. اغې نه پس مې خواښې لېوره او یور سره لاسونه یو کړل، یور ته مې یې څه بد نه وو رسیدلي، هسې یې راپسې رااخسیتې وو، بس درې واړو راپسې پایڅې بډوهلې، چې ما به ضرور لېوني زماني ته کېنوي او یا به ورته له څرکه تېرېږم، نور نو خدای سلطان ته ورکړه، سبا او بېګا یې په یوه او بله پلمه وهلم. مولوي خانو بیا وپوښتل:

ـ ولې یې نو وهلې؟

ـما ورسره دا یوه خبره هم نه منله، چې اخر یې سر دې ته ووت، چې په ما به په زوره له زماني سره نکاح وتړي. هغه شپه یې زما نکاح تړله چې زه ترې وتښتېدم، ما یوه روپۍ هم له ځان سره نه ده وړې، دا غاړه کۍ مې د مېره په ځلوېښتې کې له ځان سره د پلار کور ته وړې وه، دا هغه راته د لاس نښه پرې ایښې، دا مې خپله ګاڼه ده، ما یوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ هم نه ده ورکړې، زه قسم خورم، ما یوه روپۍ هم نه ده ورکړې، بس یوه روپۍ مې هم نه ده ورکړې. ما... او نور یې نو د ژړا له توسنه څه ونه شو ویلای او نه یې هم نوره نو د ژړا مخه نیولی شوه .

ناست کسان له یو بل سره بونګېدل او بیا به یې خپله خبره مولوي خانو ته وکړه. دوی به برېښنا ته په ګوته اشارې کولې او څه به یې ویل. مولوي شېرولي ډېر ګرېده، چې د هغه له نیمګړې پښتو سره هېڅ نه شایېدل. مولوي عتیق الله به هم کله، کله د وار او ګوزار خبره د اقرار لپاره وریادوله. ټولو ناستو مولویانو له برېښنا بیا پوښتنې پیل کړې، خو د دوی ټولې پوښتنې پر دې ټکي څرخېدې، چې ولې دې غلا وکړه. برېښنا به کله په زاریو او کله په چیغو او کړیکو ځواب ورکاوه، چې غلا مې نه ده کړې، خو هغوی به بیا ترې وپوښتل :

نو ولې دې غلا کوله؟

اصلاً دوی د تحقیق او پوښتنو په راز نه پوهېدل، لکه له اره چې له تحقیق سره روږدي نه وي او کله یې هم د څېړنې او ارزونې په اړه څه نه وي لیدلي، یا اوریدلي. د دوی تر منځ د نظرونواختلاف موجود و. مولوي حسین پر قران شریف د قسم یادونه کوله، مولوي شېرولي بیا اقرار البلسان غوره ګاڼه، ولوکه د زور او جبر له لارې هم وي. د مولوي شېرولي له دغه وړاندیز سره مولوي عتیق الله هم سر خوځاوه، خو مولوي خانو بیا درې شاهدان د شریعت غوره لار ګڼله. اخر مولوي خانو باور درلود، چې هېڅوک د درواغو لپاره پر سپین او پاک قران لاس نه ږدي.

نژدې وو د دغو درېیو تنو تر منځ په دې سکالو جګړه راشي، د دوی خبرې اترې ډېرې اوږدې شوې، خو پایله یې څرګنده نه شوه. برېښنا یې تر سبانۍ غونډې رخصته کړه. کله چې برېښنا له کوټې نه ووته او د خپلې ورې بندیخانې پر لور روانه شوه، یو ډول د خوښۍ احساس په غېږ کې نیولې وه، غوښتل یې خپله خوښي له غني سره، چې له دې دمخه روان و، شریکه کړې. هغه ته په چیغو، چیغو ووایي چې مولویانو ته یې قناعت ورکړ اخر هغوی هم انسانان دي او دا درکولای شي، داسې پېښې به یې هم څکه ډېرې لیدلې وي، چې هغوی هم افغانان دي، په همدې ټولنه کې یې ژوندکړی دی او بله دا چې دې ورته رښتیا وویل، رښتیا هرڅوک درکولای شي. د رښتیاوو رنګ سپین وي او دا خو سپینه، سپینه غږېده. برېښنا ته دغه ناست مولویان څه عجیب ډول ګران شوي وو، د هغې هغه ټولې انګېرنې له منځه تللې وې، چې دې ګومان کاوه، طالبان د ځناورو چلندلري، په تېره ښځې او هغه هم مجرمې او تورنې ښځې خو څه چې سیورې یې هم په ټوپک ولي. هغوی ته ښځې له سره انسانانې نه ښکاري، نا، داسې نه وه، مولوي خانو هم طالب و او غني هم طالب دی، دوی خو داسې خویونه لري، لکه د دې پلار، لکه سلیمان او لکه ظریف هوا! لکه ظریف.

د برېښنا په بڼه کې ایله خوښي راڅرګندېده، خو غني اندېښمن ښکارېده، هغه په ټوله لار کې برېښنا ته یوه خبره هم ونه کړه، تندی یې تریو نیولی و، کله، کله به لکه د سودایانو په شان له ځانه سره وبونګېده او کله، کله به یې تندی په پنجه کې ونیو، یوازې کله چې په برېښنا پسې یې دروازه کلپوله، نو یوه شېبه د دروازې په خوله کې ولاړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شو، بربښنا ته یې نبغ وکتل، دا ځل بربښنا نه یوازې دا چې د غني په سترګو کې یو ډول خوږوالی و، یو ډول اندېښنه، یو ډول باور ولید. اوس یې د ده په ځوانو سترګو کې یو ډول نژدېوالی او خپلوي هم احساس کړه، خو غني تر ډېره ونه درېده، په کراری یې وویل:

ـ پرخدای (ج) باور وکړه، رب العزت ته حق او ناحق دواړه معلوم دي، هېڅوک ترې نه پټېږي، هغه خورا ډېر مهربانه دی او بیا یې له یوې ماښجنې موسکا سره په بربښنا پسې دروازه کلپ کړه.

غني دې خبرې ته اندېښمن و چې څه به کېږي او دوی ولې د مولوي صیب خانو، چې تر دوی ټولو ډېر پوهېږي، خبره نه مني او شاهدان نه راغواړي. که څه هم غني هغه پیسې او هغه غاړګۍ لیدلې وه، چې د بربښنا دوی له کوره یې پیدا کړې، خو بیا هم د بربښنا پر اوښکو یې یو عجیب شان باور درلود، هغه ګومان کاوه چې هر څوک درواغ ویلی شي، خو اوښکې ځکه درواغ نه شي ویلی، خو تل به یې د خپلې مور اوښکې سترګو ته نېغې ولاړې وې، چې کله به د بربښنا دوی کور نه راغله، نو پرته له دې چې څه ووایې، رنځو او تبجنو اوښکو به یې هر څه سپین، سپین وویل، نور نو د مور کیسې ته به یې اړتیا نه وه پاتې او د تحقیق پر مهال بربښنا ښه ډېرې اوښکې تویې کړې وې، ځکه یې د غني په زړه کې یو ډول باور او یو ډول احساس پیدا کړی و. سره له دې هم غني هغې غاړکۍ، هغو پیسو ته هېښ پېښ پاتې و، له یوې خوا د بربښنا معصومه څېره، د هغې بې وسي، د هغې ساده ګی، د هغې له زاریو او نسواتو ډکې په ژړه غوني اواز خبرې او بیا د هغې اوښکې او له بلې خوا غني هر څه په خپلو سترګو لیدلي او په خپلو لاسونو یې موندلي وو، هېښ و چې څرنګه فیصله وکړي، دې ته هم هېښ و، چې مولویان ولې د بربښنا موضوع اوږدوي، اخر هېڅکله هم دلته دومره یو قضایي سکالونه ده اوږده شوې. دې کار دلته ساری نه درلود، نن به یې مجرم راووړ، دوه ورځې وروسته به ترې تحقیق پیل شو، د تحقیق په پای کې به یوه ورځ پټه محمکه دایره شوه او په راټلونکې جمعې کې به ترې یا لاس، او یا پښې غوځې شوې، یا به ترې سر غوځ شو، یا به تر یوه دېواله لاندې شو، یا به یې دُرو ملا ورماته کړه او یا به د دارکړۍ ورته ستونې راووړ کړ او څوک به د تیرو تر ډېرۍ لاندې ورک شو.

غني داسې ډېرې پېښې لیدلې، ځکه خو بربښنا او د هغې برخلیک ته اندېښنې وړی و، په دې ورځو کې یو عجیبه ناڅرګنده احساس د بربښنا خوا ته ورکشاوه، ځان یې په ناغوښتې ډول هغې ته نژدې، ان خپل ګانه. په نه زړه یې جامې بدلې کړې، دا ځل یې د خورې ورې انجړې لونګۍ پر ځای سپینه ننګرهارۍ ټوپۍ پر سر کېښوده، له لمانځه وروسته یې قران شریف پرانیست، درې ځله یې یاسین شریف تلاوت کړ، بیا یې د رحمن سوره درې ځله تلاوت کړه، ورپسې یې قران کریم څو، څو ځله ښکل کړ، بیا یې یوه اوږده ډېره اوږده دعا وویله، عجیبه وه، د دې لپاره چې ځانته دعا وکړي، ټوله دعا یې بربښنا ته وکړه .

بیا له ځایه جګ شو، وړوکی جیبي یاسین شریف یې له تاخه راواخیست، په ښي جیب کې یې کېښود، پرته له دې چې په کوټه کې نورو ناستو انډیوالانو ته، چې ټولو ورته په هېښو نظرونو کتل، څه ووایي، له کوټې ووت. پر لاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښمن روان و، د مولوي عتیق الله تر دفتر یې له چا سره، ان تش سلام علیک هم ونه کړ. عتیق الله ورته ټاکلي ځای ته د برېښنا د رسولو وویل، خو ده په قهر ترې وپوښتل:

ـ ولې مو د برېښنا ټول کارونه زما پر اوږو اچولي؟

پکت دلې بې له ما بل څوک نسته.

غني دا خبره په ناخبرۍ کې په ناغوښتې توګه وکړه،ان د ویلو پر مهال هېڅ په دې نه پوهېده، چې څه وایي، خو خبره یې وکړه، مولوي عتیق الله ورته یوه شېبه غلی، غلی او هېښ، هېښ وکتل، بیا یې ورو، ورو پر شونډو یوه د ملنډو ډکه موسکا راښکاره شوه :

ـ الکه غني ته ښه هلک یې، پر دا نورو مې باور نسته، ته داسې یې لکه ملایکه .

غني ورته په هېښونکي نظر کتل، چې مولوي بیا وویل:

ـ څه په نورو خبرو پسې سر مه ګرځوه، ته مې دې کار ته خوښ یې، نور یې نو څه غواړې؟

غني پرته له دې چې مولوي ته څه ووایي، له مولوي نه یې د برېښنا د بندیخانې د کلپ کونجۍ راواخیسته او په هغه لور وخوځېد. برېښنا په کوټه کې غلې او بې خوځښته ناسته وه، هغه داسې خیالونو راګیره کړې وه، چې ان د غني په راتلو یې ځان هم راټول نه کړ، هماغه شان یې ټیکرۍ پر پښو خور او ځنګل او خیرن وېښتان یې پر اوږو او ملا خواره واره پراته وو. د ها بلې ورځې د خوښۍ څرک یې په بڼه کې نه ښکارېده، یوازې داسې ښکارېده، لکه ټوله شپه یې چې خوب نه وي کړی. سترګې یې داسې پړسېدلې وې، لکه ډېرې ژړلې وي ، دا ځکه د ښکلو سترګو سپین ګاټي یې په سرو رګونو ښکلي ښکارېدل، غني وروکتل. که څه هم هغه هڅه کوله، چې برېښنا ته د خپلې مشرې خور برېښنا په سترګه وګوري، خو دلته یې د برېښنا له جادوګرې ښکلا څخه سترګې پټې نه شوی کړې. برېښنا په دې خورو ورو ځنګلو وېښتو او ناولو جامو کې د رښتیا هم ډېره ښکلې ښکارېده، خورا ډېره ښکلې ښکارېده. غني یو ځل بیا په زړه کې وویل:

ـ ټولې برېښناوې ښکلې دي، خورا ښکلې دي. په یوه متفکر انداز یې لکه بت تراش چې خپل تراشلي بت ته ګوري، داسې برېښنا ته بیا وکتل. اوښکو یې د هغې خورا ښکلي اننګي لانده کړي وو او تر ګرېوانه یې لاړې کولې، په کرارۍ یې ترې وپوښتل :

ـ‌څه خبره ده خور، بیا څه پېښ شوي دي؟

ـ زه... زه ډارېږم، زه دا ګناه منم .

ـ دچیشي ګناه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ دغه چې ټول وایې ما غلا کړې ده .

ــ ولې د چیش لپاره؟

ــ ما ته قران شریف راکړئ، زه دا گناه منم، قران نه خورم. غني زه له قرانه ډېره ډارېږم، زه څنگه ...

او بیا یې ژړا ستونی په خپلو منگلوکې ونیوه، غني ورته په نرمۍ وویل چې: له دې څخه ښکاري چې دا غلا تاکړې ده .

ــ دا څه وایې، ما ولې غلا کوله، څه ضرورت مې درلوده؟

ــنو څه خبره ده، مسلمان کله، کله د دې لپاره چې نورو ته رښتیا وروښیي، باید پر سپین کران لاس کښېږدي، دا خو د مسلمان مجبوري ده.

ــ خو زه له دې مجبوریته تېره یم، زه قران نه کوم.

ــ ولې ته داسې کوې، پوهېږې، له کرانه ډار ښه نه دی، پر کران باید سړی ایمان ولري، پر هغه باید عمل وکړي، اسلام د بېرې دین نه دی .

ــ خو زه د رښتیا ډارېږم، ما کله هم تش په خوله داسې قسم نه دی یاد کړی، زه به پرې څنگه لاس کېږدم، زه دا دغلا تور منم، څه به وشي، یو لاس به مې لاړ شي ایمان خو به مې نه ځي؟

ــ ته لېونۍ یې، لیونۍ پر کران قسم کولو سره د هېڅا ایمان نه ځي، په دې کې د ایمان تاوان نسته، ته هسې بېرېږې، په خدای باور ولره .

برېښنا په داسې حال کې چې لکه شوې پاڼه رېږدېده او په منگولو د خپلو متو په نیولو یې هڅه کوله، چې د غني له سترگو رېږدېدا پټه کړي، وویل:

ــ نه، زه وېرېږم، زه قسم نه کوم، زه مې تر لاس تېره یم، زه قسم نه کوم .

ــ ته ولې بېرېږې؟

ــ نیا مې ویل چې حق و ناحقه قسم دواړه گناه لري، تر هغې ونې لاندې چې قسم شوی وي، هغه وچېږي. هغې ما ته ویلي چې له قسمه په مرگ ځان وساتم، زه دا قسم نه خورم .

ــسمه ده ورسه او په لوړ ږغ ناري کړه چې: زه غله یم، زه غله یم، سمه ده دا کار خو دې په وسه دی نه؟

ــما چې غلا نه ده کړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــنو بیا ورسه هغه پاکه مالګه وښېه او پر خدای (ج) او پاک کران کسم یادکړه.

غني دا وویل او سمدلاسه یې له جېبه یاسین شریف راوایست، په ډېر درناوي برېښنا ته په دواړو منګلو ونیو .

ــ دا درسره واخله، دا د کران شریف زړه دی، پرخدای باور ولره، هېڅ هم نه کیږي .

خو برېښنا یوې عجیبې عقیدوي وېرې په مخه کړې وه؛ ځان یې ډېره لویه ګناهګاره احساسوله، داسې یې ګڼله چې شېبه وروسته یې ټول ګټلي ثوابونه په اوبو لاهو کېږي. پر دې خبرې یې کلک باور درلود چې حق و ناحقه قسم دواړه یو شان ګناه لري. په خپلو پښوکې یې قران شریف ته د نژدې کېدو سبک نه لیده، لکه شوې پاڼه داسې یې ټوله پڼۍ رېږدېده، د خپل زړه درزا یې اوچته احساسوله، د نیا له خبرو یې ذهن ډک و، لکه زندۍ چې یې په غاړه کې وي، داسې یې سا تنګه، تنګه کېده او لکه غني چې د برېښنا ناکراره حالت احساس کړی وي، داسې په لوړ غږ چې برېښنا یې واورې، ویل:

ــ بې شکه چې رب العزت د حق پر خوا دی .

برېښنا غني ته تر شا وکتل، غني هم داسې ورته وکتل، لکه دې ته چې وایي :

ــ ورځه رب العزت پوهېږي، هغه په هر څه خبر دی، پر هغه باور ولره !

همدا چې برېښنا د قران شریف پر سر پاشلې مالګه وښېله او په قران شریف یې قسم یاد کړ، مولوي خانو اوږده سا واخیسته، په نرمۍ یې برېښنا ته وکتل، بیا یې نورو ته مخ کړ:

ــایله یې کئ نور نو حك نه پر لرئ!

مولوي حسین ژر مخ ورته راواړاوه:

ــ مولوي صیب! څوک چې غلا کوي، قران شریف هم خوري .

ــ نو بیا مو ولې شاهدان نه غوښتل، چې کران مو ورکړ؟

ــ مورږ ویل، که ووېرېږي،

ــ که مو پام و، اوس ام له ډېرې بېرې مرګ پر تیرسو.

ــمنګر کسم یې وکړ .

ــملا صیب! طالبانو یې په کور کې غاړه ګۍ او پیسې پیدا کړې، د دواړو پیسې له دیارلسو دینارو ډېرېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــزه په نورو نه پوهېږم، ما د اوله د شاهدانو خبره کړې وه، نه پوهېږم، تاسي ته ولې پر کران کسم دونې اسانه ښکاري، چې بس هر څوک مو ګیرکړ او کران ورکوي، دا ښه کارنه دی، د شریعت لاره درې شاهدان دي، بس هماغه یې سمه او د عدالت لاره ده .

په دې منځ کې مولوي عتیق الله د دوی خبرو ته راولوېده:

مولوي ساب! ته پکر مه کوه، د دې ژبه زه درخلاصوم.

ــ مولوي خانو پر مولوي عتیق الله سمدلاسه راغړم وهل:

ــ عتیکه! ته لا د ځوانی په جوش کې یې، پر لاس دې پکر ساته، اسلام د عدالت دین دی، نه د وهلو، بس هماغه درې شاهدان یې شرعي لاره ده.

ــصیب! بله لار نه ده پاته .

ــ که بیا ام ستا په ولو (وهلو) کار ونه سو؟

ــبیا نو هغه وخت شاهدان راغواړو .

ــیا، یا، دا نو بېخي نه درسره منم، دا دخدای لا ر نه ده .

مولوي خانو دا وویل او له ځایه په دې پورته شو، چې ټولو ته د رخصتېدو ووایي .

مولوي عتیق الله همدا چې له کوټې راووت، نو مولوي حسین ته یې په غوږ کې وویل :

ــ نه پوهېږم څرنګه دا مولوي ساب خانو د دې غلې پر مخ سوی دی؟

بیایې برېښنا ته وکتل :

ــ لکه چې دا غله غېږې هم ګرموي؟

سره له دې چې په دې مهال کې برېښنا د مولوي عتیق الله تر څنګ ولاړه وه، خو د هغه دا خبره یې هېڅ وانه ورېده، دا مهال د هغې زړه او ذهن یواځې له یوې غونډلې ډک وو: قران کول ګناه ده، خدازده که ژوندۍ پاتې شم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېیم څپرکی

برېښنا ته نو نور په کوټه کې د سپږو، خلو، غنو او مېږیانو د ګڼلو ځواک نه و پاتې، ټول وجود یې ټوک، ټوک و، داسې یې پژی خوږ په غبږ کې نیولې وه، چې ان د وېښتو بېخونو یې یو نه زغمونکی سوی کاوه، همدا چې پر نیولی کیناسته، نو ایله وپوهېده چې د بدن هېڅ برخه یې د کېبلونو له ګوزارونو په امان کې نه ده پاتې شوې .

دا چې مولوي شېرولي پر دې خبره ټینګار کاوه، چې برېښنا دې اقرار بلسان وکړي او مولوي عتیق الله هم پر دې خبره ټینګ ولاړ و، ځکه خو یې د مولوي خانو له خبرتیا پرته درې ورځې بې خوبه ساتلې وه او بیا یې په دریمه ورځ دومره ووهله، چې نور نو کېبل وال پرې ستړی شول، خو بیا هم برېښنا تر هغې اقرار ونه کړ، چې د کېبلونو د ګوزارونو په منځ کې له هوښه ولاړه او بیا یې په هماغه بې هوښۍ کې دلته راوایسته. دا چې څومره موده پرې تېره شوې وه، هېڅ پوه نه شوه، یوازې دومره پوهېده چې نه کېناستی او نه هم څملاستی شي. د بې وسۍ او بې کسۍ احساس له نهیلۍ سره یوځای راګیره کړه، په دا څو ورځو کې چې دلته بنده وه، له کوره هېڅوک یې پوښتنې ته نه وو راغلي، اصلاً هغوی خبر نه وو چې داچېرې بندي ده، له هرې بلې ورځې نه یې څرک ډېر پر زړه اورېده. د کمیکانو په شان یې په ژړا لاس پورې کړ، تر ډېره وخته ناسته وه او ژړل یې. په ژړا یې ایله زړه سپک شو، خو د وجود خوږ یې هماغه شان و، دېرې ته یې وکتل، د دې ورې دروازې په ورانديې یې عجیب احساس درلود، بې سارې کرکه او ډېره هم ورته ګرانه وه.

غوښتل یې د کوټې په هغه کونج کې چې تشو او ډکو ته یې ټاکلې وه، تشې وکړي. له ځایه پاڅېده، لومړی خو د دغه ځای زړخن بد بوی ځوروله، خو اوس یې دا بوی دومره نه احساساوه، ان په دې لا خوښه وه چې په خپل زړه خو تشې او ډکې کولای شي. که څه هم غني او مولوي عتیق الله ډېر ځله پرې د تشو او یا ډکو پر مهال راغلي وو، خو بیا هم له خپلې دې ازادۍ نه یې یو ډول خوند اخیسته. له ځایه پاڅېده، خو همدا چې تشو ته کېناسته، د دروازې له شا نه د پښو ښکالو راغله، سمدلاسه له ځایه جګه شوه، په قهر له ځان سره وبونګېده: پر داسې ژوند دې د خدای (ج) لعنت وي ، د سپي زامن. ژر، ژر یې پرتوګاښ وتاړه، په منډه یې ټیکری پرسر کړ، چې غني په ماښجنه بڼه کوټې ته راننوت. له هغه سره د پټاټو تالۍ او یوه ډوډۍ وه، رایې وړه او د برېښنا تر مخې یې کېښوده، پرته له دې چې برېښنا ته وګوري، ویې ویل:

ــ راځه یوه ګوله ډوډۍ وخوره!

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، غني بیا وویل:

ــ مولوي ساب خانو کندهار ته ولاړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا بیا هم څه ونه ویل. غني خپلې خبرې له سره ونیوې:

مولوي ساب خانو چې خبر سو تا ته یې ول درکړي، خپله وزیپه یې پرېښوه، ولاړ خپل کلي ته. ما ته یې وویل، چې تا ته ووایم دا د اسلام لاره نه ده، اسلام داسې حکم نه ورکوي، چې ته خپه نه سې .

برېښنا بیا هم څه ونه ویل، خدازده ولې د غني رنګ بدلون وموند، لکه پر څه چې خړ شوی وي، سر یې ښکته ونیو، په خړې ژبې یې وویل :

ـ زما یوه خور ده، هغه ام برېښنا نومېږي. زما نه یادېږي، خو مور که مې د اېغې ډېرې کیسې کوي.

سره له دې چې غني دا خبره هره ورځ برېښنا ته کوله، بیا هم برېښنا ترې وپوښتل:

ـ دا څنګه خور ده، چې لیدلې دې هم نه ده؟

د برېښنا غږ پر غني باندې داسې خوږ ولګېده، لکه د هغې په خبرو راوستلو سره یې ټوله نړۍ فتح کړې وي، پر شونډو یې یوه نرمه موسکا راځرګنده شوه، خو سمدلاسه یې بڼې بدلون وموند. بڼه یې ناڅاپه ماڼېجنه شوه. په شمېرلو کلیمو یې وویل:

ـ هغه یې په کوچنیوالي زکوم خان ته ورواده کړه، بالا یې نه ده راپرې ایښې، ما ته هم د ایغې رنګ ښکارې. بیا یې له ځانه سره ورو، ورو وویل :

ـ اه، وکې بالا اوس به نو لو ښځه سوې وي، اوس به نو کوچنیان ام لري .

برېښنا ورته په دې هېښ، هېښ وکتل، چې غني د خپلې خور په هکله یوازې انګېرلی شو،چې غني بیا وویل:

پر هغې یې بله ښځه وکړه.

ـولې نو په اغې څه شوي وو؟

ـنیخه، نارینه خو څلور ماینې هم کولای سي. پرېږده وایي چې سبا به پر تا شاهدان تېرېږي، پر خدای پاک باور ولره، د هغه هر څه په وس دي .

ـخو زه یې نه خوښېږم .

برېښنا له دې خبرې سره یو اوږده سا واخیسته، خو د غني تندی تریو شو،څو، څو ځله یې په زړه کې توبه وایسته، بیا یې برېښنا ته په قهر ژلې ژبه وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــیا، یا داسې مه وایه، ګناګاریږې، پر خدای خپل بنده ګان د ونې خواږه دي، لکه پر مور او پلار چې اولاد خوږ وي. توبه وکاږه، ښه خبره دې ونه کړه، ستا له عذابه ښکاري چې ته پر خدای ډېره ګرانه یې. خدای خپل خواږه بنده ګان ازمایي، پر دا حال دې شکر وکاږه !

غني دا وویل او سمدلاسه له کوټې ووت، بریښنا یوه شېبه د غني په خبرو غلې پاتې شوه، د غني د هرې خبرې کلیمه، کلیمه یې له ذهنه ځو، ځو واره تېره شوه: (خدای خپل خواږه بنده ګان ازمایي). بیا یې د پټاټو تالۍ ته وکتل، ورسره یې پر کوټې یو ځلغند لنډ نظر واچاوه، خپل لستونې یې رابډواهه، پر متې او مرونده یې د کېبل د ګوزارونو خاپونه اوچت ښکارېدل، لکه د دغوخاپونو په لیدو لېونۍ شوې وي، داسې له ځایه جګه شوه، په ناولې کوټه کې لکه د ډېران د منځ خلې داسې نېغه ودرېده، ناځاپه یې د لېونو په شان وخندل، د خندا په ترڅ کې یې وویل :

ــ پر حال شکر وکاږم، دا هم د شکر ځای دی، چې لا ژوندۍ یم. بیا یې په یوه شېبه کې د سلیمان له مړینې وروسته ټولې هغه ناخوالې له ذهنه تېرې شوې، چې هره شېبه او هره ګړۍ پرې راغلې وې. دذهن په پرده کې پرته له کړمو نورڅه نه ښکارېدل، لکه د لېونو په شان یې د خپلو لیدلو او تېرو کړاوونو په ګنډلو پیل وکړ، په دغه ورځ سلطان وهلې وه، په دې ورځ عقیدې مور په کوټه کې کلپه کړې وه، په دې ورځ یې مور ورته ویلي وو، چې له زویه تېره شه، په دغه ورځ سلیمان ومړ او په دغه ورځ حاجي صیب د سلیمان پلار ورته ګواښېدلی و، چې که د زماني نکاح ته غاړه کښېنږدې، نو وژني یې او په دغه ورځ ورته سلطان لاس اچولی و، تر څو دا له ځان سره نکاح ترلو ته اړه کړي او داسې ډېرې ورځې راغلې وې، زښتې ډېرې ورځې. د دغو خبرو په رایادولو لکه لیونۍ چیغه یې کړه :

ــ لویه خدایه! ما ته دې څه راکړي، چې شکرو پرې وکاږم، په څه دې شکر وکاږم، ولې شکر وکاږم؟ له دې به بل کوم عذاب وي، چې پر ما به یې پېرزو کړې؟. له دې سره یې مخ پر دېواله ورمنډه کړه، په لوړ غږ ژړا یې له دېواله سره د تندي وهلوغږ تر سیورې لاندې راوسته. هماغسې ورو، ورو کېناسته او همداسې کرار، کرار یې ژړا او سلګۍ ورو شوې، داسې چې یو مهال خوب په خپله مهربانه غېږ کې راپټه کړه. داچې به څومره موده ویده وه، دا ورته هېڅ نه جوتېده، دا ځکه چې کوټه یې سبا او بېګا تیاره وه ، یوازې د چت تک تور ځراغ له دې همېشنۍ تیارې سره پنجې نرمولې. همدا چې له خوبه پاڅېده، سترګې یې د پټاټو پر تالۍ ولګېدې. که څه هم په تالۍ کې دوه درې مچان او څو میاشې راپرېوتې وې، خو دې سره له دې هم ژر، ژر له تالۍ نه مچان او غوماشې لرې کړې، بیا یې په هېښنده اشتها د پټاټو په خوړلو لاس پورې کړ، له ډوډۍ خوړلو وروسته یې لاس د لمنې په پېڅکه پاک کړ، له ځایه پاڅېده، د کوټې په بر ګوټ کې یې پرتوګ وښویاوه، خو همداچې تشو ته کښناسته، د ډرې په کلپ کې د کونجۍ چق و چوق له ځایه وارغوچوله، خو له دې سره یې تشې پر لینګیو وښویېدې، پر ځای ودرېده. یوه شېبه یې پرته له دې چې څه وکړي، داسې بې خوځښته خپلو لندو پښو ته کتل، چې سترګو یې دوه ځاځکې پر لندو پښو ورزیات کړل، دروازې ته یې په بې وسۍ له ډېرې نهیلۍ وکتل، بیا یې پر کوټې یو ډارن نظر واچاوه، کوټه که څه هم د ډکو او تشو متیازو، غوماشو او غنو نه ډکه وه، خو دې ته د بېدیا په شان تشه ښکاره شوه، د سګرېټو فلترونه او کوټیان پر خپلو ځایونو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي پراته وو، غښو منډې رامنډې نه وهلې، ځراغ هماغه شان په دار ځړېدلی ښکارېده. په همدې شېبه کې وره دره په ورو غړ پرانیستل شوه، په دهلېز کې روښانه ځراغونو دا ویو هوله، چې اوس نو ښه پخه شپه ده، چې په دې وخت کې دهلېز د روښنايی له غېږې تور سیوری دې ورې بندیخانې ته رانوت، د د دغه دنګ سیوري په لیدو په تراټ یو دوه قدمه تر شا لاړه او چې ځنګه سیوري دروازه کلپ کړه، نو دې هم ایله سیوری وال وپېژانده. د هغه پر شونډو یوې شیطاني موسکا سترګکونه وهل. سپینو سوچه جامو او تورې سپینې لیکې والې لونګۍ یې بڼې ته عجیبه شان ښکلاوربخښلې وه. په تورو ځلېدونکو وېښتو، سپینو منګولو کې یې د تسبو لړ ښکته پورته کېده، چې د دواړو لاسونو په ګوتو کې یې ورته یوه، یوه دانه اړوله. د هغه په لیدو له برېښنا نه د وجود خوږ هېر شو، یوه هېښنده ډار او یوه ناځرګنده ګواښ په مخه کړې وه، داسې ورته ښکاره شوه، لکه نړۍ چې په وره کېدولو روانه وي، دومره چې د دې ځای په کې نور نه وي پاته. سا یې بنده، بنده شوه، ناڅاپه یې په تېرو اوښکو پسې لا نورې او لا تودې اوښکې په منډه راښکته شوې، داسې یې احساس کړه، لکه نور چې نو په نړۍ کې ورته ځوک خواخوږی نه دی پاته. په داسې حال کې چې په راتلونکو ډارېدلو سترګو یې هغه څاره، ورو، ورو تر شا شوه، تر شا لاړه په دېواله پسې یې داسې ځان سرېښ کړ، داسې لکه غوښتل یې چې په دېواله کې ننوځي، خو هغه لا پر خپل ځای ولاړ و او په نرم نظر یې دا څارله او د تل په شان یې شونډې په موسکا موسکې وې، په کراری یې وویل:

ــ ته یې ډېره وولې؟

ــتاسو خو ولیدل مولوي صیب !

ــما خو دمخه لا سر درخلاص کړ، خو ته سرزورې یې، د چا نه منې، ته ولې داسې کوې؟

خو له دې سره د برېښنا له ذهنه د هغه پخوانۍ خبرې تیرې شوې: (دا د بازۍ لا سر دی، منګر ستا یوه وودا بازي تا ته په جشن بدلوي). اندامونه یې زیږه شول، پر وجود یې د لړزې یوه تنده څپه خوره شو، ناڅاپه پر ځای کېناسته، خپل ټیکري ته یې لاس واچاوه، ژر، ژر یې ځان داسې په ټیکري کې راونغاړه، لکه ټیکري چې یې ښه خوندي ځای موندلی وي. مولوي ته یې وکتل، په هماغه شان موسکو سترګو یې دا څارله، هغه په نرمۍ وویل :

ــ سبا شاهدان تېرېږي، بس دا یې اخري کدم ، ښه پکر پر وکه !

خو برېښنا له ډاره نور هم ځان په ټیکري کې راونغاړه. غوښتل یې چې څه ووایي، چې هغه بیا وویل :

ــ غلا دې کوله، ځان دې نه و په یاد؟

ــخو ما... مولوي صیب! ما د چا غلا نه ده کړې، ځونه درته ووایم؟

زه په هر څه پوهېږم. د مولوي په دې خبرې برېښنا پر ځای مېخ شوه. مولوي بیا وویل: د پوهېدو حاجت نه دی پاته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا په هېښتیا شا و خوا وکتل، هغې ته هېښنده وه، دومره هېښنده چې هېڅ باور یې پرې نه راته، هغه هېښه وه، چې همدغه مولوي په خپل لاس د دوی په کور کې هغه دېرش زره کلدارې وموندې، نو بیا څرنګه داورته بې ګناه ښکارې او بیا یې ولې دا نیولې ده او دا دی سبا پرې شاهدان تېروي، برېښنا همداسې له ګډو وډو انګېرنو او خیالونو سره لاس او ګرېوان وه، چې د مولوي غږ اوچت شو:

ــ ولې دې د سلطان په خوله ونه کړه؟

ــهغه مې نه خوښېده. برېښنا په ډار او لړزېدلو کلیماتو ځواب ورکړ، خو هغه بیا وویل:

ــنو څه کېدل؟

ــخو هغه بله ښځه هم لرله که نه!

ــنر ځلورم کولای سي، زما خپله دوې دي .

ــخو ما هغوی ته وویل چې زه مې زوی ته سر سپینوم.

مولوي وخندل او ویې ویل :

ــنو څه دې کوله؟

ــهېڅ زوی ته کېناستم .

ــته ځونې لېونۍ یې، سمه دمه لېونۍ. بیا مولوي یو قدم د دې پر لور وړاندې واخیست، شا و خوا یې وکتل، پر کوټې یې د ملنډو یو نظر واچاوه، بېرته یې برېښنا ته، چې راټوله اوګونځې ناسته وه، وکتل.

دا خونه دې ښه د خوند خونه ده، منګر په تا یې څه پرک .

برېښنا په وارخطایۍ وویل :

ــولې څه خبره ده؟

ــسبا یکشنبه ده، سبا که خیر د الله وي، شاهدان تیریږي. بالا نو تر جمعې هر څه تمامېږي .

د جمعې د نوم په اورېدو د برېښنا غونې زیږه شوه، نژدې و چې له ډېره وحشته کرېکه کړي، خو مولوي په هماغه خندانه ژبه وویل :

ــدلې ځونې ډېر شیان دي، مچان، غوماشې او... سات به دې ښه تېر وي نه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګر يوې خبرې ته دې پکر اوسه، چې په تا څه کېږي، ستا به د خپله لاسه وي، ما خو لادمخه سر درخلاص کړ، چې لا سرې وخت دی، داسې وخت به راسي چې بالا به زما هم خه په وسه نه وي. بيا برېښنا ته نژدې شو، داسې نژدې چې د تودو ساګانو تپ يې ورته مخ سوځاوه .

بيا يې په يوه ټيټ غږ وويل :

زما هرڅه په وس دي، داسې چې سبا زه هغوی غلۀ کولای سم او تا پاکولای سم، خو که ته اوس...

برېښنا ترې په چټکۍ لرې شوه، په قهر ژلي ژبه يې وويل:

مولوي صيب! ما ته پښتون نه ښکارې، خدا زده چې د کوم ځای جټ يې، کندهاری خو بېخي نه يې. هغوی غيرتي خلک دي، لکه چې د هغوی ارمونی يې، که نه کندهاريان داسې نه دي .

د مولوي پر شونډو د ملنډو يوه خندا راښکاره شوه .

_چا ويل چې زه پښتون يم، په اسلام کې پښتون و کندهاری نسته، اوس به مې دواړو ته يو څه ويلي وي. په داسې حال کې چې په خوله کې راټولې لاړې يې تېرولې، ويې ويل:

_ښه پکر پر وکه، زه ستا پر پايدې وايم، بس نن دې په ښايسته او نازکې غېږ کې دا غېږه راګرمه که، بيا به نو سبا زما تاکت هم درمعلوم سي، چې زه څه کولای سم او څه نه سم کولای .

برېښنا په قهر ژلي غږ وويل :

_او کنه؟

_او کنه بيا نو زور دی، چې چلېږي، منګر ستا په خپله خوښه به ښه وي، داسې نه ده؟

د برېښنا پر شونډو د نهيلۍ يوه ترخه موسکا راښکاره شوه :

_مولوي صيب چې پښتون نه يې، کندهاری هم نه يې، نو په مسلمانې کې خو داسې نه دي راغلي .

_ته په اسلام څه خبره يې؟

_هغه څه چې ما اورېدلي، داسې نه دي، خو که ستا اسلام فرق ولري، له هغه نه د رښتيا زه خبره نه يم .

_ته ليونۍ يې، خدای (ج) او رسول دواړه وايي چې: له مسلمانو سره شيطان حتماً سته او بيا خو ستا دا ښايسته مخ پر ملايکو ام شيطان راحضوروي...

_پام...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي به نور څه ویل، چې برېښنا په دواړو منګولو ټېلواهه او خپله یې د دروازې پر لور ورمنډې کړې. خو مولوي عتیق الله له لاسه ونیوله، په ټول ځواک یې د ځان پر خوا راکش کړه، داسې چې د برېښنا ورې کړیکې هم همدلته په دې ورې کوټې کې زندۍ شوې او څلور پنځه ګامه هم اخوا د غني په کوټه کې یې ورږوکی شور هم ونه زېږاوه او نه یې د سپېڅلي عزت پټ غړونه، چې د مولوي عتیق الله د هوس په اور کې لوټېدل، هلته ورسېدل. غني په خپله کوټه کې د ځوانۍ خواږه خوب زنګاوه، هغه ایله همدا شپبه ویده شوی و، هغه تر دې دمه د برېښناسباني برخلیک ته چرتونو وړی و، داسې اندېښمن او داسې لېواله و، لکه سبا چې د ده برخلیک ټاکل کېږي.

▯▯▯

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورم څـــپرکـــی

برېښنا د شاهدانو د شاهدۍ په ورځ یوه خبره هم ونه کړه، لاسونه يې قوپېږ کړي غلي او په مړاوي نظر ناسته وه، داسې سا ختلې او دم ختلې ناسته وه، چې ان د شاهدانو بڼه يې هم په ذهن کې پاتې نه شوه. د دې ورځې په شپه کله چې غني دې ته په ډوډۍ وړلو کې لږ ناوخته کړه، ښايي نهه بجې به وې، چې سره پيټي يې د يوې مړۍ وچې ډوډۍ سره واخيسته او د برېښنا د کوټې پر لور وخوځېد، خو د کوټې دروازه له دننه نه تړلې وه، غني له وارخطايۍ ټولو ته خبر ورکړ، دوی دروازه ماته کړه، چې ورننوتل، ګوري چې برېښنا خپل ستونی په خپل خيرن او ناولي پړوني کلک تړلی دی. مولوي عتيق الله څو لغتې ووهله او بيا يې ورته لاسونه له شا نه وتړل او غني ته يې وويل چې: تر سبا يې په کوټه کې کېنې او خپله هم ګړی وروسته د برېښنا پوښتنې ته راته. غني تر سبا د برېښنا له سرو په ډکې کوټې کې په دوو پښو تېرې کړې، برېښنا غزېدلې وه، خو له رڼو سترګو يې ښکارېدل، چې خوب يې سترګو ته لار نه پيداکوي، غني که هر څومره وويل، چې ولې يې ځان وژنه کوله، د برېښنا له خولې يوه کليمه ونه وتله، بس لکه يوې کليمې چې هم هغه ټولې نړی ته رسوا کوله او بيا به ټول په دې خبر وو، چې برېښنا په بنديخانه کې... نا، له دې ډاره يې چوپتيا غوره ګڼلې وه او د غني د هرې خبرې په ځواب کې يې ان نا کدرې هم نه ويله، په پای کې غني هم غلی کېناست، تر سبا يې يوه خبره هم ونه کړه، درې ورځې وروسته د درېيو ګونو محکمو حکم اعلان شو، دې په بې ساري ارامۍ د درېيو ګونو محکمو حکم واورېده او پرته له څه شور او زوږه يې وزغمه. د هغې بڼې نو اوس يو ناځرګندحالت غوره کړی و، له هيچا، ان له غني سره يې هم خبرې نه کولې او نه يې سمه ډوډۍ خوړله، يوه مړۍ به يې لانه وه خوړلې، چې تالۍ به يې ټېله کړه او په ژړا به يې پيل وکړ، تر سبا به ويښه وه او په کوټه به يې خپل ګامونه ګڼل، پاسو او ارامې برېښنا يو عجيب ناشونی بدلون موندلی و، غني ورته هېښ پېښ پاتې و؛ ده ګومان کاوه چې برېښنا نوره لېونۍ شوې ده، غني ګرم نه و، په رښتيا هم د برېښنا ټول کړه وړه د لېونو وو، ښځې د لېونو له هغې شپې وروسته يوازېنۍ خبره چې غني ته برېښنا وکړه، هغه دا وه چې ورته ويل يې :

ـ په تاسي کې مسلمان نشته، ښتانه خو له اصله نه یاستئ .

خو د جمعې په سهار کله چې غني برېښنا ته د خدای په امانۍ لپاره راغی، په هغې کې يې هېښنده بدلون تر سترګو شو، هېڅ باور يې نه راته، داسې ګومان يې وکړ، چې يا يې خو سترګې نه ويني او يا خو دا برېښنا نه ده. د برېښنا ويرژلې کمزورې او بې ډاډه نظر چيرې تښتېدلی و، له دې ښکلو سترګو ډاډ او ويلاړ څڅېده، لکه د يوه توريالي تور باس له سترګو چې ځاځي. پر شونډو يې يوه ناځرګنده، خو ځواکمنه موسکا خوره وه. د پخوا په شان يې د خپل ګڅ لاس منګوله په ښې منګوله کې نه وه نېولې، لکه د برېښنا غلی نظر، ويرژلې بڼه او وچې شونډې يې غني ته ورلېږېدلې وي. د غني له سترګو او بڼې نه د هغه ويرژلی حالت او د زړه ماڼيچن انځور اوچت ښکارېده، بريښنا يې مخامخ له

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هوډمنې بنې سره ناسته وه، خو لکه چې برېښنا په څه خبره وي، داسې ئې پر زيږو انګو تودو اوښکو مخ په ښکته منډې کړې، خو له شونډو يې ډاډ او موسکا ونه تښتېده، پر برېښنا غني د رښتيا ګران و، داسې ګومان يې کاوه چې په دې بنديخانه کې يوازې نه ده، ان د هغه په شتون کې يې ځان يوازې او بې خپلوانو نه ګاڼه، لکه تل چې زلمی ورسره ګرځي؛ ډوډۍ ورته راوړي، پوښتنو ګروېږنو ته يې ورولي او پر خدای يې باور ته رابولي او د زړه ډاډ ورکوي. غني ورته د خپل تلو وويل، دې ترې د نن پاتېدو غوښتنه وکړه، خو غني پښې په يوه موزه کې ننه ايستې او ويې ويل :

ــ دنن په خاطرخو ځم، نور نو زما د پاتېدو ورځ نه ده، د دوی د جهاد...

ـــنن که ته...

ـــګوره ښه يې واوره، هغوی زمونږ د ټولو لاسونه راوتړل، شپږ تنه شاهدان يې تېر کړل، شپږ تنه، د هېچا هېڅ ورسره په وس نه وه، ملا صاب خانو په دې فيصله کې نه و، شپږ تنه شاهدان! لا يې نور هم راوستي، هېچا هېڅ هم ونه سوه کړای، هېڅ يوه يې ونه سوکړای .

بيا يې ناڅاپه سر لوړ کړ، برېښنا ته يې نېغ، نېغ وکتل :

ــ برېښنا رښتيا ووايه، داځه کيسه ده، زه خو يې هېڅ په سر و بر پوه نه سوم، دا ستا خسرګنۍ ولې پر خپل عزت نه ده، ته خو د هغوعزت يې نه؟ داځرنګې خلک دي، دا پښتانه دي؟ دا خو پښتونواله نه ده، دا ځرنګې پښتانه دي، دوی به نو ځانو ته مسلمانان هم وايي؟

ـــخو زه ورته له زويه نه تېرېږم، هېڅ به تېره نه شم، يوه کليمه به تېره نه شم .

غني هېښ پېښ وروکتل، د برېښنا له سترګو د خپلو خبرو تصديق له ورايه ښکارېده. برېښنا بيا وويل:

ــ زه به مې زوی هېڅکله ورنه کم، هېڅکله، هېچا ته يې نه ورکوم، بس همدا يې زور دی .

ــ زه ستاسې په کيسه هېڅ نه پوهېږم، داځرنګه خلک دي، نو دا ښاريان ټول د سره همداسې دي؟

برېښنا په هېښتيا وروکتل، خو غني خپلو خبرو ته نوې کړۍ واچولې :

ـــ زه رښتيا درته وايم، موږ خو سارايان يو، نه مو ښځې په اليپ او بې خبرې دي، نه نران، منګر تاسې خو ځانونه ښه هوښياران بولئ، پوهېږې زما نو نوره کرکه کېږي، زه يو څه له کيسې خبر يم

ــ څه کيسې نه ؟.

ـــله دې ځخه چې ستا لېور تا ته سترګه دراړوله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــغني دا څه وايې، زه يې د ورور کونډه يم، که نه پخوا داسې نه و .

ــزه هم همدا وايم، زما يې پر بنيادمانو باور لږ کړ، پوهېږې زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې پر تا، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې، نه پوهېږم، نود رښيتا قيامت نژدې سوی او وينې سپينې سوی دي، زما يې کرکه راوسته .

غني خپلې وروستۍ خبرې په داسې حال کې وکړې، چې نور نو له کوټې نه په وتو و، همدا چې له کوټې ووت. بيا لکه مياشه داسې الونياشوه، لکه هډو دې کوټه کې چې نه و، د سترګو په رپ کې يې په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه، خو د هغه وروستيو خبرو د برېښنا په ذهن کې يو نه رامېدونکی شور جوړ کړ، له ذهنه يې د هغه وروستۍ خبرې په وار سره په تېرېدو شوې: (زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې). له سترګو يې د اوښکو راڼه ځاځکي راوښوېدل. دغه تور کې ډنګروکی هلمندوال غني څه عجيب انسان و. د هغه خور خور ويلو به د دې په زړه کې د خورولۍ احساس راژوندی کاوه، خوږ و، خو سوچه کتلو به ئې دا د ځان خوا ته راښکله، خوږو کيسو به يې له ځان سره هلمنداو د هلمنديانو ساده، کليوال او پښتني ژوند ته وربېوله. د خپلې برېښنا خور د کيسو په کولو به يې دې ته دا ډاډ ورکاوه، چې دا غم يوازې پر دې نه دی او د عالم غم، نه غم دی. په يوه شېبه کې يې هغه ټولې شېبې له سترګو تېرې شوې، کومې چې غني کله کوټې ته د کوم کار لپاره راغلی و، دا يې تحقيق، يا بل کوم قضايي کار لپاره چېرې بېوله او د دې لپاره چې دې ته ارواېي ځواکنمتيا ورکړې وي، نولومړۍ او وروستۍ خبره به يې همداوه چې:

پر رب العزت باور ولره، د هغه هر څه په وس وي، خو نن ورته غني د تلو پر مهال داخبره ونه کړه، دغه تور کې هلک په خپلو تلو، تلو کې ټول هغه څه وويل، چې په دې څو ورځو کې يې د خور تر نامه لاندې په جبر پټول، هېښنده وه. غني ترې نيم عمر کشر و، دې ته لکه زلمی داسې ښکارېده، د دې هډو په زړه کې دا نه ګرځېدل، چې ګوا کې غني دی... دغه غني هم توپان کاوه؛ هغه به هېڅکله برېښنا ته نېغ نه کتل، هېڅکله يې ورسره ټوکو ته زړه نه ښه کاوه، ډېر به ورسره نه کېناسته، بس يوه، دوې خبرې به يې په ولاړه وکړې او په منډه به له کوټې ووت. د برېښنا پر پڅۍ د سړو نرمه لړبکه راخوره شوه، خپلې متې يې په دواړو منګولو کې کلکې ونيوې او همداسې د طالبانو د راتګ په هيله يې دېواله ته تکيه وکړه، پر کوټه يې نظر وځغلاوه، د کوټې ځمکه، چت او دېوالونه دا هر څه دغني له انځورونو ډک وو، د دغو انځورونو په ليدو وځورېده او سمدلاسه يې سترګې پټې کړې .

لا به د ګړۍ ستن پر اته نيمو بجو ولاړه وه، اوس خو د وخت په تېرېدو او بدليدو ځکه نه پوهېده، چې د سيلمان د لاس د سرو زرو ګړۍ ترې مولوي عتيق الله واخيسته او په دې نوم چې دا هم د غلا مال دی، هغه يې سلطان ته وسپارله، ځکه يې نو له ځان سره داسې وانګېرله، چې ګنې اوس به نو د ګهيځ اته نيمې بجې وي، همدا مهال به و چې مولوي عتيق الله د دو نورو زلمکيو طالبانو سره کوټې ته راننوت، همدا چې سترګې يې پر برېښنا ولګېدې، نو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه یې په څېره کې یوه شیطاني موسکا راڅرګنده شوه، ورسره یې پر شونډو ژبه تېره کړه، د هغه پر دې کړنې ، لکه پر برېښنا چې چا اور ورلی وي، داسې سره او شنه شوه، په کرکه یې ترې مخ واړواه، دا ځکه چې د هغې پیښې یوه، یوه شېبه یې اوس هم له ذهنه په وار، وار تېرېده، اوس یې هم د عتیق الله د پنجو خاپونه پر ټولې پړۍ پاتې وو، د هغه د شونډو ټپ یې پر خپلو شونډو اوس هم لکه مرداره احساساوه. د هغه د متو کلکې کړۍ اوس هم ورته سا په مرۍ کې بندوله او له نازکو او نرمو هډوکو یې اوس د ماتېدو ټکونه ختل او د هغه د اوږدې ږیرې او اوږدو وېښتانو له وجې اوس هم اننګو سوی کاوه، دا نو دې ته نه هېرېدونکې وه، خو مولوي هماغه شان خندان ولاړ و. برېښنا نو د هغه د خنداني بڼې د لیدو ځواک نه درلود، ناڅاپه یې پرې لاړې تو کړې، په ژړاند او قهر ژلي غږ وویل:

ـ ستا دې پر استاد لعنت وي، لولی زویه !

مولوي په ارامۍ پر خپل مخ توکړې لاړې پاکې کړې، بیا یې دوو زلمکیو طالبانو ته غږ کړ :

ـدرویې نیسئ، نن خو بې اغی له بلا خلاصېږو او له دې خبرې سره له کوټې ووت.

دوو زلمو په ولکه کې برېښنا له کوټې راوایستله شوه، خو د تلو پر مهال یې کوټې ته داسې وکتل، لکه دې کوټې نه د وتو زړه نه لري، رښتیا هم برېښنا ته په وروستۍ شېبه دا څرګنده شوه، چې دا کوټه ورته ګرانه ده، کوټه ورته یو ځل بیا د غني له تنکیو انځورونو ډکه ښکاره شوه، ژر یې سترګې پټې کړې او مخ یې ترې واړاوه او همداسې په پټو سترګو توري ښیښې والې ډاټسنې ته وخته .

د غازي سټېډیوم لوی انګړ له خلکو ډک و، واړه، ځوانان او زاړه ټول په ګډه راټول شوي وو، خو راټول شوي نندارچیان ټول نارینه وو، ایله یوه، یوه ښځه په چادري کې تر سترګو کېده، چې ښایي کوم خپل به یې دلته سزا لیده. دلته خو هره جمعه همدا حال و، اوس نو په خلکوکې دا ګروهه ورو، ورو‌په سیکندو وه، چې ګنې څوک د جمعې په ورځ مړ شي، نو جنتي دی، دا ځکه چې دلته خو اکثره د جمعې په ورځ پر قاتلینو او زانیانو، حدود جاري کېدل، دلته به هره جمعه داسې ننداري کېدې. نور نو دلته په غازي سټېډیوم کې د فټبال او والیبال لوبې نه لیدل کېدې او نه یې په خپله غېږ کې د هېواد د خپلواکۍ جشن ته ځای ورکاوه. دلته به هره جمعه نور شان جشنونه او ننداري وې، نن هم همداسې یوې ننداري ته زښت ډېر خلک راټول شوي وو او همدا چې دوې توري ښیښې والې ډاټسنې د سټېډیوم انګړ ته وردننه شوې. په سټېډیوم کې ولاړو ټولو نندارچیانو ورته په یو وار مخ راوګرځاوه. که څه هم د برېښنا پر مخ څادري خوره وه، خو بیا یې هم ګڼه ګوڼه لیدای شوه، ځکه خو یې نو د خلکو په لیدو شڼ وواهه او خپل ګڅ لاس ته یې وکتل. پر وجود یې نرمه لړزه راپرېوته، په تورو سترګو کې یې بې وسۍ او نهیلۍ نور هم ځان راجوت کړ، هغې خپلې بې وسه او وېرژلې سترګې هره خوا اړولې رااړولې، خو هره خوا تور سرونه وو، چې د دې د ننداري لیوالتیا د ټولو سرونو په سترګو کې اوچته ښکارېده، ناڅاپه یې مولوي عتیق الله ته چې تر مخې یې په لومړني سیټ کې ناست و، وکتل. خو هغه ورته د ملنډو ډکه خندا وکړه :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ څوک چې غلا کوي، همدا به يې حال وي .

دې هم بې څوابه پرېښښود او په لوړ غږ يې وويل:

ــ او چې زنا کوي؟

ــښځه به سنګسارېږي، پر نارينه به دېوال چپه کېږي، اوس نو دې خوله نوره دربنده کړه !

خو د عتيق الله په څېره کې د ډار هېڅ نښه هم راڅرګنده نه شوه، ان په ډاډ او غرور يې ډرېور ته وکتل، چې غلی شان يې په انګړ کې ولاړو په سلګونو زړو ځوانو او ورو ننداره چيانو ته په يوه متفکر او ماڼېجن انداز کتل. له دې سره مولوي تر ژبې لاندې ورو وويل :

ــ لکه چې زنا يې ام کړې، پر دغو بازاری ښځو هېڅ باور نسته، دوی له ګناه څخه يو عجيبه لذت اخلي. په دې ترڅ کې ډريور ده ته سترګې راواړولې، وړه سا يې واخيسته او بيا يې په هينداره کې د برېښنا ليدو لپاره سترګې جګې کړې، ويې ويل:

ــ مولوي ساب! داسې ام نه ده، خدای پوهېږي، چې په موږ کې څوک ښه خلک دي او څونې زانيان دي؟

ــته نو پر...

ــيه، زه دا خلک ښيم چې ځان ښاري نه بولي .

مولوي عتيق الله ډرېور ته نور څه ونه ويل، همداسې يې وړاندې وکتل. څو شيبې وروسته په داسې حال کې چې پر موټرو د ټولو نندارچيانو سترګې نښتې وې، ډاټسنې ودريدې او له ډاټسنو وروستی تن برېښنا وه، چې راښکته شوه .

په سکينو قدمونو وخوځېده، که څه هم لړزېده، خو هڅه يې کوله چې خپله لړزېدا قابو کړي، تر څو ونه لوېږي. تر څنګ يې دوه زلمکي طالبان لکه دوه بې روحه پڅی داسې بې غږ و بې غوږه روان وو، همدا چې برېښنا د خلکو تر مخې ودرېده، نو يوه تن يې ژوند ليک او ګناه ليک په ګډه ولوست. له هغه وروسته يو بل تن له اوږودو خبرو وروسته د دريېو ګونو محکمو فيصلې په وارسره وويلې. ډېرو به ډېرې خبرې کړې وي، خو برېښنا هېڅ هم نه اورېدل، هغې يوازې هلته وړاندې ولاړ سپينې چينې وال ډاکټر ته کتل، چې د جراحۍ سامانونه يې تر مخې پراته وو، ان برېښنا په دې هم ونه پوهېده، چې دې له يې کومه جزا او څرنګه جزا واوروله. د هغې يوازې دومره په ياد وو، چې پر هغې يې د غلا تور لګولی و او شاهدان يې پرې تېرکړي او پر غله باندې ګڅ لاس پرېکېږي، خو نا، طالبانو به کله، کله ښې لاس او ښې پښه هم پرېکوله، ځکه خو برېښنا هېښه وه، چې نن به له دې څخه کوم غړی پرېکېږي، کله به يې خپل ښې او کله به يې هم ګڅ لاس ته وکتل. کله، کله خو به يې خپلو پښو ته هم کتل او لا به يې په زړه کې راوګرځېدل، هسې نه چې سر ترې پرېکړي. له ډاره به يې اندامونه زيږه شول اولکه چا چې سړې اوبه پرې پاشلې وي، داسې يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپ وواهه او د خیالونو له نړۍ څخه رابهره شوه. خلکو ته یې وکتل، خلک لړ سره ښورېدلي وو. خپله جوړه کړې لینډۍ یې نوره هم راتنګه کړې وه، خو دا یې په لامل ونه پوهېده، همدا چې زلمکیو طالبانو په ګېډه ورته د خوځېدو وویل، ایله وپوهېده، په نهیلۍ یې خلکو او بیا زلمکیو طالبانو ته وکتل. سپینکی او غوښن طالب سترګې ښکته نیولې وې، د هغه له خنډۍ ونې سره د هغه دا رنګه پاسوالي څه عجیب خوند کاوه، خو تر څنګه یې غنمرنګي طالب غاړه ځکه نیولې وه او داسې غلی او بې خوځښته ولاړ وو، لکه بې نومه شهید ته چې درناوی کوي. په همدې ترڅ کې سپینکي طالب په نرمۍ وویل :

ـــ درخوځېږه!

برېښنا له خوځېدو دمخه تر شا مولوي عتیق الله ته وکتل، مولوي په خپلو ځلاندو موسو سترګو دې ته په ملنډو وکتل، د هغه په لیدو، لکه چا چې اور ورته اچولی وي، داسې یې رګ، رګ او ماغزه وسوځېدل، په کرکه یې ترې مخ واړاوه. دا ځل نو داسې په اوچتو ګامونو د ډاکټر پر لور وخوځېده، لکه مولوي ته چې دا ورپه ګوته کوي:

وینې دار ته هم داسې په نره روانه یم. خو داسې نه وه، څومره چې روغتیا پال ته نژدې کېده، په هماغه کچه یې له پښوسېک تښتېده، اوس نو په کراو روانه وه، همداچې ډاکټر ته نژدې شوه، سترګې یې د جراحۍ پر سامانونو ولګېدې، سمدواره ولړزېده، ډاکټر ته یې وکتل، هغه سر ښکته نیولی و. که څه هم پرته له سترګو یې نور ټول مخ او سر څه په ماسک او څه په خولۍ پټ و، خو بیا هم د هغه په ښکته سترګو کې د هغه احساس برېښنا اوچت احساساوه .

همداچې ډاکټر د دې لاس ته په دسکشو پټ لاسونه وروړاندې کړل، د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې، لکه دې چې همدا نارو ته لار څارله، سمدواره یې ورسره داسې جوخته کړه:

لااله الا الله محمدرسول الله، بیا یې د ګڼو خلکو پر خوا وکتل، هغوی ټول داسې ښکارېدل، لکه یوې په زړه پورې نندارې ته چې راټول شوې وي، د هغوی له سترګو دې دا احساس کړه، چې همدا نارې وهي:

ـــ ژر کوئ، ژر کوئ !

سمدلاسه یې دروم نرون له ذهنه تېر شو، چې هره ورځ یې د عیسویانو په وژلو خلک داسې رووږدي کړي وو، چې نور نو خلکو ته د عیسویانو وژل او زورول یوه ننداره وه، یوه ډېره په زړه پورې ننداره. ډاکټر ته یې وکتل، هغه اوس هم سر ښکته نیولی و. دغه له ونې لوړ او ډنګروکی ډاکټر د نرون جلادانو ته نه پاتېده، دی داسې و، لکه څوک چې پر پرښتې په جبر ګناه کوي .

په همدې شیبه کې چې برېښنا ډاکټر ته کتل، ډاکټر سر لوړ کړ، د هغه د سترګو په لیدو برېښنا یو ګام تر شا لاړه، د هغه لوړه ونه، د هغه زر زې سترګې څه اشنا وې، ډېرې اشنا وې، د سترګو اشناورګي کسې یې د ماسک او خولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې لا شنه ښکارېدل. د ماسک او خولۍ منځ راښکېلې سترګې یې خورا غټې ښکارېدې، خو یو ډول اشنا خوږوالی په کې احساسېده، د ډاکټر سترګې اوښلنې وې، برېښنا پرته له دې چې د ډاکټر تر مخې پرتو د جراحۍ سامانو ته وګوري، د ډاکټر لاسونو ته یې وکتل، چې د دې ګڅه منګوله په کې ښکېله وه او ډاکټر پرې د انستیزي عمل اجرا کاوه. برېښنا بیا په لیوالتیا د هغه سترګو ته، چې د دې پر سپینې او خوارې منګولې کلکې نښتې وې، وکتل. هېښنده وه، د هغه له سترګو اوښکو مخ پر ماسک لارې کولې او بیا په سپین ماسک کې ورکېدې. هغې همداسې ډاکټر ته یو کرار کتل، چې د ګڅ لاس په مړونده کې یې یو وړوکی شان سوی احساس کړ، ډاکټر د انستیزي عمل اجراکړی و او د برېښنا هم ایله خپل ګڅ لاس ته پام شو، چې د سیلمان د لاس کړۍ په کې ځلېده، ژر یې پر لاس ښي لاس تېر کړ، خو څه یې احساس نه کړه، لکه پر لاس چې یې هوا تیره شوې وي، ناڅاپه یې کینه منګوله په ښې منګوله کې کلکه کړه او همداسې یې د خلکو پر لور منډه کړه، زلمکیو طالبانو ورپسې په ځغاسته شول، خو برېښنا په پښو کې ځالاکه وه، هغې غوښتل چې په ګڼوخلکو کې ځان ورک کړي او یا خو به یې غوښتل، چې څوک ورته د پناه غېږه پرانیزي، خو هغه په همدې شېبه کې جزامیانو ته ورته وه، چې هر چا ته نژدې کېده، هغه به ترې په ډار تښتېده، خو دې همدا نارې وهلې :

ـ ما د چا غلا نه ده کړې، پر ما یې تورلګولی دی، هغه مولوي هم په دې خبره خبر دی، ټول خبر دي. لکه د دې خبرې چې هوا غلا کولې، داسې هېڅوا وانه وربدې. برېښنا د خلکو په منځ کې په پیدا شوو لارو کې ځغلېده، چې د امربلمعروف سړي له تورو کېبلونو سره راپیداشول، هغوی ډېر ژر برېښنا ونیوله، یوه کېبل والا پرې د کېبل ګوزارونه پیل کړل، بل کېبل وال لاس ورواچاوه، له متې یې ټینګه کړه او همداسې یې پسې راکشه کړه. دا یې په کشولو، کشولو تر ډاکټره یووړه او لکه څوک چې مرداره ګوزاروي، داسې یې د ډاکټر پر لور ګوزاره کړه. دې لا ځان سماوه، چې چا یې لاس ته لاس ورواچاوه او په پوره ځواک یې د دې لاس ډاکټر ته په لاس ورکړ، دې هغه تن ته وکتل، یو بل کېبل وال و، چې له بنې تک تور او ټول په وېښتو پټ و، انجره لنګۍ یې پر اوږو د ډېرو منډو له لاسه ګډه وډه پرته وه، دې ته یې په قهر ژلې ژبه وویل:

ـ دغلې لورې چې غلا دې کړه، هغه وخت به دې پکر کاوه، اوس نوسزا ته کڅه .

له دې خبرې سره کېبل وال تر شا لاړ او یو دوه ګامه تر شا له خپل بل کېبل وال ملګري سره خوا پر خوا ودرېده. ډاکټر تر دې دمه غلی او بې خوځښته ولاړ و، په متفکر انداز یې دغو پېښو ته کتل. هغه به یو، یو تن له سترګو تېراوه، بیا به یې برېښنا ته وکتل او سمدواره به یې سا واخیسته. د برېښنا مخ په ځادرۍ پټ و او چا نه لیده، مګر ژوندلیک یې ټولو واورېده او ډاکټر هم په ښه غور اورېدلی و، ځکه خو داسې ورته ښکارېده، لکه هغه چې تر ځادرۍ لاندې هم ویني. ډاکټر طالبانو په چپه په نرمۍ خپل کار کاوه، په نرمۍ یې د برېښنا له ګوتې نه د واده کړۍ راوایسته. هغه یې برېښنا ته ونیوه، برېښنا هم واخیسته او ژر یې په ګوته کړه. ډاکټر بیا هم په هماغه متفکر انداز هغې ته کتل، په تېره بیا د واده کړۍ ته یې په یوه عجیبه کرکجن انداز وکتل، خو سمدلاسه یې له سترګو کرکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه شوه او بيا يې سترګو هماغه متفکر حالت ونيوه. بري‌ښنا ډاکټر ته په هېښتيا کتل، ډاکټر لکه زړه نازړه وي، داسې يې زړه نازړه د جراحۍ پر سامانونو لاس کېښود، د ډاکټر ورو او زړه نازړه چلند، نوره بري‌ښنا پوزې ته رسولې وه، هغې غوښتل چې هر څه زر خلاص شي، خو ډاکټر بيا دا غوښتل چې بري‌ښنا لږ نورې شېبې هم خپل لاس ژوندی ووينې، ځکه يې کرار، کرار کارکاوه. يو مهال يې په کرارۍ وويل:

بري‌ښنا ما وبخښه !

دغه غږ نه و، لکه چا چې يې په غوږونوکې د ډېرو پخوا زمانو يو هېر زنګ کړنګولی وي، دا غږ داسې د دې په غوږونوکې وکړنګېد، لکه کلونه چې غلي و، اوس يې نو زنګ وهلی وي. له دې غږ سره د بري‌ښنا په رګونوکې يوه سړه څپه وځغلېده، خو ډاکټر د دې د ګڅ لاس پر مړوند يوه نرۍ ليکه وښکله، بيا يې د جراحۍ پل ته خپل لړزنده لاس اوږد کړ، همدا چې د جراحۍ پر پل يې بيا لاس ولګېده، نو يوه شېبه تم شو، کيبل وال چې د ډاکټر د کرار کار له وجې له قهره کله سور او کله شين اوښته، وړاندې راغی او په قهر يې ډاکټر ته وويل:

ـ ډاکټره ژرکوه، ته ورسره څه زړه سوی لرې!

له دې سره ډاکټر خپلې په جراحۍ دسکشو پټې ګوتې پر جراحۍ پل راوګرځولې، په چټکۍ يې راجګ کړ، همدا چې ډاکټر د بري‌ښنا د مړوند پر نښانه شوې ځای د جراحۍ پل کېښود، يو ځل بيا د خلکو له منځه د تکبير نارې اوچتې شوې. په همدې شېبه کې بري‌ښنا سترګې پټې کړې او ورو يې د تکبير له نارو سره جوخته کړه:

ـ بې شکه چې خدای (ج) لوی دی. دا هغه مهال و چې ډاکټر د بري‌ښنا د مړونده سپين هډوکي سره بېلول، بري‌ښنا ژر کليمه شريفه پر ژبه کړه، بيا يې په کرارۍ او پام سره سترګې پرانيستې، لا خو ډاکټر ورته لاس پانسمان کړی نه و او لا يې د منګولې او مړوند هډوکي سپين ښکارېدل، د خپلو هډوکو په ليدو يوه شېبه داسې بې خوځښته او بې انده پاتې شوه، لکه چا چې تر روح او ټول حواس لوټ کړي وي. ډاکټر ورته غوڅ مړوند ژر، ژر پانسمان کړ او همدا چې له خپله کاره خلاص شو، نو د لېونو په شان يې د خپلو جراحۍ سامانونو په ټولولو پيل وکړ او په يوه شېبه کې يې ځان چمتوکړ او وخوځېده، خو بري‌ښنا پر خپل ځای ولاړه وه او په اوښلنو سترګو يې خپلې غوڅې شوې منګولې ته کتل، چې مړاوې پر سپين مېز پرته وه، بيا يې ډاکټر ته وکتل، که ګورې چې ډاکټر نه دی تللی او لا پر خپل ځای ولاړ دی او د دې پرې شوې منګولې ته ګورې. له سترګو يې نارينه يې اوښکې په کتانې ماسک کې ورکېږې. ډاکټر همداسې په کتو، کتو کې وخوځېد، هماغه واړه لاسونه، هماغه ګامونه او هماغه ونه. دې لا ډاکټر ته کتل چې په لوډسپيکر کې د دې د ازادېدو اعلان خپورشو، خو له دې ازادۍ يې کرکه وشوه، داسې يې دغه د ازادۍ اعلان واورېده، لکه څوک چې د چا پښې او لاسونه ورغوڅ کړي او بيا ورته د ازادېدو خبر ورکړي. د ازادېدو له اعلان سره، سره بري‌ښنا له ځايه ونه خوځېده. ډاکټر نو تللی و، اوس يې يوازې د ګامونو خاپونه ښکارېدل، چې يوسپينکي طالب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په یوه پلاستیکي کڅوړه کې د دې غوټه منګوله ورکړه. د تلو پر مهال طالب مالګینه موسکا وکړه، خو د موسکا تر شا یې د ویر خړه په توروسترګو کې اوچته ښکارېده. طالب سمدلاسه په خلکو کې له سترګو الونیا شو .

د هغه په تلو ایله بر ېښنا ته پلار او ورور وریه یاد شول، په خلکو کې یې سترګې وګرځولې، خو څوک نه وو راغلي. د هغوی په نه راتلو لا خوښه شوه. تر شا یې وکتل، د یوه زاني ژوند لیک او ګناه لیک لوستل کېده، مخامخ لا خلک ولاړ وو، چې د دغې زانې د مرګ او د دوو قاتلیونو د قصاص ننداره وکړي، سا یې تنګه، تنګه شوه، نور نو د دې ځای هوا زړه تنګوونکې وه. خپله غوټه منګوله یې په ښي لاس کې ټینګه کړه او همداسې وخوځېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

له هغه مهاله يې يوه مياشت تېره وه، اوس يې نو د لاس زخم بېخي جوړ شوی و، د دغه زخم جوړېدل داسې وو، لکه د برېښنا د اندېښنو زخمونه چې هم جوړ شوي وي، له پخوا ډېره خوښه وه، هغې انګېرل چې که يولاس يې غوڅ شو ، څرک خو ورته ټول پاتې شو، ان بنديخانه او مولوی عتيق الله يې هم هېرشوي وو، لکه هغه څه چې يې هېڅ په ياد نه وي، نور نو ذهن يې له دغو نومونو او هلته ورسره شوي چلندونو نه تش شوي وو، بېخي تش شوي وو. که څه هم له خپل عدت سره سم اوس هم د وچې منې تر څنګ درېدله، خو د پخوا په شان په اوښلنو سترګو نه درېده، اوس يې نو پر شونډو کله، کله موسکا هم راڅرګندېده، خو له يوه څه چې ډېره ځورېده، هغه هغه راز و چې له خپلې مور او کورنۍ نه يې پټ کړی و او نه يې غوښتل، چې کورنۍ يې په دې خبرې وپوهېږي، چې د بند پر مهال مولوي ورته لاس اچولی و، که نه بيا خو دا د مرګ وړ وه او څرک به چا ساته. برېښنا که څه هم داسې احساسوله، چې نور نو تو کړې لاړې دي، چې هېڅا ته په درد نه خوري، خو داسې يې احساسوله، چې څرک ورته اړتيا لري، لږ تر لږه بايد د څرک لپاره ژوندۍ واوسي. همدا وجه وه چې هڅه يې کوله، تېر پر هېر کړي او همداسې يې هم کول .

پوره يوه مياشت يې بې غږ و غوږه تېره کړې وه، چې په دا تېريو کال کې يې هېڅکله هم داسې ارامې او کرارې ورځې نه وې ليدلې، داسې لکه چې دا نرۍ بدله شوې وي، پرته له کومې شخړې بېګا ويده شوې وه او ګهيځ وخته راويښه شوې وه. سراج کورنۍ هم هڅه کوله، چې څه ورپه ياد نه کړي، امنې ټول منع کړي وو، چې ان يوه پوښتنه هم ترې ونه کړي، هغه پوهېده چې دا رنګه چلند برېښنا ته سکونورکوي او له اروايي زور څخه يې ژغوري، خو د لاس له غوڅېدو به يې ايله يوه مياشت تېره وه، چې يو ګهيځ يې وختي د مور غږ تر غوږ شو. مور يې په انګړکې ولاړه وه او چا ته يې ورو ويل :

ـــنسيمې ووېل چې د برېښنا لاس ظريف ورغوڅ کړ.

له دې خبرې سره برېښنا ژر پر ځای کېناسته، خو نور يې نو څه وانه ورېدل، له ځايه جګه شوه انګړ ته يې له کړکۍ نه وکتل، خپل پلار يې وليد، چې په يو چا پسې دهلېز ته راننوت، لومړی تن يې ضرور مور وه. يوه شېبه په هېښتيا په کوټه کې وګرځېده، ناڅاپه يې د منې د وچې ونې پر لور ورمنډه کړه، د دې دا رنګه منډې رامنډې د کورنۍ غړو ته هېڅ هېښنده نه وې، هغوی نو اوس بېخي روږدې شوې وو، ځکه نو په دغه سپېده چاود کې هېڅوک د دې دا رنګه ناڅاپي منډې ته هېڅ هېښ نه شول. همدا چې ونې ته ورسېده، له ونې يې غېږ تاو کړه، يوه شېبه يې د خيالونو نړۍ ته ورمنډه کړه، د پېغلتوب مهال او خپل تروزی ظريف يې پر زړه راواورېدل، هغه ترې پنځه شپږ کاله مشر و، له دې سره به يې په لوستونو کې کله، کله مرسته کوله، دا ځکه چې د دې مور او پلار دواړو دولتې دندې درلودې، ځکه خو نو ظريف د دې د لوست چارې پر غاړه اخيستې وې. لومړی خو دواړې کورنۍ په يوه انګړ کې سره اوسيدې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې سره بېل شول، خو بیا به هم ظریف د دې لوستونو ته ځان اوزګاراوه. هغه د طب د پوهنځي محصل و او دا لا په لسم ټولګي کې وه، ظریف او د دوی ټولې کورنۍ غوښتل چې برېښنا ډاکټره شي، خو دې په زړه کې دا نیولې وه، چې په خدای که څوک ورباندې د طب پوهنځي ولولي. ټوله ورځ به یې له مور سره جګړه وه، چې ظریف ولې ورته لوست وایي. د دې ورته نوره اړتیا نشته ، هڅه به یې کوله چې په یو ډول نه یو ډول ظریف له ځانه خوابدی کړي. له لوستلو نه به یې ځان شکه او له ظریف سره به یې تل شخړه وه، خو دا هر څه ظریف په یوې خوږې موسکا تېرول، برېښنا د حقوقو پوهنځی وټاکله، ظریف په دې کار خوابدی شو، خو بیا یې هم پر مخ رانه وړه، له برېښنا سره یې خپل چلندبدل نه کړ او لا به ورته وروسته د دې پوهنځی ته له خپلې دندې نه راته. د دې پوښتنه به یې کوله او لا یې دا وستایله، چې ښه ټاکنه یې کړې ده، مګر خوارکۍ به پرېکړې ونه شي کړای. برېښنا پر دې خبره هم له ظریف سره شخړه وکړه، مګر ظریف بیا هم په خوږې موسکا له هغې سره پخلا شو، خو کله چې برېښنا له سلیمان سره کوژده شوه، نو بیا نه ظریف د دوی کور ته راغی او نه خو برېښنا د هغه بد وویل. دې پېښې ته ټول هېښ وو. برېښنا د خپلې خوږې په ورځ یوازې د ظریف راتلو او نه راتلو پوښتنې کولې او ظریف په دې ورځ ناڅاپه کندز ته وخوځېد او بیا یې هېڅکله هم د برېښنا پوښتنه ونه کړه او نه یې هم له چا سره کوژدې ته زړه ښه کړ او نن چې یې د مور له خولې د ظریف نوم واورېد، نوایله یې پام شو چې ظریف اوس هم ورته یو نوم دی. که څه هم دې هغه مهال انګېرل، چې د شخړو او بې ادبیو تر شا به دغه راز، ان د ظریف له سترګو پټ کړي، خو د لاس غوځېدو پر مهال ورته د ظریف له کتو نه دا څرګنده شوه، چې هغه پرې کلونه پخوا هماغه مهال پوهېدلی و، چې برېښنا ته د ده نوم له نورو نومونو یوجلا نوم دی. د پېغلوتوب د مهال په یادولو یې پر شونډو یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه، خپل غوڅ لاس ته یې وکتل، دا ځل د لاس له غوڅېدو څخه ونه ځورېده، همداسې ورو د کوټې پر لور وخوځېده. په کوټه کې یې مور او پلار د کړکۍ تر څنګ داسې غلي ناست وو، لکه تراوسه چې یې د دې د لېونیو خوځېدنو ننداره کړې وي. د دې په لیدو دواړو یو بل ته وکتل، برېښنا د دروازې په خوله کې کېناسته، مور یې پرې سمدلاسه غږ وکړ:

ـ زویه ولې د مساپرو غوندې د دروازې په خوله کې کېناستې؟ دننه راشه !

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، پلار یې ترې په ناکرارۍ وپوښتل:

ــ زویه ناکراره غوندې یې، بیا دې څه په زړه کې راګرځېدلي دي؟

ـ ابا رښتیا زما د لاس دا منګوله مې ښیم، دا رښتیا ظریف...

ـ ولې ظریف ستا په لاس څه کړي دي؟

ـ هېڅ یې نه دي کړې، هغه هېڅ نه دي کړې، ما ویل چې ما هماغلته وپېژانده، تر ماسک لاندې مې ښه وپېژانده، هماغه و، هغه زما لاس پرې کړی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه د دوی په خبروکې راوغورځېده:

_ما نه درته ویل، ګوره دې هم پېژندلی دی .

_ښځې ساده کېږه مه، ته خو څه بېسواده ښځه نه یې چې داسې غږېږې، بې عقلې ظریف نو غوښتل د دې لاس پرې کړي .

_ته ما مه پوهوه، زه ښه پوهېږم، د هغه زمونږ برېښنا خوښه وه او مونږ له سلیمان سره د دې کوژده وکړه .

_بې عقلې، بې عقلې خبرې مه کوه، درته یاده کړې یې وه، جرګه یې درته رالېږلې وه، څه یې کړي وو؟

_ولې نه ګورې چې تر اوسه یې ښځه نه ده کړې او بیا یې د برېښنا تر کوژدې وروسته زمونږ له کوره پښه ونیوله. زه وایم بس هماغه کسات یې واخیست، ولاکه نه د زور خبره وي او نه د زر.

_نجلۍ زه چې وایم ته ساده یې، خو ساده یې دا ستا لور غلا کړې وه، چې لاس یې ترې غوڅ کړ؟ د غسې به یې هغه خوار کی هم مجبوره کړی وي .

ـ ددې دا کار خو خسرګنۍ وکړ، خدای دې حاجي په اور کباب، کباب کړي، لکه زه چې یې کبابه، کبابه کړم، خدای دې یې د بل زوی سر ته کېنوي، زما د لور څه بدي وه.

_نا،هېڅ بدي نه یې وه، یوازې له کوره په نیمه شپه کې راتښتېدلې وه، نور خو یې ورته هېڅ هم نه وو ویلي؟

برېښنا خپل پلار ته هېښ، هېښ وکتل، په کرارۍ یې وویل :

ابا ما څه کړي وو، هغوی خو راته یوخوا پاڼ، بل خوا پړانګ درولی وکه نه .

_له زویه به ورته تېره شوې وې، دا مور دې څونه درته وویل، رښتیا هم چې د ښځو عقل په پښو کې وي .

برېښنا همداسې بې ځوابه پلار ته کتل، چې پلار یې په قهر ژلي غږ پرې راغږم وهل:

ـــ رښتیا وایم ولې حیرانه شوې، لکه چې دا خبرې درته نوې ښکاري، زه حیران یم، تا په دې یوه ګوته زوی کې څه لیدلي دي، چې داسې کلکه پې ولاړه یې، زه خو داسې ګومان کوم چې دا زوی به دې یو ورځ دا سر درته وخوري. زویه د دې لانجې نه تېره شه، زوی نه زوی .

_ابا بس دی، د خدای لپاره...

_څنګه بس دی، خبره خو اوس شروع ده...

امنه په ننواتو د سراج په خبرو کې ولوېده :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس خو هېڅ هم نه دي معلوم، خو بيام زويه كه هغوی بيا دا خبره جگه كي، له دې زويه ورته تېره شه، څه وژنې يې خو نه. خپل هډوکی يې دی، زويه د څرک ور نه شلېدنه نشته، اخر څرک د هغه کور دی .

ــادې اوس ته هم دا خبرې کوې؟

ــخود به يې کوم، خود به يې کوم، چې څرک ستا زوی دی، ولې ته زما لور نه يې، په تا نه ځورېږم، لورې ما دې لږه ځانته ودروه... نه ته نه پوهېږې .

له دې سره امنه په سلګو شوه، له دې ورځې وروسته به سراج يو ډول نه ډول برېښنا ته دا يادونه کوله، چې که هغوی دا خبره راياده کړي، دا دې ورته له څرکه تېره شي. لور او پلار به له يو بل سره پر دې خبرې برګ شول، په منځ کې به يې امنه، يا ګلالۍ راولوېده، خبره به يې سړه کړه، سراج به بيا هم برېښنا ته ويل، که له څرکه تېره شي، نو ټول به کلي ته ولاړ شي او هلته به يو کليوال ژوند جوړ کړي، دا ځکه چې اوس مهال د سراج په اته لکه افغانيو معاش ګوزاره ګرانه وه او امنه هم پر کور ناسته وه، خو برېښنا به له هر څه او هرې خبرې سره سرزوري ښکاره کوله، په غوسه به شوه، له پلار سره به يې قهرجنه ژبه کوله، چې هغوی غلي ناست دي او دی ورته د ډار پيشکې خوشې کوي او ان کله، کله به يې په خبرو کې ادب پرېښود، ان تر دې چې يوه ورځ يې خپل پنډکی وتاړه، تر څوکوم بل ځای واوسېږي، خو سراج دې کار ته پرې نه ښوده او لوړه يې ورسره وکړه، چې بيا به ورته څه نه وايي .

دسراج ايله پام شو چې برېښنا هغه يو کال مخکې پاسوا او نرمه برېښنا نه ده، اوس نو له هر څه سره ذيل کوي، قهر ښيي او ټول د ځان دښمنان ګڼي، ان برېښنا به کله، کله له خوړو او ځان سره هم ذيل کاوه، په دې وروستيوکې خو ورته دا انديښنه پيداشوې وه، چې ګڼې مور او پلار وربانديې په تنګ شوي او نور يې نو بار نه شي وړی، دا ځکه چې مور او پلار به يې هره ورځ پرتله کومې خبرې دې ته ويل چې: حاجي دوی به دا پر کراره پرې نه ږدي. که څه هم اوس يې نو مور او پلار څه نه ويل، خو بيا به هم کله، کله داسې په تنګه شوه، چې په زړه کې به يې راوګرځېده، چې راځه د حاجي کور ته ولاړه شه، مګر د حاجي په کور کې به يې څه کړې وای، پرته له سلما هلته څوک و، سلما يې ناسکه ايندرور وه، هغه د عقيدې بنزۍ هم وه، حاجي د سليمان له مور وروسته د سلما له مور سره واده وکړ، خو د سلما مور ورته شنډه وبرېښېده، ځکه خو همدا عقيده، چې د پېغلتوب عمر يې خوړلی و او د عمر پښه يې په څلوېښتو کې وه، په مخه ورغله، حاجي ورسره د واده تړون وکړ او په ډېرو شاندارو مراسمو يې واده وکړ. د عقيدې له راتګه به لا پوره کال نه و تېر چې د سليمان مور ناڅاپه مړه شوه، هغه روغه رمټه وه، ټولو ويل چې دا کار د عقيدې و، مګر حاجي تر اوسه دا خبره نه منله، عقيدې يوازې يو زوی (زمان) وزېږاوه او نوره دا هم شنډه شوه، د زمانې له زېږېدو وروسته د سلما مور هم اميدواره شوه، خو لا يې ماشوم نه و زېږېدلی، چې حاجي له کوره وشړله. حاجي دا پلمه کوله چې ښځې يې له سلطان سره ګوتې خوږې کړې وې او ټوله ملامتي يې ځکه د سلما پر مور واچوله، چې هغه مهال سلطان ايله د اتلسوکالو و او دی يې نادان ګاڼه، خو دا چې خبره څه وه، بيا تر دې دمه چا ته څرګنده نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. سلما د خپل نيايي په کور کې وزبرېدله، لا به يوه کلنه وه چې عقيدې او حاجي خپل کور ته راووړه او دا دی اوس نو شکلې چټه پېغله وه. دا ټولې کيسې برېښنا ته سليمان کړې وې، سليمان به تل ويل چې سلما په دغو ټولو خبرو خبره ده، ځکه خو داسې بد سترګې ده، په رښتيا هم چې يوځل به د سلما ژبه چا ته پرېکه شوه، نو مګر خدای کراره کړې وه، له هر چا نه يې له حاجي سره ډېره ژبه کوله او کله، کله به يې د نورو پر سر حق ناحقه حاجي سپکاوه، خو حاجي به هېڅ هم نه ويل، هغه هڅه کوله چې د سلما سترګه پر ده ونه لګېږي، نورو ته به يې پټ، پټ وويل:

ــ هغه ليونۍ ده، کار پرې مه لرئ .

سلما په کور کې پرته له برېښنا نه له هېچا سره نه غږېدله، پر عقيدې يې د سازمانۍ نوم ايښی و، دغه نوم عقيده د اور لوخړه جوړوله، خو د سلما پر ژبه پرته له سازمانۍ بل نوم عقيدې ته نه راته. برېښنا ته دغه خورا شتمنه کورنۍ عجيبه ښکارېده، په تېره د سلما کړه وړه ورته ډېر هېښونکي وو. مګر سلما ورته ګرمه نه برېښېده .

ورځې همداسې تېرېدې، د حاجي دوی له کور څخه هېڅوک نه راتله، يوازې يوه ورځ سلما د برېښنا دوی کور ته په ځادرۍ کې پټه راننوته. لومړی خو د برېښنا هېڅ باور نه راته، سلما ته يې په ناباورۍ کتل، په خپلو سترګو يې باور نه درلود، چې رښتيا به ويني، ځکه خو يې سلما ته په ناباورۍ وويل:

ــ اوس نو ته رښتيا راغلې يې؟

د سلما په سترګو کې اوښکې راښکاره شوې، برېښنا ترخه موسکا وکړه، په ټوکو يې ويل:

ــ ياني چې ستاسې په تخم کې دونه رحم شته .

سلما سر ښکته نيولی و، برېښنا ورنژدې شوه، په يوازېنې لاس يې د هغې ګځه مټه ونيوله، په کرکه يې وويل:

ــ وينې يو بل لاس لا لرم، ياني چې يو بل تور هم راباندې لګولی شئ. سلطان ته ووايه، طالبان پښې هم پرېکوي، درې توره خو دې راباندې پور دي .

ــ برېښنا ورينداري! دا ټول کار د عقيدې دی، د هغې سازمانۍ دی، هغې سره زرغونه ورېنداره هم يو لاس وه، که نه سلطان لالا خو ستا د تېښتې نه پس څه نه ويل.

برېښنا په چټکۍ د سلما مټه خوشې کړه، لکه څه چې يې ورک کړي وي، داسې يې شا و خوا ته په ترورتيا وکتل :

ــ ته درواغ وايې، د سلطان خوا کوې .

ــ ورېندار! زه رښتيا درته وايم، ولا چې همداسې ده، دا هر څه د هغې سازمانۍ دي .

ــ نو ته وايې چې د سلطان هېڅ لاس په کې نه و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسلطان هم ورسره و، خو دونه نه، هغه په دي کار خوښ نه و، زه رښتیا وایم، څو واره يې زرغونې ورېنداري او دې سازمانۍ ته وويل، چې دا زمونږ د کور بدنامي ده، خو سازمانۍ ويل چې د برېښنا عقل بايد سر ته راشي .

ـسلما! درواغ مه وايه، زه وړه نه يم، وپوهېدې؟

ـورېنداري! ته هسې پر سلطان ورور بدګومانه يې، که نه هغه خوار کی دونه ملامته نه دی .

ـنو سلطان ورسره څنګه منله؟

ـحاجي بابا ورته وويل چې له حقه يې محروموي، که نه سطان داسې نه کول .

ـحاجي صيب هغه نو ولې...

ـورېنداري! ولې ساده يې، حاجي بابا ته هم دغې سازمانۍ دا خبره ښودلې وه، که نه حاجي بابا او دا خبره ډېر سره لرې دي .

برېښنا د چوترې له پاسه پر پړنې خاورې کېناسته، په چرتي انداز يې وويل:

ـ ګومان مې نه راځي، چې د طالبانو په وخت کې دې...

ـورېندار! عقيدې مور په خپل لاس هغه مولوي عتيق الله دی، که څه بلا هغه ته پيسې ورکړې، هغه پيسې چې ستاسې کور کې پيدا کړې، هغه هم دغې سازمانۍ لولۍ ورکړې وې، دا کنچنۍ له هېڅ کاره بېرته نه ده. ګومان مې نه شي چې دا دې له دغه مولوي سره تار ونه لري .

ـښه نو هغه پيسې؟

ـهو! هغه پيسې سازمانۍ ورکړې وې، دا خبرې يې ما په خپلو غوږو واورېدې، چې زرغونې ورېندار ته يې کيسه کوله .

ـخو زما باور نه راځي .

ـباور به دې هله راشي، چې څرک هم درنه يوسي .

برېښنا پرې چيغه کړه:

ـ الماسې! څه له دا بد زيرى راکوې؟

ـورېنداري! زه دا خبرې ځکه کوم چې ته کابل پرېږده، دغه سازمانۍ دې پرېښوولو والا نه ده .

ـنو هغه به څه وکې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځه يې ونه کړه، د هغې هر څه په وس دي، ورېندار وتښته !

ـډېره يې راته مه پړسوه، نور يې نو څه په وس نه دي .

ـدا هسې ځان غولول دي، هغې تا ته هېڅ نه دي پرې ايښې .

برېښنا په کړيکه وويل:

ــ الماسې! خوله دې نيسه، نور نو پرتې ونه وايې !

ـپرتې نه وايم، ورېندار رښتيا خوارېه نه لري، تا ته اوس يوازې ځرک پاتې دی، هغه هم درنه اخلي .

برېښنا په سترېيا وويل:

ــ نو څه وکړم؟

ـوتښته دا زه درته وايم، وتښته همدا يې لار ده.

برېښنا يوه شيبه غلې شوه، بيا يې په کرارۍ وويل :

ـزه ورسره دعوه کوم .

ـته ورسره دعوه نه شې کولی، پوهېږې تا ټولې دعوې بايللې دي، په يوه مات او ګوډ پياده چې ته ورته عدالت وايې، هېڅ نه کېږي، زه اوس هم درته وايم، لا سرې وخت دی بيا به ارمان وکړې. هغه وخت به يوازې لاسونه ټکوې .

الماسې دا وويل ځادرې يې پر سرکړه او همداسې پرته له مخه ښې له کوره ووته. په کوڅه کې په اوچتو ګامونو روانه شوه، له ژر، ژر ګامونو يې قهر ژلی حالت اوچت محسوسېده، پر لاره له ځان سره بونګېده، هغه ډارېده چې که برېښنا دا لوبه بايلوي، نو د دې ټول پلانونه له خاورو سره خاورې کېږي. يو ځل به بيا د ځووم وار لپاره عقيده ګټونکې شي. سلما عجيبه شان د عقيدې پر عقدوې ځواک باور درلود، د سلما په زړه کې د غچ اخيستنې اور غرغنډې وهلې، د دغه اور د سرو لمبو په بدرګه کې د زاړه زندان له ځنګه تېره شوه. د ترافيکو د لوی رياست د سوړې، سوړې ودانۍ له يوې سوړې، چې اوس خلکو ترې سړک ته د تلو لنډه لاره جوړه کړې وه، سړک ته ووته. د سړک پر غاړه يوې ولاړې زړې ټکسي ته وخته او په داسې حال کې چې له کړکۍ نه دباندې د ښار ړنګې بنګې منظرې ته يې په قهر ژلو سترګو کتل، تر ژبې لاندې يې وويل :

ــ عقيدې که برېښنا خرې څه در ونه رسول، ولاکه خو روغه رانه لاړه شې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

بريښنا امنې او سراج ته دا خبره سپينه وکړه، چې که عقيده ورسره د څرک پر سر دعوه پيله کړي، دا يې ورسره پر مخه بيايي. ټولو له دې کاره منع کړه، ټولو پر دې خبره ټينګار کاوه، چې برېښنا د سلما خبره ومني او وتښتي، خو برېښنا همدا ويل :

ــ زه به په محکمه کې پر قرآن قسم وکړم، چې له هېچا سره به واده نه کوم، ان د حاجي په کور کې اوسېږم، خو زوی نه ورکوم او بيا نو دوی ولې له ما نه زوی واخلي. سليمان چې مړ شوی دی،دوی په کوم حق ما نه زوی اخلي؟

سراج که څومره استدلال ورسره وکړ، خو برېښنا پر خپلې خبرې کلکه ولاړه وه او ويل يې :

ــ زه ورسره دعوه کوم، زه دا دعوه حتماً ګټم. برېښنا له ځان سره دا لوړه کړې وه، تر هغو چې عقيده دعوه ونه کړي، دا به غږ نه پورته کوي، په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، د تېښتې يې ورته وويل، خو برېښنا به هغه رټله. ټول په تېره سلما برېښنا ته هېښه پاتې وه، له هغې برېښنا نه، چې سترګې يې هم په دروندواله اړولې، د دويم تن تر مخې يې خبره هم نه شوه کولای، کله چې کوژده شوله، نو له سراج سره پوره يوه مياشت نه مخامخ کېده، سلطان څو، څو ځله ووهله، خو له ډېره ډاره يې په زړه کې هم نه ګرځول، چې ګنې سلطان وهلې ده، هماغې برېښنا په کلکه سراج ته وويل :

ــ که مې ساتلی شئ، خو ښه او که نه ما ته کورونه ډېر دي .

سراج هم له ډېرې هېښتيا داسې غلی شو، چې بيا يې سڼ هم ونه خوت .

پوره دوې نورې مياشتې سلطان دوی ښېخي غلي وو. برېښنا انګېرل ګنې زرغونې او عقيدې ترې لاس اخيستی دی او بله دا چې د يو او بل له خولې يې اورېدل، چې حاجې پر دې خبره کلک ولاړ دی، چې څرک د برېښنا زوی دی، هېڅوک يې د اخيستلو حق نه لري. دې خبرې برېښنا زښته ډېره هيله منه کړې وه، همدا وجه وه چې ځانته د يوې دندې پيدا کولو لپاره ګرځېده. دا مهال خو ښځو ته د دندو پيداکېدل، سم د مرغۍ پۍ وې، خو په روغتيايي چارو او په ښځينه نانواياانو کې ښځو ته دندې پيداکېدې. برېښنا غوښتل، داسې يوه دنده پيداکړي، چې د دې او څرک د خوراک او پوښاک پېټی يې پرې اوچت شي. د وزير اکبر خان په روغتون کې يې ځانته د چپړاسي دنده موندلې وه، زښته ډېره ورته خوښه وه. که څه هم دې د حقوقو پوهنځی لوستی و، خو اوس مهال ورته د چپړاسي دنده هم لوی غنيمت ښکارېده، دا ځکه چې د وزيراکبر خان په روغتون کې چپړاسيتوب هم ښځو ته نيمه پاچايي وه. سراج له دې دندې سره دومره خوښ نه و، همدايې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رئیس ستا ځوانۍ ته سترګې نیولې دي، که نه دونه ښه سړی نه دی. برېښنا به په دې خبرو سره او شنه واوښته، لکه کړکه چرګه ببره به شوه او په قهر به یې وویل:

ـ ابا هر سور ږیری ملا شا ګل نه دی، دا ولې تاسې سړي پر ټولو سړیانو بدګمانه یئ، لکه په سړو کې چې ښه انسان نشته، که څنګه؟

که څه هم برېښنا ته د پلار خبرې رښتیا ښکارېدې، خو اوس یې له سره اوبه تېرې ګڼلې او اوس ورته یوازې د نس غم، غم ښکارېده. په اصل کې هغې انګېرل، چې د پلار پر اوږو یو زیاتی بار دی، هسې خو یې پلار د خپلې څلور کسیزې کورنۍ پېتی نه شو اوچتولی او لا پرې زیات و، ځکه خو برېښنا د خپل او زوی پېټي د وړلو ویلاړ کړی و، په دې ورځو کې خو هسې هم خپلې ګاندې ته یې عجیبه شان هیله پیداشوې وه؛ کله به یې ځرک په خیالونو، خیالونو ځوان کړ، هغه به یې ډاکټر جوړ کړ، کوزده به یې ورته وکړه او کله به یې په خیالونو، خیالونو له عقیدې او زرغونې نه غچ واخیسته. دواړې به یې داسې وکړولې، له پښیمانۍ نه سر او تندی وهي، سلطان ته به یې داسې اروایي زیان ورساوه، چې پر بېوسۍ یې دا ژړیده، خو کله به یې خیال لیده، چې هلته لرې السکا ته تللې ده، هلته هېڅ افغان نشته، له خپلوانو او خپلوانو نه هېڅوک نه ویني. په خپل لاس یې ګټي او په خپله یې څټي. دغو خیالونو نو اوس د برېښنا شپه او ورځ نیولې وه، د منګولې غوڅېدل یې ببخې له یاده وتې وو ، ان د خپلې منګلولې په غوڅېدو لا خوښه وه، چې ګنې د زرغونې او عقیدې له شره خو پرې خلاصه شوه. په رښتیا هم زرغونه او عقیده داسې غلې ناستې وې، چې د سلما پر خبرو اوس د برېښنا شک او ناباوري پر زیاتېدو وه، دا خبره سلماکړې وه چې پر برېښنا د غلا تور عقیدې او زرغونې لګولی و او دا هر څه د دوی دواړو کار و. د برېښنا خو یو له دې وجې باور نه راته، چې زرغونه باید له دې نه لا خوښه وې، چې دا پرې بن نه شوه او عقیده مور خو یو مهال د ښځو سازمان له هڅاندو غړو نه وه، د ښځو د انساني حقوقو په هکله یې له وړکتوبه په وار، وار په لوړو غونډو کې د عقیدې مور نارې او ویناوې اورېدلې وې، په محکموکې یې په وارو، وارو له قاضیانو سره د عقیدې د شخړو کیسې اورېدلې وې، چې څنګه یې د ښځو له حقوقو نه دفاع کوله او کله، کله به یې یوه وړه قضایي مسئله دومره پېچلې کړه، چې ان خبره به یې د ګوندي مرکزي کمېټې تر دارالنشاء ورسېده. خو عقیده مور به تر هغو نه تر شا کېده، تر څو چې ښځه به یې ګټلې نه وه. په دې وجه به د برېښنا څنګه باور راغلی وای، چې عقیدې مور دې دا کار کړی وي، خو بیا به یې هم کله، کله په زړه کې راګرځېدل، نه چې د سلطان د کورنۍ بیا پېریان وتورېږي. په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، هغې به بس همدا یوه خبره کوله :

ـ ورېنداري وتښته، وایم وتښته، تا ته بله لارنه ده پاتې، وتښته !

خو د سلطان او عقیدې چوپتیا برېښنا د سلما پر خبرو بې باوره کوله. داسې ورته برېښیده چې سلما مل ته وایي، لار ګوره او غله ته وایي لار نیسه. سلما به یې هر ځل خواشینې او ماېچنه لېږله. سلما به چې د برېښنا دوی له کوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووته، نو مخامخ به کور ته لاړه، کور ته له ننوتو سره به یې جوخت د سلطان کوټې پسې ورمنډې کړې، د دې به اولنۍ خبره داوه :

ــ زوی د بربښنا حق دی، اخیستل یې ګناه ده .

خو سلطان به چې ټوله ورځ یې د ویډیو او ډش پروګرامونو هغه هم د لوڅو چینلونو په لیدو تېروله، پرته له دې چې دې له وګوري، اوږې به یې پورته وغورځولې او په قهر به یې یو بل چینل رامخې ته کړ. د هغه دا کړنې سلما ته ویل چې ښه راباندې نه لګېږي. د بربښنا سپکې سپورې د سلطان له زړه نه لا نه وې وتلې او لا یې یوه، یوه په زړه وه، د بربښنا منګولې تر غوڅېدو وروسته سلطان یو ځل هم نه وتوانېده، چې بربښنا ووینې، تر څو د هغې په بدنامۍ، بې وسۍ او غوڅ لاس ملنډې ووهي او ورته په یاد یې کړي، چې له ده سره په واده نه کولو یې څومره خطا کړې ده. څو، څو ځله یې زړه شوی و، چې کور ته ورشي، خو په نیمه لار کې له خپل هوډه راګرځېدلی و، د راګرځېدو پر مهال یې سلما او سراج ته څو کنځلې هم کړې وې. بیا یې هم د بربښنا تورو سترګو او مهینې موسکا لا په زړه چکونه لګول او لا یې له پخوا نه لېوالتیا ورته ډېره وه. هغه انګېرل چې وروستیو ناخوالو به د بربښنا ښکلا زیانمنه کړې وي، خو باور یې درلود، چې ښکلا به یې کمزورې شوې نه وي، دا ځکه چې د هغه عقیده وه، که ښکلا څومره وتوکل شي، په بله بڼه راڅرګندېږي او لا یې رنګینې ډېرېږي. همدغو انګېرنو به سلطان ځوراوه او داسې یې احساسوله، چې د ټولو ستونزو سره، سره بیا هم بربښنا ورته ګرانه ده او بیا یې هم زړه په وارو، وارو غواړي چې هغه خپله کړي. له دې انګیرنوبه یې مغز وسوځېد او په کور کې به یې ناحقه شخړه جوړه کړه. خو عقیده له پخوا نه سرکښه، مغروره او خوښه ښکارېده، د پخوا په شان ډېره نه ګرېده، له خپل یوازېنې زوی (زمان) سره هم چندانې نه ګرېده، غلې ناستې پاستې یې ټول هېښ کړې وو، یوازې چې به کله، کله له زرغونې سره سترګه په سترګه شوه، نو پر شونډو به یې خندا راښکاره شوه او زرغونې به هم ورته په موسکا ځواب ورکړ. د دوی دواړو دا وړ موسکاوو ټول هېښ کړې وو .

د زرغونې د واده لس کاله کېدل، خو په دغو لسو کلونو کې داسې ورځ نه وه، چې زرغونه او عقیده دې له یو او بل سره ټونګه پر ټونګه نه شي، خبرې خو یې هېڅکله هم یو له بل سره نه کولې، د عقیدې ژبه به د دې د نیمګړتیا په ګنېلو، ګنېلو وچېده، چې د دې دا کار به کله، کله سلطان دومره قهرژلی کړ، چې د زرغونې په وهلو ټکولو به یې لاس پورې کړ او تر هغو به یې وهله، چې خوار کۍ به له اخ او ټوخه ولوېده. یوه ورځ خو یې د پلار کور ته ولېږله، خو که حاجي منځګړی شوی نه وای، نو اوس به یې لا د وخته په دربېو تیرو ویشتې وه. په هغه کال د حاجي په منځګړېتوب سلطان ایله د زرغونې راوړلو ته خوښه وکړه .

عقیدې به تل دلته او هلته ویل چې: سلطان پر زرغونې خاورې شوی دی، دا خبره خو به ضرور د سلطان تر غوږ و رسېده، چې ګنې زرغونه هومره ښکلې نه ده چې باید وای. زرغونې به چې څومره سینګار وکړ، نو د عقیدې د ملنډو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې موسکا به ورته ټولې خوارۍ په اوبو لاهوکړې او لا به سلطان لمسېده؛ هغه به چې د عقیدې له ملنډو ډکه موسکا ولیده، نو پر زرغونې به یې راغږم وهل :

ــ سرې چې بدرنګه وي، سینګار یې نور ام بدرنګوي، دا څه له پر ځان رنګونه تپې؟

خو اوس وضع بل شان شوې وه؛ اوس د عقیدې ژبه عجیبه شان د زرغونې په ستایلو، ستایلو وچېده، اوس له یو بل سره څنګ تر څنګ کېناستې او له یو بل سره یې په پسپسې خبرې کولې. دهغوی هېښنده تړاو ته کور بانه څه، چې له کوره دباندې خپل خپلوان هم هېښ پاتې وو .

د دوی دواړو چوپتیا، ان سلطان او حاجي هم په دې باورې کړې وو، چې نور نو له دوی نه برېښنا هېره ده. خو یوه ورځ ناڅاپه سراج په تښتېدلې رنګ کور ته راننووت. دا ورځ هسکه وه، د نوې او تنکې پسرلې نرم لمر، لکه د سلیمان نرم لاسونه، داسې د برېښنا تور اوږده وېښتان او نوې په غوښو ډک شوې اننګې ورنازول. هغه لمر ته ناسته وه، نوی پر خوږو خبرو راغلې څرک یې په غبږ کې پروت و، هسې خو یې یوازې ناسته عدت ګرځېدلې وه، نو کراره، کراره یې څرک ته سندره ویله:

ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه شین غمی پرې کېږده

مرغلرې پرې چاپېره کړه زر شه و زرګره !

دا سندرې نیا ورزده کړې وې، نیا ته برېښنا زښته ډېره ګرانه وه، بس ټوله ورځ به یې په غېږ کې غزېدلې وه او هغې به ورته د خپل مهال سندرې ویلې. اوس یې هم ځینې سندرې په یادې وې :

خیالي ملنګه ورو، ورو کوزه که لیلا له کجاوو .

یا داسې نورې، یا خود نیا له خولې سندرې خوږې وې او یا خو دا سندرې خوږې وې، چې تر دې دمه د برېښنا په زړه او ذهن کې ژوندۍ پاتې وې. برېښنا ایله ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه، سندره نوې راپیله کړې وه، چې د سراج غږ ورته غږ په ستوني کې وچ کړ:

ــ وبرېښنا وایم څه شوې؟ او چې څنګه یې پر برېښنا سترګې ولګېدلې، نو سمدلاسه یې ورته ټوله کیسه وکړه .

نن سراج ته سلطان خپل سرې رالېږلی و، چې سراج خبر کړي. تر څو برېښنا محکمې ته راحاضره شي. سراج چې خپله خبره پای ته ورسوله، نو برېښنا وخندل:

ــ ابا ته هسې وارخطا یې، خو زه نه ډارېږم. خو له الوتې بنې ښخه یې دا څرګنده وه، چې ښه د مزی ډارېدله او هسې هینډې اخیستې وه. سراج خپله خبره وکړه وخوځېده، همداسې له کوره ووت .

برېښنا تر مازیګره اندېښمنه ښکارېده. خو هڅه یې کوله چې نور پرې ونه پوهېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازيګر و، چې سلما د خپلې سکنې تورې زوی اکبر خان سره د دوی کور ته راننوته،

سلما پوهېده چې برېښنا به د وچې منې تر ځنګ ولاړه وي، ځکه خو د کوټې پر ځای سيده انګړ ته ووته .

برېښنا د وچې منې تر ځنګ غلې ناسته وه، ځرک ترې ګرد ځرخېده، خو دا خپلو اندېښنو په مخه کړې وه. سلما وړاندې ورغله، په کراره يې سلام ورواچاوه، برېښنا د سلما له سلامه سره شټ وواهه، خو د سلما د سلام ځواب يې ونه وايه، هماغه شان يې غلې، غلې وروکتل. سلما مخامخ کېناسته او په نرۍ موسکا يې وويل:

ــ ورېنداري اوس يې نو ورسره ګاله، وګورم چې چا ښه ويل او چا بد. برېښنا تر سترګو لاندې وروکتل، بيا يې اکبرخان ته وکتل، چې د چوترې له پاسه له زلمي سره ولاړ و او سپينې ټوپۍ او سپين واسکټ ورته ننګرهارۍ بڼه لا جوتوله او دوی ته يې په خپل کليوال انداز کتل. برېښنا ترې په کرارۍ سترګې واړولې او په ټيټ غږ يې سلماته وويل :

ـــ سلما زه نه وايم چې تا بد ويل، يا ما ښه ويل، خو زه به دا لوبه ګټم، زه پر دې خبرې يقين لرم .

دسلما په غوښنو شونډو کې د ملنډو يوه موسکا رابره شوه:

ــ ورېنداري! ستا چرګ يوه پښه لري .

ــ نا، داسې نه ده .

ــ نوځنګه ده، چې له خپل خره نه، نه راکوزېږې؟

په داسې حال کې چې برېښنا د ځا پر برغولي سترګې نښلولې وې ، په قهر ژلې ژبه يې وويل:

ـــ سلما دا خبره بايد سپينه شي. زه نوره د اندېښنو توان نه لرم، زه غواړم هر څه سپين شي. نور نو بايد دا تنسته وشلېږي، دا کېږي، که هغه کېږي، له ډېرو خبرو او غمونو نه به خلاصه يم .

ـاو که هغوی...

برېښنا پر سلما برېچ وهل او خبره يې ورته په ستوني کې وچه کړه:

ـــ نا، سلما داسې به نه کېږي، اخر زه مور يم چې واده نه کوم، په ځوانه ځوانۍ دوه کلن ماشوم لويوم، دا خلک او د هغوی قانون له ما نه څه غواړي؟ زه به يې ضرور ګټم، داسې يې نه پرېږدم .

ـخو ورېنداري! په تېښته کې هېڅ تاوان نشته زما ومنه، دلته يوازې يوکال ښايي يو کال .

ــ بس که سلما! ستا يوې تېښتې رانه د ډېران لوټه جوړه کړه، بلې ته مې ګډوه، زه په خپلو کارونو ښه پوهېږم، وپوهېدې، بيا هم درته وايم چې په هغه اولې تېښتې مې هم غول خوړلې، خو دا ځل نه تښتم، ورسره وهم يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا له دې خبرې سره جوخت مخ پر کوټې منډه کړه. سلما پر خپل ځای هېښه پېښه ولاړه وه، څرک په نرمو قدمونو په مور پسې وخوځېد. خو سلما پر خپل ځای ولاړه وه، ښايي ډېره موده به ولاړه وه، چې د امنې غږ راپه خود کړه:

ـ لورې کار مه ورسره لره! برېښنا نو اوس د پښيانو غونډې اوړې پورته غورځولې دي، کله يې اوږې ښکته کېږي .

سلما په نهيلۍ او پرته له کومې خبرې اترې وخوځېده. د اکبر څنګ ته چې ورسېده، نو په کرار او نهيلي غږ يې وويل :

ـ اکبره! اوس درسره ځم .

اکبر خان د سلما په خبره هېښ پېښ شو، خو سلما تمه نه شوه او همداسې په منډه د سراج دوی له کوره ووته .

اکبر خان يوکليوال زلمی و، سره له دې چې هغه د سلما د توری يوازېنی زوی و او سره له دې چې سلما يې په وارو، وارو له عقيدې او حاجي نه غوښتې وه، خو دواړو ورته خوښه نه ورکوله، ځکه چې که سلما له اکبر سره واده کړی وای، نو د سلما د مور ټول راوړی ميراث د اکبر خان کېده. عقيدې هڅه کوله چې سلما خپل وراره ته ورکوژده کړي او حاجي صيب هڅه درلوده، چې خپل وراره ته يې ورکوژده کړي .

اکبرخان نالوستی و، په کلي کې زېږېدلی او لوی شوی و، يو بشپړکليوال زلمی و، خو سلما يې چې د يوازېنۍ تورۍ لور وه، زښته ورته ډېره ګرانه وه. که څومره به حاجي او عقيدې ورته د جرګو سپکاوی کاوه، بيا يې هم په وارو، وارو غوښته. خو سلما ته اکبر يوازې د تورۍ زوی ښکارېده، هيڅکله يې هم دا نه وه احساس کړې، چې اکبر دې ته لږ کدرې هم ګران وي، يا دې هغه سره مينه ولري. خو د عقيدې او حاجي له کسده يې له اکبر خان سره ډېره نژدې ناسته ولاړه کوله. همدا وجه وه چې اکبر خان ګومان کاوه، ګنې سلما ته ګران دی. سلما د عقيدې او حاجي په نيتونوخبره وه، ځکه کله چې له برېښنا نه نهيلې شوه، نوهوډ يې وکړ چې له اکبر خان سره په سپينو پايڅو وتښتي. که څه هم سلما يو لوړه لوستې نجلۍ وه او اکبر خان يو بشپړ نالوستی زلمی و، هغه کليوال و او دا ښاري نجلۍ وه، بس د عقيدې مور له کسده ورسره وخوځېده، ګنې په دې ډول ترې غچ واخلي، خو اکبر د دې په دا ډول ورلو نه وخوښ .

د سراج دوی د کور تر مخې تم شو، سلما ته يې په مينه ناک نظر وکتل :

ـ ګوره ترورزۍ! زه دې غواړم، بيا دې ام غواړم، تر اغي پورې دې غواړم چې رادې کې، خو دا شان چې ته ما سره ځې، دا خلک، دا تربوران او دا کليوال به راته څه وايي؟

ـ کليوال په تا پورې نه خاندي، پر ما به خاندي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو زه به سلطان لالا ته ځنګه ګورم او له حاجي ماما سره به څنګه سترګه په سترګه کېږم؟

ـراځه، راځه! اغوی اسې هم سترګې نه لري، که نه په اینرور به یې لاس نه غوځاوه .

اکبر خان په ننواتو وویل :

ــ ګوره سلما ښه جلۍ شه! په خبره خو ځان لږ پوه که که نه؟

سلما په دې خبره وقهرېده:

ــ سمه ده هېڅ خبره نه ده، ځم د بل چا کره.

اکبر خان له ډېره قهره سور او شین واوښت .

ــ تروزرۍ! دا څه سپیتانه راته کوې؟

ـرښتیا درته وایم، په تا کې زما د ورلو غاښ نشته، داسې څوک به پیدا کم، چې دا غاښ ولري.

اکبر خان اوږده سا واخیسته :

ــ سيي ده، څه څه چې کېږي نو کېږي به، خو پام دې وي چې دا خبره بیا ونه کې !

سلما او اکبر خان دواړه پر لاره وخوځېدل. سلما د تلو پر مهال د برېښنا دوی کور ته وکتل، لکه هلته ناستې برېښنا ته چې وایي :

ــ دا ټول ستا دلاسه دي .

بیا یې یو دوه ګامه وړاندې روان کلیوال، غنم رنګې ننګرهارې، ساده اکبر خان سر تر پښو له نظره په نرمۍ تېرکړ، له ځان سره یې وویل :

ــ دا هم قسمت شو؟

له اکبر خان سره د سلما ناځاپې تلل د حاجي کورنۍ هم هېښه کړې وه او هم خپه. د عقیدې له خبرو او ناکرارۍ نه د هغې قهر ژلی او ماڼېجن حالت ښه څرګندېده. عقیدې ته د برېښنا له تېښتې د سلما تلل دروند ښکارېده، زرغونې او عقیدې په ګډه په دې ګروهمنې وې، چې دا ټول د برېښنا لمسون و. خو د سلطان او حاجي صیب ګروهې بېلې، بېلې وې؛ سلطان عقیده مور ګرمه بلله، چې سلما یې بې ځایه او بې وجې ځورولې، خو حاجي بیا سلطان پر دې خبرې پړ ګاڼه، چې له برېښنا سره یې څو، څو ځلې سلما ترټلې او بې ځایه وهلې وه. سلطان په دې خبره کې بیا هم عقیده مور ګرمه ګڼله، ګڼې عقیده وه چې دې یې د سلما وهلو او ټکولو ته هڅاوه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلما د تېښتې پېښې د څو ورځو لپاره د حاجي کورنۍ له ځان سره بوخته وساتله او برېښنا يې ترې هېره کړه، خو د ورځو په تېرېدو ورو، ورو د سلما تېښتې خپل ارزښت له لاسه ورکړ او يو ځل بيا برېښنا رايادو شوه. مګر د عقيدې مور له زړه نه دا نه وتل، چې دا دې د برېښنا لمسون نه و، سره له دې يې پر خپل قهر پرده واچوله او پټوله يې، نو ځکه خو يې بيا د ځان په سينګار ګوتې پورې کړې. عقيده مور چې لا ځوانه وه، لا ئې د شقيقيو وېښتان سپين شوي وو او نور سر يې تګ تور و، خو مخ يې د ځوانو ښځو په شان ښوی او ښکلی و، ځکه خو ډول و ډال ورسره ښه ايسېده. دا د هغې عدت و چې کله به يې غوښتل، په حاجي صيب کومه غټه خبره ومنې، نو په سينګار او ډول ډال به يې لاس پورې کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

د نوي کال لسمه ورځ وه، چې يو ناڅاپه برېښنا له کوره بې له ځرکه ووته، هغې هېڅا ته څه ونه ويل، په لاره کې يې زړه بې واره ټوپونه وهل، په منډو روانه وه، له دهمزنگه تر وزير اکبر خان مېنې پورې په پښو ډېره لار وه، هغه هم په منډو روانه وه. که څه هم پر لاره د تورو ډاډسنو د تېز برېښنده تگ له وجې ټکرونو او مرگ ژوبلو خطرونه ډېر وو او همداشان د امر بالمعروف د سرېو له خوا وهلو ټکولو گواښونه خو گرۍ په گرۍ وو، مگر برېښنا پر سړک داسې روانه وه، لکه دا هر څه چې هېڅ وي. لنډو سړکونو ته گرځېده، له گړنديو قدمونو څخه يې ناکراره حالت او لېوالتيا اوچته ښکارېده، خو په دغو گړنديو گامونوکې يوې ورې هيلې هم کله، کله سا اخيسته. د برېښنا زړه ته هېڅ دا نه لوېده، چې گنې څوک به د دې دا ننواتې ونه مني. هغې انگېرل چې دا خو د هغوی په گټه هم ده، ځکه خو يې گام پر گام هيله ځواکمنېدله. د هغوی د ښکلي کور په ليدو يې زړه په درزا پيل وکړ؛ لړه ټکنۍ غونډې شوه، شېبه يې قدم هم نه شو اخيستی، خو بيا يې هم سل زړونه يو کړل او د کور د دروازې دننه يې قدم کېښود. همدا چې د هغوی کور ته ننوته، ټول هېښ پېښ پاتې شول، يوه شېبه خو ټول داسې غلی وو، لکه په هېڅا کې چې سا نه وي. ټولو ورته په راوتلو زړو سترگو کتل .

د حاجي صيب په سترگو کې يوې عجيبې خوښۍ ځرک وواهه، خو د بنې له خطونوڅخه يې بې وسې اوچته ښکارېده. حاجي نو اوس د څو کالو وړاندې تکړه او ځواکمن حاجي نه و، د زړه ناروغۍ زښت ډېرکمزوری کړی و. دنگ او غبرگ حاجي اوس يو موټی شوی و .

عقيدې مور ته يې وکتل، د هغې له سترگو د پخوا په شان هماغه اور تويېده. د زرغونې په بڼه کې ډار او کرکه يو ځای نغښتې وه. زماني له خوښۍ نه پر خپلو لاړ بېزنو شونډو ژبه راتېروله، خو سلطان په ټولو کې غلی او ارام ښکارېده، هغه برېښنا ته په نرمۍ کتل، برېښنا له پخوا نه ډېره خواره ښکارېده؛ زړې جامې يې په تن او زړې څادرۍ يې د سوالگرو په شان غټې، غټې سوري لرل. خو بڼې او ښکلې پژۍ يې د سلطان په سترگو کې خپله بې سارې ښکلا ساتلې وه. د هغې ښکلې د هوسۍ سترگې له پخوا نه ښکلې شوې وې او سلطان د دې وجه دا وگڼله، چې کله ښکلا وير ځپلې شي، نو بيا خو ترې يو شهکار تابلو جوړ شي او هغه ته برېښنا هم د پنځ يو بې سارى ښكلى تابلو ښكاره شوه؛ ملا يې له پخوا ډېره نرۍ او ماتېدونکې شوې وه، نرۍ سپينه د عاجو غاړه يې لا نوره هم هسکه شوې وه، خو هغه گلابې شونډې يې چې د سليمان له مرگه وروسته يې د سلطان ټول فکر و ذکر ځانته اړولی و، اوس نو گلابې او تازه نه وې، تکې زېړې وې، داسې زيړې لکه په څو تېرومياشتو کې ورته څاڅکې وينه نه وي رسېدلې. خولا هم زړه راښکونکې وې او پر ډېرو زړو نوې لا د لمبو گډولو پوره ځواک درلود .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان هځه کوله چې د برېښنا غوځ لاس ووینې، خو برېښنا هغه د خپلې زړې څادرۍ لاندې ښه پټ کړی و. حاجې ورته د کېناستو وویل، خو برېښنا نه کېناسته، عقیدې ته یې مخ کړ، په کرارۍ او ننواتو یې وویل :

ــ ما ویل که چېرې...

زر غلې شوه، ټول ورسره غلي وو، یو ځل یې بیا ټولو ته په ډار، ډار وکتل:

ــ ما ویل که زه چېرې دلته... ما ویل که چېرې زه دلته راشم نو...

په دې خبره ټول هېښ شول، ټولو یو بل ته وکتل، خو په دې منځ کې عقیده له قهره له ځایه وارغوچېده، په لوړ قهر ژلي غږ یې په داسې حال کې چې د وجود له ښورېدو سره یې په غاړه او غوږونو کې د سرو زرو غاړکۍ او غوږ والې هم ورسره ښوریېدې وویل:

ــ هغه وخت چې د بیې وې، لکه شینګړۍ وتښتېدې، اوس چې دې هغه مونجړا پلار نه شې ساتلی او تم مرداره لته شوې، راځې. خوار کۍ خدای پوهېږي، چې طالبانو به دربانديې څه، څه کړې وي .

برېښنا عقیدې مور ته په هېښتیا کتل، په خوله کې یې ژبه وچه شوه، عقیدې مور خپلو خبرو ته نوې کړۍ ورواچولې :

ــ زه د زندانونو له حال نه ښه خبره یم، یوه ښځه هم ولاکه ترې روغه راووځې، ته نو وایې چې ته به ورته داسې سره او سپینه ناسته وې او هغوی به درته کتل، خدای پوهېږي چې څه به یې دربانديې تېر کړې وي .

حاجې پر خپلې ښځې وقهرېده:

ــ جلۍ دا څه بد وایې، دا خو ستا اینړور ده، د دې کور عزت دی، ته ولې په داسې عمر لېونۍ شوې یې؟

ــدا عزت دې د ټول کور سر خوري، دا نوځه عزت دی، اوس چې یې پلار ورته ډوډۍ نه شي اچولی، راغلې چې ستاسې کور ته راځم .

په تندۍ یې برېښنا ته وکتل :

ــ ته دې کور ته یو قدم هم نه شې اخیستی، ښه دې غوږونه خلاص که، دا خوبونه دې نور نو اوبو ته ووایه !

ټول له هېښتیا نه هېښ پېښ شول، زرغونې له عقیدې سره د هوا! سر وخوځاوه، سلطان بې غږ و غوږه ناست و، حاجې څادر وځانډه له ځایه پاڅېد او له کوټې نه ووت. زماني څه ویلو ته خوله پرانیستله، خو عقیدې ورته پر مخ څپیړه ورکړه او په قهر یې ورته وویل :

ــ ته لیونی په څه پوهېږي چې زه دا هر څه ستا دپاره کوم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا لړه تر شا شوه، همدا چې په خپلو زړو بوټونو کې یې پښې ننه ایستې، د عقیدې پر خوا یې لاړې تو کړې او په قهر ژلې ژبه یې وویل :

ــ اوس نو تم په ما خبرې کوې، هغه د پرچمیانو او شوروډیانوغویمنډ دې لکه چې هېر شوي .

له دې سره په منډه وخوځېده او پرته له دې چې تر شا وګوري، په لوړ غږ یې وویل:

ــ زه سبا قاضي ته حاضرېږم او همداسې په چټکو ګامونو له کوره ووته. د موټر پیسې ورسره نه وې، په پښو وخوځېده. په ځغاسته روانه وه، له پښو سره یې اوښکو هم منډې وهلې. پر ژبه یې کله، کله ځانته یوه، یوه کنځله هم راتله، پر ځان قهرژلې وه، داسې لکه دا ټوله ګناه په دې کې وي ،کور ته په رسېدو سمدلاسه د خپلې هندارې په یوې ورې ټوټې پسې، چې تل به یې د څرک تر بالښت لاندې کېښوده، په لټه کې شوه. همدا چې هینداره یې ومونده، راواېې خیسته، له کوټې نه ووته، یوه شېبه یې د چوترې له پاسه هیندارې ته کتل، له خپلې څېرې یې کرکه وشوه. ناڅاپه یې هینداره پر ځمکې وویشته او له ځان سره یې په قهر وویل :

ــ لعنت دې پر دې څېرې وي، چې خدای ما ته راکړې ده .

بیا یې د هنیدارې ماتو ټوټو ته وکتل، د هیندارې په ټوټو کې یې خپل مخ ولید او له دې سره یې قهر نور هم ډېر شو. له ځایه په چټکۍ جګه شوه او مخ پر وچې منې یې ور منډه کړه؛ له منې یې غېږه تاو کړه، د وچې منې د ماتولو هڅه یې وکړه، د منې تنه کړه وړه شوه، خو ماته یې نه شوه کړای، لکه د برېښنا زړه چې پرې یخ شوي نه وي، داسې یې زور پرې زیات کړ، د منې خواره او وچه تنه، چې له ښځه هسې هم چینجو سکینه کړې وه، د برېښنا په زور راماته شوه او چینجو وهلې ریښې یې د نرمې مځکې له غېږې راووتې .

د ونې راماتېدو برېښنا ته خوند ورکړ، شېبه یې ورته په مزه، مزه کتل، خو قهر یې پرې لړ نه شو، د لېونو په شان یې شا و خوا وکتل، په ټول انګړ کې پرته د هغه درې میاشتني چور ګوړی، چې همدا څو ورځې دمخه یې څرک ته اخیستی و، د هغه له مرغانچې پرته په انګړ کې یې نور څه تر سترګو نه شوه .

په رښتیا هم په انګړ کې وچکالي ګډه وه؛ یو شین بوټی هم په انګړ کې نه ښکارېده. که څه هم ځا له اوبو ډکه وه او د اوبو ښه پرېماني وه، خو د انګړ درېیو پلونو ته لوړو درې پوړېزو خاورینو کورنو د لمر وړانګې راایسارولې، ځکه خو په دغه وړوکی انګړ کې، هغه د چا خبره اغزی هم نه شین کېده .

د انګړ لمر پرېواته ته جوړې ورې مرغانچې کې وړوکی درې میاشتنی چرګوړی هم دا دی سیوری ځپلی ښکارېده، د هغه خوار غاړه له پخوا نه نری شوې وه او وزرونه یې ورو، ورو راځوړندېدل، چې یوه دانه به یې خولې ته کړه، نو بس د هغې تېرولو لپاره به یې پوره ګړی صبر کاوه. برېښنا چې وروکتل، نو خوارکی چرګوړی سر په خپلو ځوړندو وزرونو کې ننه ایستی و او په رڼا ورځ ویده ښکارېده، خو د دې عجیبه کرکه ترې وشوه، ورمنډه یې کړه، د مرغانچې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وړې دروازې نه يې لاس وردننه کړ، خوارکی وزر ځوړندی چرګوړی يې په مرغانچه کې راونيو او همالته يې په نوکارو ترې سر غوڅ کړ. بيا يې بېرته مرغانچې ته ورګوزار کړ، خپله يې د شېنکو په ننداره شوه. د چرګوړې له هرې شېنکې سره يې د قهر کچه ورو، ورو راټېپده. همدا چې د چرګوړې شېنکې ورو او لږې شوې، نو د دې سترګې هم درنې شوې، مخ پر کوټې وخوځېده او پرته له دې چې د کوټې ټيټې او رسۍ ته ناست زلمی، ګلالۍ سراج او امنې ته وګوري، پر نيولۍ اوږده وغزېده او شېبه وروسته يې خوب د سترو ليمو مېلمه شو. په همدې شېبه کې سراج له کړکۍ نه، چې تر اوسه له هغې نه د دې ننداره کوله، دې له مخ راواړاوه، خو په کرارۍ يې داسې چې يوازې يې امنه واوري ووېل:

ــ ځوک نه وينم چې برېښنا ته يوه خبره هم وکړي، هغه چې هر څه کوي خوښه ئې .

بيا په وېر ژلي او ماښجه بڼه له ځايه پاڅېد او د برېښنا سر ته په کرارۍ کېناست. امنې ته يې وکتل، د هغې سترګې اوښلنې وې، ده ورو ووېل:

ــ ښځې دعا ورته کوه که نه... که سبا روغه جګه شوه...

سبا چې برېښنا له خوبه پاڅېده، د منې د ونې په ليدو هېښه پاتې شوه، د منې ډنګروکي سيوري وهلې ونه د څا تر غاړې له بېخه رالوېدلې وه او چينجو وهلې تورې لندې، لندې خوسا شوي ملې يې دې ته هېښوونکې وې. کله چې ګلالۍ ورته د چرګوړې ووېل، نو لا له قهر سره او شنه شوه، هغې ګومان کاوه چې دا کار چا په غوښتې کړی، خو چې زلمي ورته ټوله کيسه وکړه، ښه شېبه خو يې باور نه کاوه، خو چې باور يې راغی، نو ځان ته هېښه وه، ګومان يې وکړ ښايي لېونۍ شوې به وي او يا به لېونۍ کېږي. سره له دې هم د هغې په دې خبره هېڅ باور نه راته، چې دې دې منه له بېخه ايستلې وي او يا دې يې د چرګوړي سر ورغوڅ کړی وي. په ذهن کې يې د دې پېښې يوه کليمه هم نه موندله، ځکه خو يې نو دا د زلمي او ګلالۍ ملنډې وګڼلې. برېښنا همداسې د سر غوڅې چرګوړې سر ته ولاړه وه، هغې په ناباورۍ چرګوړي ته کتل، دغه چرګوړي ته يې ځومره هيلې درلودې، چې دا به غټ شي، پټکه به شي، هګۍ به واچوي او دا به يې څرک ته کله، کله پخوي. بيا به يې چرګوړی وشي او داسې يو دوه افغانۍ به هم ترې ترلاسه شي. خو اوس چرګوړی سر غوڅی پروت و .

برېښنا په همدې فکرونو کې وه، چې سراج پرې غږکړ :

ــ لورې نن خو به محکمې ته ځې، نه چې بيا سړی درپسې راولېږي !

برېښنا د محکمې له نوم سره ډکه وخوږه، خو ژر يې ځان راغونډکړ، دا ځکه، هغې نه غوښتل چې پلار يې د دې په څېره کې بې وسي ووينې او يا داسې حس کړي، چې برېښنا له محکمې نه ډارېږي. د طالبانو څه عجيبې محکمې وې؛ نه سړي ليدلې او نه ترې خبرېدل، يوازې به يې شاهدان او مدعيان راوغوښتل. يوه مولوي به څه ترې پوښتل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهدانو به د شاهدۍ مراسم پر ځای کړل او بیا به مولویان او قاضیان په یوه کوټه کې راټول شول او پرېکړه به یې وکړه .

قاضیانو برېښنا څو، څو ځله راوغوښته او هر ځل به یې ترې پوښتل چې: خپل زوی ته یې شیدې ورکړې او که نه؟

برېښنا به د هغوی د پوښتنو په وړاندې ځوابونه ویل، خو سبا یې بیا راوغوښته. د قاضیانو چلند ورسره نرم و، داسې ښکارېده، چې قاضیان د برېښنا خبرو ته غوږ ږدي. سلطان دوی هم څو، څو ځله شاهدان وړاندې کړل، شاهدانو به پر دې ټینګار کاوه، چې برېښنا خپل زوی ته شیدې نه دي ورکړې، قاضیان په عجیبې څلور لارې کې پاتې وو. شاهدانو چې به هر ځل نوې نوې راتلل، همدا به یې ویل چې: برېښنا د سلیمان له مرګه مخکې په خپل زوی خپلې شیدې اودرولې وې، هغه مهال څرک یو میاشتنی و او برېښنا د قسم په کولو همدا نارې وهلې، چې خپل زوی ته یې تر یونیم کلنۍ شیدې ورکړې دي. په دې منځ کې یې برېښنا عدلي معایناتو ته اړه کړه. د عدلي معایناتو د خبر په خبرېدو برېښنا یوې عجیبې خوښۍ پسې واخسیته؛ هغې او سراج په دې باور درلود، چې تر عدلي معایناتو وروسته به هر څه روښانه شي، اخر برېښنا خپل زوی څرک ته یونیم کال مکملې شیدې ورکړې دي. برېښنا څو، څو ځله سراج ته وریاده کړه :

ــ تازه منع کولم، وګوره رښتیا نه پټېږي.

هغې دا خبر خپلو ټولو دوستانو ته ورساوه، چې ګنې نور نو د عقیدې له شره خلاصېږي او زوی به هم دې ته پاتې وي، خو دوستانو ته یې دا ډېره عجیبه وه، چې د طالبانو قاضیانو د شاهدانو په خوله نه دي کړې او برېښنا د عدلي کتنې لپاره لېږي. هیچا ته دا خبره باور کړونې نه وه، اخر سلطان دوی خو پنځ، پنځ شاهدان وړاندې کول. په محکمه کې ډېر ملایان او مولویان هم په دې خبرې خواشیني وو، هغوی د دې مسئلې مسوول قاضي مولوي عبدالمجید کمونیست ګاڼه. ځینو خو یې په دې تور ناوه، چې ګنې له برېښنا ورته څه څخېږي. که څه هم ټول د برېښنا د پلار په اقتصادي حالت خبر وو، ځکه خو ټولو داسې انګېرل، چې ګنې برېښنا د پیسو پر ځای د ځوانې مستۍ ور څخوي. که څه هم دا خبرې مولوي عبدالمجید ته رسېدلې، خو هغه سر پرې نه ګراوه او په یوې نرۍ موسکا به یې وویل :

ــ پروا نه کوي، خو رښتیا باید معلوم سي، دا شاهدان کله، کله درواغ وایي او بل زه پکر کوم، چې دا سلطان دوی دا شاهدان په کوڅه کې پیداکوي، زما خو باور نه راځي، چې دونې خلکو دې دا ښځه په خپلو سترګو لیدلې وي .

دا نو د مولوي عبدالمجید حنفي ګروه وه، هغه پر دې کلک باور درلود، چې دا شاهدان رښتیا نه وایي، ځکه خو یې د عدلي معایناتو امر وکړ، مولوي عبدالمجیدد مصر په الازهر کې لوست کړی و، دغه زده کړی مولوي عجیبه شان پر برېښنا باور پیدا کړی و، هغه تر ورستي بریده هڅه کوله، چې برېښنا بې ګناه ووځي او څرک برېښنا ته پاتې شي، هغه سراج ته ډاډ ورکړ، چې دا سکالو به له امیرالمؤمنین سره هم که اړه شوه شریکه کړي. مولوي عبدالمجید حنفي به ټوله ورځ د کتابونو پاڼې اړولې او کرښې به یې په نښه کولې، د هغه د دفتر خادم په دې ورځو کې څو، څو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله د هغه له کوټې نه سوړ شوې چای، پرته له دې چې د مولوي شونډې هم ورورسېږي وړې وې. هغه به دومره د کتابونو ابو مسلم، بخاري او داسې نور و کتابونو په لوستلو کې ډوب و، چې کله، کله به ډوډۍ هم ترې هېره شوه او وږی به کور ته خوځېده، د هغه دغو هڅو د ډېرو هغو کسانو، چې پر ده يې شک درلود، د هغوی ګومان يې په باور بدل کړی و، خو مولوي عبدالمجيد حنفي په دې خبرو پسې نه ګرځېده، برېښنا يې په خپل امر سره عدلي کتنې ته ولېږله .

برېښنا د کتنې پر لور روانه وه، داسې هيلو او خوښيو راچاپېره کړې وه، چې د لارې په اوږدوالي هم ونه پوهېده، چې کور ته راستنه شوه. دومره خوښه وه چې په ځان هېڅ نه پوهېده. همدا چې کور ته ننوته، پرته له دې چې سراج او امنې ته وګوري، په ګډا، ګډا کوټې ته ننوته. پر ځرک، چې د ګلالۍ په غېږ کې پروت و، پرېوته او د هغه د مخ و لاسونو په ښکلولو يې لاس پورې کړ، خدازده چې څومره موده به يې ښکلاوه، بيا يې په غېږ کې راجګ کړ او په ګډا، ګډا له کوټې ووته. اوس نو له دباندې نه څکه ډار نه و، چې اوړی و او هوا هم ښه توده وه، نو د ځرک د سړو وهلو ډار نه و او که ساړه هم وای، نو اوس خو برېښنا له ډېرې خوښيه په سړو او تودو نه پوهېده .

برېښنا پر چوترې تاوه راتاوه شوه او بيا دچوترې پر يوې برخې کېناسته، هغه چې به ډېره خوښه وه، نو سمدلاسه به يې سندره پيل کړه، د هغې بس همدا يوه سندره زده وه:

اوګۍ جوړه که

زر شه و زرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لوه .

د هغې د خوښۍ سندره همدا وه او چې خپه به وه، نو که يې کومه سندره پر شونډو ځرخېده، هغه به يوازې سپينه سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې، ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه .

برېښنا به دا دواړې سندرې داسې په خواږه غږ ويلې، داسې به يې ژوند ورکاوه، لکه چې د هوګۍ جوړېدو ته د رښتيا هم همدومره لېواله وي، لکه چې تيارو ترې څوک لوټلې وي او دا يې له سپوږمۍ پته غواړي. د اوګۍ پر سندره به يې شونډو ته سا ورکړه او وبه يې خندولې. خو د سپوږمۍ سندرې به د اوښکو نيز پرانيست، لکه برېښنا چې ټول ژوند بس دغه دوه سندرې ويلې وي او ټول ژوند يې له همدغو دوو سندرو څخه جوړوي .

خو نن برېښنا خوښه وه، هغې په لوړ غږ د اوګۍ سندره ويله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سراج او امني ورته د کوټې له کړکۍ نه کتل، دواړه هېښ پاتې وو، اخر برېښنا هېڅکله هم د مور و پلار تر مخې نه وه نڅېدلې او نه يې د سندرو لپاره خپلې ګلابي شونډې پرانيستې وې. سره له دې چې د برېښنا پلار سراج سندرې او نڅا د نڅاګرو کړنه ګڼله او تل به يې دا کار غانده او ويل به يې چې دا عبسات دی، ژوند، ژوند دی هغه که ښه وي، که بد، په ګډا او سندرو نه ژوند رنګيني مومي او نه انسان ارواپې کراري دا کار د بد سترګو خلکو دی .

برېښنا دا خبرې په وارو، وارو له پلاره اورېدلې وې، ځکه خو يې ګډا نه وه زده، نو يوازې يې لاسونه او پښې په مزه خوځولې. خو د هغې ننۍ ګډا او سندرو سراج ته عجيبه خوند ورکړ، يوې خوږې موسکا د هغه وچې شونډې په خوځښت راوستلې، نن ورته برېښنا بد سترګې ونه برېښېده، بلکې لا يې د هغې د خوږې سندرې په ستاينه خوله خلاصه کړه :

ـ جلۍ! دغه د خلکو د خولو په سندرو کې څه عجيبه ښکلا پرته ده، ته ګوره په څه ساده کليماتو يې څه ښه ښکلی انځور جوړکړی دی:

شين غمی پرې کېږده

مرغلرې ترې چاپيره کړه

زرشه وزرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لو

ـ دبرېښنا دا سندره ډېره خوښېږي، خدای زده چې دا جلۍ ولې بس دغه دوې سندرې وايي.

ـبله کومه سندره وايي؟

سپينې سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې

ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه.

ماددې له خولې نه له هغه وخته، چې په سرو سپينو پوهېدلې ده، بله سندره نه ده اورېدلې، چې د دې جلۍ ولې يوازې همدا سندرې پر خوله راځي .

ـ ښايي د دې په خاطر چې برېښنا زما لور ده او زما په شان يې سندرې او ګډاوې نه خوښېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ نا، داسې نه ده، ته بېخي نه یې پوه شوی، وګوره برېښنا خپله خوښي په دې سندرې ښکاره کوي او د غم سندره خو یې هغه بله ده. کله چې انسان په یو څه خپل احساسات ښکاره کوي، هغه ورته ارزښت لري او هغه ورته له هر څه ګران وي .

ــ ښځې دا خبره پرېږده، وګوره زمونږ برېښنا بیا د پېغلتوب د وخت په شان خوښه ده، ما ته خو دا خوب ښکاري .

امنې تر سترګو لاندې برېښنا ته وکتل او په کراری یې وویل:

ــ خو زه ډارېږم.

سراج برېښنا نه مخ امنې ته واړاوه او په خندانه ژبه یې وویل:

ــ ښه ته هسې هم د ډار ګوډی یې، ووایه چې بیا دې په زړه کې څه ګرځېدلي؟

ــ ما ویل که دا دعوه زمونږ برېښنا ونه ګټي؟

سراج لږ په ورو قهر ژلي غږ وویل:

نه، داسې به ونه شي .

ــ او که داسې وشي، نو بیا؟

ــ ته څه وایې ته له دې ډارېږې چې څرک به.......

ــ هو! خو څرک به واخلي که نه.

ــ وادې یې خلي، نر یې کې، زر یې کې .

ــ دا څه وایې، د برېښنا پلاره؟

ــ رښتیا وایم، ته وګوره دغه څرک زمونږ برېښنا ته څه ورکړي، ته ورته وګوره د هغه ګل غوندې برېښنا نه د غارونو بګوه جوړه شوې، دا زوی نه دی، د خدای قهر دی، زه یې له لمسي بېزاره کړی یم، هغوی هسې ورته ګوري .

امنې په هېښتیا سراج ته کتل، بیا یې انګړ ته سترګې واړولې، له انګړ خو لا دمخه د برېښنا د مستې خندا غږ راته، خو چې دې وروکتل، نو هېښه پاتې شوه، دا ځکه برېښنا پر څلورو روانه وه او څرک یې پر ملا ناست و، د برېښنا د تورو لونګینو وېښتو اوږده کوځې یې کلکه نیولې او برېښنا ته یې چو، چو ویل.

خو د برېښنا د مستې خندا څپو د څرک د ټیټ غږ چو، چو له ځان سره لوټه .

❖❖❖

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا دونه ډېر شاهدان او دا د عدلي معايناتو نتيجه لورې زه داسې فکرکوم، چې دا هر څه پيسو په چپه اړولي، که نه رښتيا خو داسې نه وه .

برېښنا ته يې وکتل، هغې خپل مخ نه و پټ کړی، ځکه خو يې په ښکلو سترګو کې هر څه ښکارېدل، سراج بيا وويل :

ــ دوی دا ام پلمه ونيوله، چې ګنې مونږ د هلک د لويولو پيسې نه لرو، اوس نو غريبې هم فيصلې بدلوي، که نه نوره څه خبره پاتې نه وه. تر سترګو لاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه هماغسې په لوڅ مخ غلې روانه وه، ان د سترګو د نظر ټکی يې هم نه ښکارېده، د دې لپاره چې هغه پر خبرو راولي، سراج بياوويل:

ـزويه! ته ځوانه يې، لا ډېره ځوانه او بل که اولاد ځونه لرې وي، څونه يو بل ونه پېژني، يو بل ونه ويني، د دوی تر منځ دارښته نه تماميږي. زويه دا رشته پرته له خدايه هېڅ قدرت هم نه شي شلولی .

سراج دا وويل، بيا يې وړاندې وکتل. سلطان او حاجي يو بل سره څنګ پر څنګ روان وو، عقيده له ماشومه سره لږه ترشا روانه وه، چې کله، کله به يې تر شا هم نيم د ملنډو او غروره ډک نظر واچاوه، تر شا يې وکتل، هېڅوک نه و، دهلېز تياره او تش و، بيا يې برېښنا ته وکتل، برېښنا غلې وه، هماغه شان غلې وه. هغې سيده کتل، خو بانه يې نه خوځېدل، سراج بيا وغوښتل چې هغه پر خبرو راولي :

ــ رښتيا زويه! مونږ دونه پيسې کله لرو، چې څرک په ناز و نعمت کې لوی کوو، څه ښه وشو، چې خپل لمسی يې واخيست .

سراج د محکمې تر فيصلې وروسته چې د برېښنا په حق کې يې وکړ، خپل زړه او اوږې يې سپکې احساسولې. که څه هم برېښنا په محکمه کې څرک ته د شيدو په نه ورکولو تورنه شوه او دا خبره عدليي معايناتو هم تائيد کړې وه. برېښنا په دې تور چې د غريب لور ده او څرک په مړه خېټه نه شي ساتلای، له څرک محرومه شوې وه، خو بيا هم سراج خوښ و، هغه څو، څو ځله په زړه کې وويل :

ابۍ مړه شوه، تبه يې وشکېده .

تر سترګولاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه داسې غلې وه، لکه هېڅ هم نه وي پېښ شوي. سراج لږ خوښ غوندې شو، له ځان سره يې وويل :

ــ اوس به نو هم ايله د برېښنا په کولموکې اوبه تودې شي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریښنا ورو قدمونه تېزکړل، همدا چي له محکمې راوتله، نو له ټولو دمخه سړک ته ورسېده، تر شا يې وکتل، سراج په خپل مینه ناک نظر ونازوله . دې ترې په کراری مخ واړاوه، بیا يې تر هوايي ډګره پر غزيدلي سړک د نظر نيلی وځغلاوه، پر دغه سړک موټران داسې په منډو وو، هغه د چا خبره لکه اوګره چې سرېږي .

د ځغلنده موټرانوپه مخ کې يوې تورې ډاډسنې د لېونو تګ درلود، هغه له ټولو تېزه وه، بريښنا قدمونه ګړندي کړل،اوس نو ترې څرک او عقیده هم تر شا پاتې وو ، څرک ته يې په يوه ناڅرګند نظر وکتل، لکه يوه بېګانه ته چې ګوري، خود دغو مړو نظرونو تر شا څه شور ماشور پروت و او د دغو بېګانه نظرونو ذهن زړه کومې پرېکړې ته چمتوالی کاوه، په دې نو هېڅوک نه پوهېدل، اخر هغه غلې وه، بې احساسه ښکارېده، لکه هېڅ چي هم ورڅخه نه وي اخیستل شوي، هېڅ او هېڅ نه وي شوې. ماشوم مور ته د ورتلو په هڅه ځان مخ خوا ته ورکش کړ، خو د عقيدې څواکمنو منګولو له يوه قدم ډېر پرېنښود، لکه د مور په لیدو چې د ماشوم زړه ډاډه شوی وي، داسې غلی شو.

بریښنا له څرکه په نرمۍ مخ واړاوه، بیا يې د سړک پر اوږدوالي نظر ښخ کړ، له ليرې څو ډاډسنې په منډه راروانې وې، بريښنا قدمونه چټک کړل، د سړک منځ ته يې وځغاستل، په همدې شېبه کې ډاډسنه د سترې محکمې له مخې په تیزۍ تېره شوه، د ډاډسنې له تېروېدو نه به شېبه نه وه تېره، چې د سړک پر مخ د وينو سرو لیکو د سراج پر سترګو تورې پردې راخورې کړې او له دې سره يوه وژونکې چوپتیا د څو شېبو لپاره راخوره شوه، په دې چوپتیا کې یوازېنی غږ، چې ډېر محسوس و، هغه دا وه چې عقیدې ورو د څرک لاس خوشې کړ او دا ورو‌کی غږ، دا هغه غږ و چې ټولو واورېد، خو له دې غږ سره سلطان عقيدې ته مخ راواړاوه او تر ژبې لاندې يې وويل :

ـــمور! همدا دي غوښتل؟

حاجي په ټيټ غږ ورسره غبرګه کړه:

پام دې وي چې زرغونه هم ورسره وه.

بیا يې څرک ته وکتل، چې له ټولو نه جلا د سړک پر غاړه ولاړ و، اوس يې نو لاس عقيدې نه و نیولی او اوس يې یوه د لاس پسې شا و خوا کتل، هغه به کله شا او کله مخې ته وکتل، ګوندې خپله خواره او ډنګروکې مور بیا مومي.

۱۳۸۱\لیندۍ \۱۱

کابل څلورم مکروریان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library